

பருத்தியூர் பால். வயிரவாநாதன்

கோடிடுகளாய் வாழுவதோ?

வாழ்வியல் வசந்தங்கள் - பாகம் 04

சிந்தனைக் கட்டுரைகள்

கோழிகளாய் வாழுவதோ...?

பருத்தியூர் பால. ஸ்ரீவநாதன்

வாழ்வியல் வசந்தங்கள் - பாகம் 04
சிற்றனைக் கட்டுரைகள்

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு : கோழைகளாய் வாழுவதோ....?

வாழ்வியல் வசந்தங்கள் பாகம் - 04

ஆசிரியர் : பருத்தியூர் பால.வயிரவநாதன்

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு : 2012

பதிப்பு விபரம் : முதல் பதிப்பு

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

தூளின் தன்மை : 70 கிராம் பாங்க்

நூலின் அளவு : கிரெனன் சைஸ் (12.5 x 18.5 செ.மீ)

அச்சு எழுத்து : 13

மொத்த பக்கங்கள் : 152

அட்டைப்படம் : அஸ்ரா பிரின்டர்ஸ்

கணனி வடிவமைப்பு : அஸ்ரா பிரின்டர்ஸ்

அச்சிட்டோர் : அஸ்ரா பிரின்டர்ஸ்

நூல் கட்டுமானம் : பொபெக்ட்

வெளியிட்டோர் : வானவில் வெளியிட்டகம்

நூலின் விலை : 250/=

ISBN : 978-955-0469-05-5

அகிளிந்துகரா

தனது எல்லையற்ற அன்பினால் என்மீது அன்பு பாராட்டும் எனதுநண்பாராறிந்த எழுத்தாளர், சிந்தனையாளர். பால. வயிரவநாதன் அவர்கள் எழுதிய நூலின் நான்காம் பாகத்துக்கு அணிந்துரை எழுத சந்தர்ப்பம் கிடைத்தமை யையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

நீண்ட காலமாக பத்திரிகையில் மனித விழுமியங்கள் பற்றி எழுதி வரும் பால.வயிரவநாதன் அவர்கள் அக்கட்டுரை களின் தொகுப்பை நூலாக வெளியிட முன்வந்துள்ளமை பாராட்டுதற்குரியது. வாசிக்கும் பழக்கம் அருகி வரும் இக்காலத்தில் மனிதன் தான் அன்றாடம் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினைகளுக்குச் சரியான தீர்வு எது என இனங்காண முடியாமல்/தமூறுகிறான். நாம் தினசரி சந்திக்கும் இன்ப துன்பங்கள் வெளிக்காரணிகளால் ஏற்படுவன போல் ஓர் மயக்கத்தை ஏற்படுத்தினும், ஒரு பிரச்சனையை நமது மனம் எவ்வாறு அனுகூகின்றது என்பதைப் பொறுத்தே அதற்கு உரிய விடையைக் காண முடியும். இது அனுபவ வாயிலாகக் கற்றறிய வேண்டிய பாடமாகும்.

நூலாசிரியர் மனித மனங்களின் செயற்பாடுகளை ஆராயவெல்ல ஒருவர். குற்றவியல் வழக்குகளில் குற்றச் செயலைப் புரிந்தவன் என்ன காரணத்துக்காக அவ்வாறு செய்தான் என்பதை வழக்குத்தொடுத்தனர் தரப்பு நிருபிக்க

வேண்டும் எனச் சட்டம் எதிர்பார்ப்பதில்லை. இதற்குக் காரணம் என்னவெனில். ஒருவன் மனதில் ஒரு குறிப்பிட்ட வேளையில் என்ன நினைக்கின்றான் எப்பைதை ஒருவராலும் கண்டு பிடித்துக் கூற முடியாது என்பதே செயலின் தன்மையை வைத்தே மனதில் எழுந்த எண்ணத்தை அனுமானிக்க முடியும்.

மனம் பண்ட பல வழிகளை பொருத்தமான உதாரணங்களுடன் விளக்கி எழுதியுள்ளார். இன்று பணம், பதவி, அரசியல் அதிகாரம் இவற்றுக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டு, உண்மையாக வாழ்ந்துவருபவர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு அலட்சியம் செய்யப் படுவதைப் பார்த்து அவரின் மென்மையான மனம் வாடுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. நெல்லுக்கும், புதருக்கும் வித்தியாசம் காணாமல் பத்தை நெல்லென உயர்த்திக் காட்டும் சமூகத்தில் வாழும் நாம் சான்றோரெனப் போற்றத்தக்கவர்கள் இக் குழப்பத் தில் எதிர்நீச்சல் போட வலுவற்று ஒதுங்கிப் போவதைக் காண்கின்றோம். இவற்றையும் நூலாசிரியர் தொட்டுக் காட்டத் தவறவில்லை.

பொருள் தேடுவதையே குறியாகக் கொண்ட இவ்வுலகில் நல்ல குணம் நிறைந்த மனங்களைத் தேடும் நூலாசிரியரின் ஆழந்த அறிவும், ஆய்வுத் திறனும், சிந்தனைச் செழுமையும் அவரது கட்டுரைகளில் பளிச்சிடுகின்றன.

பாடப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் கடைப்பிடிப்பதற்கும் நிறைய கருத்துக்களும் தகவல்களும் இத் தொகுப்பில் உண்டு. பெற்றோர்கள் கட்டாயம் தமது பிள்ளைகளுக்கு இவற்றைப்

பாடப்பதற்கும் அதன்பாடி இணங்கியொழுகுவதற்கும் சந்தர்ப்பமளிக்க வேண்டும்.

எனது நண்பர் வயிரவநாதன் அவர்கள் நீண்ட ஆயுள் பெற்று இத்தகைய நன்முயற்சிகள் பலவற்றில் ஈடுபட்டு மக்களுக்கு நல்வழி காட்டி இறைவன் திருவருள் துணை நிற்க வேண்டும் என்று அவன் திருவடிகளை இறைஞ்சுகின்றேன்.

ஜே. விஸ்வநாதன்

மேல்நீதிமன்ற ஆணையாளர்,
மேல்நீதிமன்றம்,
வவுனியா.

மதிப்புரை

இறைவனுடைய படைப்பினால் சிந்திக்கும் திறன் மனித இனத்திற்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ள வரப்பிரசாதம். அவர்களுள்ளும் ஒரு சிலர் தான் சதா சிந்தித்துக் கொண்டே, தேடுதலைச் செய்து கொண்டே இருக்கின்றனர். இந்தத் தேடுதலும் பல வகைப்படும். அவை பொருள், கல்வி, புகழ் தன்குடும்பம் சார்ந்த இனம், மொழி என விரியும்.

மற்றும் ஒருசாரார் எதைப்பற்றியும் சிந்திப்பதில்லை, கவலை கொள்வதுமில்லை. அவர்களது நோக்கம் எல்லாம் உடலிற்கும், வயிற்றிற்கும் இரை தேடுவது மட்டுமே.

விண்ணிலே மிக உயர்த்திலே பூஜக்கும் பருந்துக்கு எந்த வித உயர்ந்த எண்ணங்களுமில்லை. மண்ணிலே கிடைக்கும் பிணங்களும், செத்த பிராணிகளும் மட்டுமே அவற்றின் குறிக்கோள். அது போன்ற மனிதர்களும் உண்டு.

ஒரு சிலரே இதிலிருந்து விலகி நின்று தம் மைச் சுற்றியுள்ள உலகத்தை ஊன்றி நோக்குகின்றனர். உண்மை களை தரிசனம் செய்கின்றனர். அவ்வனுபவங்களைத் தங்க வோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் உலகத்திற்கும் வாரி வழங்குகின்றனர்.

“தாமின் புறுவது உலகின் புறக்கண்டு
காழுவார் கற்றறிந்தார்”

- திருக்குறள்-

மனித குலம் உய்ய “சேதவாகும் செகத்தீரே” என்று குரல் கொடுக்கின்றனர்.

மேற்கூறிய சிறந்த மனிதருள் ஒருவர் தான் பருத்தியூர் பால், வயிரவநாதன் அவர்கள். சிறந்த சிந்தனையாளர். சிந்தனையை எழுத்திலே வழிப்பவர். புதையுண்ட பல உண்மை களைத் தோண்டி எடுத்துத் தூசுதட்டி மெருகூட்டி மக்களின் முன் வைப்பவர். அப்படி பல கருத்துக்களின் வண்ணம் தான் இந்தப் கட்டுரைகள். தினக்குரல், வீரகேசி, தினகரன், எமது தாது, கல்வி அமைச்சின் தமிழ் மொழிப் பிரிவின் ஆண்டு மலர் (கூமதி) ஆகியவற்றில் வெளிவந்துள்ள தனது கட்டுரைகளை நூலில் கோர்த்து மலராக்கியுள்ளார். பெற்றுப் பயன்படுவது நம்மவரின் பொறுப்பு.

நலமே தழைக்க!

வணக்கம்

அன்புள்

வசந்தா வைந்தியநாதன்

எனது உரை

எழுச்சி மிக்க சமூகம் உதயமாக வேண்டும் என்கின்றார்கள். ஒவ்வொறு தனி மனிதனதும் விழிப்பு நிலையே ஒரு சமூகத்தின் எழுச்சிக்கு வழிவகை செய்யும் என்பதையும் நாம் உணர வேண்டும்.

வாழ்வியலில் நாம் காணும் வெற்றிகளில் எம்மை மறந்துவிடலாகாது. தன்னலம், குரோதம் சமூக அவலங்களைக் கண்டு கொண்டும் கூட அது பற்றிய விழிப்புடலுக்கான செயல்களில் ஈடுபாடாமை போன்றவையே தனிமனிதனின் தோல்வி களுக்குமான பிரதானமான காரணங்கள். என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கோழைத்தனமாக வாழ்வதனால் நாம் பிரச்சினைகளில் இருந்து தப்பிக்கொள்ள முடியாது உலகில் உண்மை எது, பொய் எது என்பதின்து கொள்ளும் மனப்பக்குவத்தையும் தெரிந்து கொண்டால் சுய ஆளுமை வலுப்பெறும்.

எவரையும் சிறுமைப்படுத்தலாகாது எந்த ஒரு மனிதனையும் எதிரியாகக் கடுகளாவும் நினைத்தலாகாது. நாம் ஜனனம் அடைந்ததே இந்த ஜனனத்தில் புதிய, செறிந்த, நல் வலவைகளை மட்டும் வழங்கவே என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

காலங்கள் தோறும் கற்க வேண்டியவை ஏராளம் .

எனவே, வளர்ச்சிக்கான பாதைகளை உருவாக்க காழ்ப்பு, கசப்புணர்வுகளை அகற்றி, நெகிழிச்சித் தன்மையுடன் அனைவரையும் அரவணைப்போம்.

வாழ்வது வீழ்ந்து விட அல்ல, எனவே வீழ்ச்சி என்பதே முறியாடக்கூடிய சவால். அடுத்து வரும் வளர்ச்சிக்கான அறைக்கவல் என மனதார நம்புங்கள்.

இவை பற்றிய கருத்துக்களையே தாவியிருக்கின்றேன். நல்ல விஷயங்களை அடிக்கடி உருப்போடும் போது, அவை சித்திக்கின்றன. எமக்கு இவை தெரிந்திருந்தாலும் கூட அவற்றை படிக்கக் கேட்க சிந்தத மேலும் சுடர்விடுகின்றது.

வாழ்வியல் வசந்தங்கள் பாதம் - 04 “கோழைகளாய் வாழுவதோ..?” உங்களது காங்களில், வெகு சிறத்தையுடன் இதனை அளிக்கின்றேன். இந்த பதிப்பிற்கு மேல் நீதி மன்ற ஆணையாளர் உயர்திரு. ஜே. விஸ்வநாதன் அவர்கள் அணிந்துரையாக அணி சேர்த்துள்ளார். அமைதியும் எளிமையும் நிறைந்த நீதிபதி ஆழமான கருத்துக்களுடன் மிக அழகாக பேசும் சிறந்த பேச்சாளர்.

எனது வாழ்வியல் வசந்தங்கள் முதல் இரண்டு பாகங்களின் வெளியீட்டு வைபவத்திற்கு இவரும் இவரது துணைவியார் திருமதி. வி. ரஞ்சிஸ்கி அவர்களும் வந்திருந்து விழாவை சிறப்பித்தனர். மேலும் வாழ்வியல் வசந்தங்கள் இரண்டாம் பாக வெளியீட்டு விழாவிற்கு நீதியரசர் ஜே. விஸ்வநாதன் அவர்களே தலைமை தாங்கினார்.

ஆழங்க தமிழ் அறிவும் ஆன்மீக ஞானமும் உள்ள நீதியரசு எனது இந்த நாலுக்கு அணிந்துரை நல்கியமை எனக்கு பெருமையான விடயமாகும். இவரது ஆசீவாதம் என்னை என்றும் வசீகிக்கும்.

செழும் தமிழ் அரசி, கலாபூசனம் திருமதி வசந்தா வைத்தியநாதன் அவர்களை அறியாதவர் எவருள். இவரது இந்து சமய பேருரைகளை கேட்டமாத்திரத்தே சிந்தை விழிப்படிடன் விரியும். மடை திறந்த வெள்ளம் போன்ற இவரது பேச்சுக்கள், சொற் கோர்வைகள், அதிலுள்ள அந்புதமான ஞானக் கருத்துக்கள் அப்பப்பா...! இயம்புவதற்கு எளிதன்று!

மேலும் இவர் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் விற்பன்னர். இந்துசமயம் சார்ந்த எவ்வித சந்தேகங்களையும், தெளிவாகத் தயக்கமின்றிச் சொல்வதில் வல்லவர். இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களாம் இவரை என்றுமே தனது ஆலோசகராக, வழிகாட்டியாக வைத்துக் கொரவப்படு த்துகின்றது. மேற்பாடி திணைக்கழத்தின் சகல இந்து சமய மேம்பாட்டு நடவடிக்கைகளிலும் திருமதி வசந்தா வைத்தியநாதனின் பங்கு என்று முன்னு. தொலைக்காட்சி, வானொலி நிகழ்வுகளிலும், சமய இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளிலும் தமது சிரமம் பாராது உழைத்துவரும் இவர்கள், எனது நாலுக்கு மதிப்புரை அளித்துள்ளமை எனக்கு பெரும் மகிழ்வினைத் தருகின்றது.

கலாசார அமைச்சின் தமிழ் சாகித்ய குழுச் செயலாளராக நான் இருந்த சமயம்.இந்து சமய கலாசார திணைக் களத்தில் கடமை புரிந்தேன்.அப்பொழுது தமிழ் இலக்கியக் குழுவின் உறுப்பினரான் அம்மையாருடன் நான் இணைந்து கடமை புரிந்தமை பெருமை சேர்க்கும் விடயமுமாகும்.

மேலும் எனது நூலாக்கம் நூலுருவில் வெளிவர மூல காரணங்களாக அமைந்த தினக்குரல்,வீரகேசரி, தினகரன், சுடர்ஒளி ஆகிய நிறுவனங்களுக்கும்,அதன் ஆசிரியர் பீநங்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்!

தொடர்ந்து எனது கட்டுரைகள் மேற்படி பத்திரிகை களில் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் கல்வி அமைச்சின் தமிழ் மொழிப் பிரிவின் வெளியீடான் “கார்மதி” ஆண்டு மலரில் “பொறாமை எனும் பெரும் தீ” எனும் கட்டுரையும் வெளிவந்தது. இதனையும் இத்தொகுதியில் இணைத்துள்ளேன்.

நூலாக்கத்தின் போது, என்னுடன் இணைந்து எனக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கிய. செல்வி ச. நந்தினி, திரு. க.சுதாங்கன், திருமதி வ. சரஸ்வதி ஆகியோரின் பணி மெச்சத்தக்கது. இவர்கள் நூலின் ஒப்பு நோக்கிய பணியினை மேற்கொண்டனர்.

மேலும் வாழ்வியல் வசந்தங்கள் நூல் தொகுதிகளை அச்சுருவாக்கம் செய்த அஸ்ரா பிரின்டர்ஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட் நிறுவன அதிபர் திரு.எஸ். சிவபாலன் அவர்கள் எனது பேரன்பிற்குரியவர். நூலை அழகிய முறையில் வடிவமைத்துள்ளார்.

ஓரு நல்ல தரமான நூலை ஆக்குவதென்பது
தேவீக்கள் ஒன்றிணைந்து கூடு கட்டுவதை ஒத்ததாகும். எனது
நூலை அனைவரும் வாசித்துப்பயன் பெறுவதிலேயே என்
எண்ணாங் களும் கலந்திருக்கின்றன.

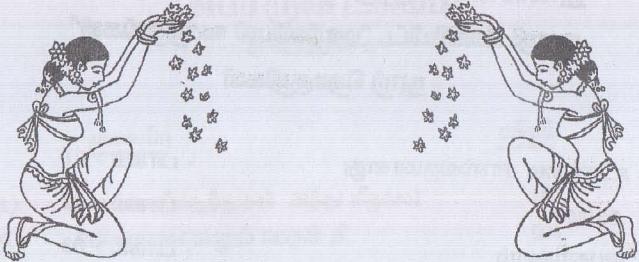
எனவே வாசியங்கள்!
வாசிப்பை நேசியங்கள்!
பயன் பெறுங்கள்!

என்றும் உங்களுடன்
பருத்தியூர் பால.வயிரவநாதன்

“மேரு இல்லம்”

36-2/1

ச. எஸ் பெர்ணாண்டோ மாவத்தை
கொழும்பு 06.
தொ.பே.இல:- 011-2361012,
071-4402303,
077-4318768

சமர்ப்பணம்

மேலான ஏகப்பரம்பொருளாம்
இறைவனுக்கும்
பிரபஞ்சங்கள் அனைத்திலும்
வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்
அனைத்து ஸ்வராசிகளுக்கும்
எனது ஆக்கங்கள் சமர்ப்பணம்

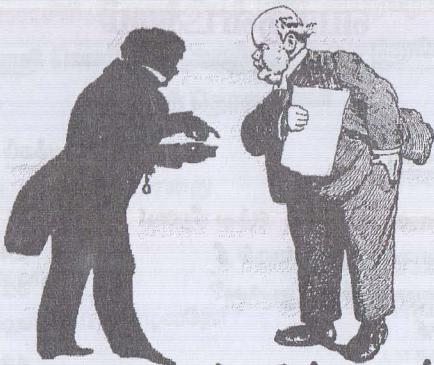

நாளாசிரியர் பருத்தியூர் பால். வயிரவராதன்
எழுதி வெளியிட “வாழ்வியல் வசந்தங்கள்”
நூற் தொகுதிகள்

1. உண்மை சாஸ்வதமானது - பாகம் - 01
2. அம்மா - பாகம் - 02
3. சுயத்திசனம் - பாகம் - 03
4. கோழைகளாய் வாழுவதோ? - பாகம் - 04
5. ஞானம் - பாகம் - 05
6. கணப்பொழுதேயாயினும் யுகப்பொழுதில் சாதனை செய்! - பாகம் - 06
7. சும்மா இருத்தல் - பாகம் - 07
8. உண்மைகள் உலருவதில்லை! - பாகம் - 08
9. உன்னோடு நீ பேசு! - பாகம் - 09
10. நான் நானே தான்! - பாகம் - 10
11. வெறுமை - பாகம் - 11
12. காதலும் கடமையும் - பாகம் - 12
13. அக ஒளி - பாகம் - 13
14. உன்னை நீ முந்து! - பாகம் - 14
15. சுயபச்சாதாபாம் - பாகம் - 15
16. மெளனம் - பாகம் - 16
17. மரணத்தின் பின் வாழ்வு - பாகம் - 17
18. சிந்தனை வரிகள் - பாகம் - 18

பாருளாடக்கம்

<u>தலைப்பு</u>	<u>பக்கம்</u>
1) அவமானியடித்துதல் அந்து மீறுவை!	16
2) பொருாகமெடியஜூம் பெரும் தீ	24
3) கொழைகளாய் வாழுவதோ?	32
4) எழுஷ்சி	40
5) வீழுஷ்சி	49
6) இல்லறம்	58
7) உண்மை	69
8) பொய்	78
9) ஏந்தத்தல்	87
10) ஜனனம்	98
11) மரணம்	107
12) கடன்	117
13) சலிபு	129
14) ஆற்றலை வளர்ப்பதே வாழ்க்கை	135
15) தலைவன் மன்னாவ் பாருத்தும் என்பது என்ன?	140
16) சியலாஹ்ராடு மனஸ்தாய் கொள்ளாற்க!	145

அவமரணப்படுத்துதல் அத்குழந்தை!

ஒருவரை நின்தனை செய்தல், அவர்கள் அந்தராத்மாவையே, துண்பமேற்றும், ஆணவச் சொயல். எவர் மனத்தையும், கொய்து காய்ப்படுத்த ஒருவருக்கும் எந்த அதிகாரமும் கிடையாது. அவமானப் படுத்துவான், அவமானப்படுத்த போவான், வலிமை கூடியவன், வலிமை குறைந்தவனை இம்சித்தால் இறைவனே பொறுமையிலிந்து விடுவான். செருக்குற்றவர்கள், தாழே உயர்ந்தவர் என்று எண்ணினால் உலகின் வெறுப்பினுள் நுழைந்து கொள்ள வேண்டியதே! எதிர் மறை எண்ணங்களுடன், தரக்குறைவாக நடப்பது, தன்னையே இப்போக்கும், கோமைத்தனம்.

அவமானப்படுத்துதல் ஒருவருக்கு வழங்கப்படக்கூடிய கொடிய தண்டனை என்றே கருதப்பட வேண்டும். எவரையும் கேவலப்படுத்தி நின்தனை செய்ய எவருக்குமே அதிகாரம் கிடையாது. தமக்கு பிடிக்காதவர்களை பிறர் மூலம் அவமானப்படுத்த எத்தனித்தல் போல் மாபாதகம் வேறில்லை.

தாமாகவே வலிந்து எடுத்துக்கொண்ட அதிகாரமாகவே அவமானப்படுத்துதலை நாம் கருத வேண்டியுள்ளது. தனிமனித உணர்வுகளைப் புண்படுத்துதல் என்பது ஒரு மனித உரிமை மீறல் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை. அவமானப்படுத்தப்பட்டு விட்டால் நீதிமன்றில் நியாயம் கேட்பவரும் உண்டு.

வலிமை கூடியவன் எப்படியும் பேசலாம். ஊறு விளை விக்கலாம். அதனைப் பார்த்தபடியும் நொந்தபடியும் இருக்க வேண்டியதே அடுத்தவன் கடமை என்பதல்ல. தவறு, குற்றங்களுக்கான தண்டனை வழங்கல் என்பதை பொது வான் வேறு விடயங்கள்.

நீதித்துறை, அரசு நிறுவனங்கள், பொது அமைப்புக் களில் மக்கள் மனங்கள் கசக்கப்படுவது கண்ணாடு. இதில் விசனப்படுவதில் வியப்பென்ன இருக்கிறது?

பதவி வகிப்பவர்களும், அவர்களோடு இணைந்த வர்களும் பக்குவமாக நடப்பது எப்படி என்று தெரியாமல் அகங்காரத்துடன் தீங்கான வார்த்தைகளைக் கண்டபடி உதிர்த்தபடியும், நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத வழியிலும் நடந்தால் பாதிக்கப்பட்டவன் அவமான உணர்வினால் மனம் சுஞ்சலமடைவது எத்தகைய துண்பம் என்பது இவர்களுக்குப் புரியுமா?

சென்னை, இந்திய

அவமானம் என்பது அவரவர்க்கு வந்தால் தான் புரியும். செய்யாத தவறுக்காக அவமானப்படுவது பரிதாபம்! ஆனால் தவறு செய்தவன் கூட பிறரால் அவமானப்பட்ட பொழுது “ஜூப்யீயோ எனக்கு இப்படி ஆகிவிட்டதே...?” எனப் பொருமுகிறான்.

செய்த செயலுக்கு மனம் வருந்தியாக வேண்டும். ஆனால் அதைவிடக் கிடைக்கும் அவமானம் எவ்வளவு பெரிய தண்டனை தெரியுமா? ஒருவர் செய்கின்ற தவறு கருக்காகப் பழித்தீர்க்கும் வண்ணம் அவமானப்படுத்தும் படலம் தொடர் கதைகளாக விரிகின்றது. “அவன் மட்டும் இப்படிச் செய்யலாம், நான் என்ன இழிச்ச வாயனா..?” என்றவாறு தமது வல்லமையை அவர்கள் தமது எதிரிகள் மீது பாய்ச்சுவதிலேயே காலத்தைச் செலவளித்தால் என்ன நன்மை கிடைத்துவிடப் போகின்றது?

இன்னும் சிலர் ஒன்றுமே பேச மாட்டார்கள். யாராவது எதையாவது சொல்லி அவமானப்படுத்தினால், வேறு வழிகளில் மௌனமாகக் குழிப்பிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். “ஆழமறியாமல் காலைவிடாதே” என்பார்கள். சில பேர் வழிகள் தம்முன் தோன்றுபவர்கள் எல்லோரையுமே துச்சமாகப் பார்த்து, அச்சமின்றி, வார்த்தைகளால் அர்ச்சிப் பார்கள். பின்னர் அந்த நபர் யார் என அறிந்ததும் சாஸ்டாங் கமாக விழுந்து விடுவார்கள். இவை எல்லாம் தேவைதானா? எல்லோரிடமும் சகஜமாகப் பழகினால் சௌஜன்ய உறவு வந்துவிடுமல்லவா?

கோழைகளாய் வாழவதோ...?

பார்க்கின்ற நபர்களை, அவர்களின் பேச்சுக்களை நாம் ஏன் எதிர்மறைக் கோணத்தில் நோக்க வேண்டும்? எல்லாவற்றிற்கும் ஓவ்வொரு அர்த்தம் கற்பித்து கண்டபடி உள்ளுவது கேலிக்குரியதாகும். பத்துப் பேர் எங்களைச் சன்டைப் பிரியன் என்றழைப்பது சந்தோஷமான, கௌரவமான விஷயமல்ல. “அந்த மனுஷனுடன் பேசினால் மரியாதைக் குறைவாகக் கதைப்பான்” என்று உங்களைப் பார்த்து ஒருவன் விலகி ஓடினால் எப்படி இருக்கும்?

நாங்கள் பேசுவது பிறகுக்குச் சில வேளை புரியாமல் இருக்கலாம். கேட்பவர்கள் உங்களைப் பற்றி விமர்சனங்களைச் சொன்னால் கேட்டு வைப்பது நல்லது. அதற்காகக் கண்டபடி பேசும் சூதர்க்கக்காரர்கள் விஷயத்தில் எச்சரிக்கை அவசியமானதே!

நெஞ்சம் இரும்பு அல்ல, கொஞ்சம் ஈரமின்றிய பேச்சுக் கேட்டால் உருகித் தள்ளந்துவிடும். வெஞ்சொல் பேச வேண்டாம் என்று பரிதாபமாகக் கெஞ்சினாலும், தம் பக்கத்து நியாயங்களை நிலைநாட்ட ஆக்ரோஷமான, உடல்மொன் வார்த்தைகளைச் சிலர் பேசித் தீர்த்தே விடுவார்கள்.

“பன்னீர் தெளிக்காது விட்டாலும் பரவாயில்லை. வெந்நீர் கொட்டாமல் விட்டாலே போதும்” என்றே மனிதர் சிலரது பேச்சைக் கேட்டால் தோன்றும்.

இன்று அரசியலில் என்ன நடக்கிறது? தங்கள் பற்றிய அரசியல் விஷயங்களைப் பேசத் தெரியாத இந்த அரசியல்வாதிகள், பிற மாற்றுக் கட்சிகளை அவதாரு செய்வதால் நியாயம் பெற்றுவிடுவதாகக் கருதுகிறார்கள்.

இதில் என்ன துரதிஷ்டம் என்றால் கண்டபடி பேசுவர்களுக்கே கைத்டல் கிடைக்கிறது. காலப்போக்கில் இத்தகையோர்தான் பிரசாரப் பீரங்கி என்றும் வர்ணிக்கப் படுகிறார்கள்.

சொற் கொடையாளர் எனப் போற்றப்படுவர்கள் நீதி, நியாயங்களுக்கு ஆப்பட்டவர்கள். இவர்களின் உவமானங் களை, உபதேசங்களைக் கேட்க எத்தனையோ மனிதர்கள் காத்துக் கிடக்கின்றார்கள்.

ஒருவனை அடிப்பதும், இம்சிப்பதும், அவமானப் படுத்துவதும் எல்லாமே கோரத் திருப்பதியடையும் சுபாவங்களோயாகும். எவரையும் அனுசரிப்பவன் அவமானப் படுத்தவே மாட்டான்.

கோபாவேசத்தில் ஒருவனைக் கோபப்படுத்துபவன் சொல்வதறியாமலே ஜாதி, சமயங்களை இழுத்துப் பேசும் போது, அது சமூகப் பிரச்சினையாகி விடுகிறது. இன்று எத்தனையோ பத்திரிகைச் செய்திகளைப் படித்திருப்பீர்கள். அடி, தடி, கொலைக்கான மூல காரணமே ஒருவரை அல்லது அவரது குடும் பத்தை தாழ்வாக அவமதித்தாகவே இருக்கிறது. எத் தாக்கத்துக்கு எதிர் தாக்கம் உண்டு.

கோமூகளாய் வாழுவதோ...?

கட்சியின் தலைவர்கள் கூட ஜாதி, சமய, மொழி பற்றிப் பேசும் போது சில மதத் தலைவர்களும் வரிந்து கட்டி பேசுகின்றார்கள். இது வருத்தத்துக்குரியது . இந்த உண்மை ஏன் சிலருக்குப் புரியாமல் போகிறது?

நானே உயர்ந்தவன் என எண்ணுபவர்கள் அந்த எண்ணத்தை தம்முள்ளே வைத்திருக்க வேண்டியதே! அதற்காகப் பிறநுடன் ஒப்பீடு செய்து பார்ப்பதும் பேசுவதும் சமூகப் பார்வைக்கு சாபத்தின் வடுவாகவே நோக்கப்படும். ஏன் வம்பு எனத் தன்பாட்டில் சும்மா போகிறவனுடன் சீண்டக்கூடாது. சிலர் வலிய வினைதேடியே அவமானப் பட்டுப் போவது பார்ப்பவர்களுக்கு வேடிக்கையாகவும் சிரிப்புட்டுவதவாகவும் அமையலாம்.

வல்லரசு நாடுகளே வலிய வம்புக்குப் போவதும், சீண்டுவதுமாக இருக்கின்ற போது சாதாரண பொருளா தாரத்தில் நலிவற்ற நாடுகள் தம்முள் உராய்ந்து கொள்வது தேய்ந்து போவதற்குத்தான் என அறிக். வல்லரசு நாடுகளுக் கிடையேயான அவதாற்றுதல்கள், நடவடிக் கைகள், எல்லையின்றி நீண்டு சென்றால் வல்லமையற்ற நாடுகளே அழுகப்படுவது உறுதி.

இருப்பினும், இந்த நடவடிக்கைகள் யுத்தத்தை விரும்பும் பைத்தியக்காரத்தனமின்றி வேறேன்ன?

அர்த்த சாஸ்திரத்தை எழுதிய சாணக்கியன் தான் அவமானப்பட்டதால் எழுந்த மாறாச் சினம் காரணமாக வீறு கொண்டு தன்னை அவமதித்தவர்களை வேருடன் மிதித்து அழித்தான்.

திரெளபதி தன்னை ஏனைம் செய்து அவமானப்படுத்தியதாகக் கருதிய துரியோதனன், திரெளபதியை பழிக்குப்பழி தீர்க்க, மானபங்கப்படுத்த விழைந்து வீழ்ப்பட்டதை மகாபாரதம் கூறும். இவை வெறும் சரித்திரங்கள், புராண இதிகாசங்கள் அல்ல, சிந்தனைக்குள் செலுத்த வேண்டிய அரிய விஷயங்கள்.

அவமானப்படுத்தப்பட்டதால் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள் உடன் நிகழாதுவிட்டாலும் அது மீண்டும் பற்றி வாட்டி வதைக்கும். எல்லோரிடமும் அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்பவனுக்கு எத்தகைய இடையீழுகளும் எழ வாய்ப்பில்லை. எமது பார்வை ஒரே மாதிரியாக, நெஞ்சில் வஞ்சகமில்லாமல், கரிசனை மிக்கதாக அமைந்தால் தூற்றுகல், அவமானப்படுத்தல் போன்ற என்னை கருக்கொள்ளுமா? ஏற்கனவே தப்பான எண்ணை கொண்டவர்களாலேயே மற்றவர்களை உதாசீனம் செய்து கொள்ள முடியும். சிலவேளை சந்தர்ப்பப் குழநிலைகள் கூட மனிதரை மாற்றி விடுகிறது.

நிலைமைகளைப் புரிந்து கொள்ள புத்திக்கு அவகாசம் கொடுப்போம். எங்கள் மீது ஒருவர் வைத்துள்ள நன்மதிப்பை நாசம் செய்ய அனுமதிக்கக் கூடாது. ஏனைய

வர்களிடம் நல்ல எதிர்பார்ப்புகளை நாம் எதிர்பார்ப்பது போலவே, மற்றவர்கள் எம்மிடம் நல்ல அனுகூலங்களை எதிர்பார்க்கின்றனர்.

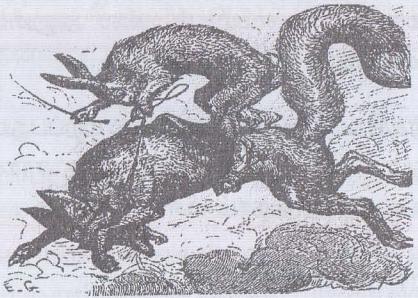
உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் தன்னிலை மறப்பதும், பாதிப்புக்குள்ளாவதும், பின்பு வருந்துவதும் ஒரு சராசரி நிலை அந் நிலையில் இருந்து நாம் மீள வேண்டும்.

- மனிதன் உயர்ந்தவன்
- மாசக்தி உடையவன்

இந்தச் சக்தி கோபப்படுவதில், சலனமடைவதில் வீண் விரயமாக்கப்படக் கூடாது.

எங்கள் மீது தகுந்த காரணம் இன்றி ஒருவர் மனம் சலிப்படைதல், வெறுப்படைதல் போன்றவை நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றே விரும்புகின்றோம். காழ்ப்புகள், கரிய சிந்தனைக்கே வழிவகுக்கும். எங்கள் மூலம் பிறர் மன உறுத்தல்கள் அனுபவிக்கக் கூடாது.

வெறுப்படைய வைப்பதும், வேதனைப்பட வைப்பதும் மானுட இலட்சணங்கள் அல்ல வர்ண ஒளிப்படம் போல் பிரகாசமாக, துல் லியமாக, நெஞ்சினை வைத்துக் கொள்வோம். மனம் செழிப்பாக இருப்பவனால் தான், களிப்பானவைகளை உருவாக்கவும், தானும் களிப்பேரு வகை முடியும்.

பொறாமையைம் பெரும் தீ

பொறாமையைத் தொட்டவரை அதுவே பற்றியெரிக்கும். ஆயிரம் கோடி சூரியர்களின் உட்ணத்தைவிட பொறாமைக்குணத்தின் உட்ணம் பொறாமை கொண் டோரின் ஆன்மாவையே பொசுக்கிவிடும். சுயநலம், தாழ்வு மனப்பான்மை, குரோதம், தோல்வி ஆகியன பொறாமை உருவாக முக்கிய காரணிகள். ஆதிக்க உணர்வு, ஆணவம், மற்றவர்களை மடக்க எண்ணுகின்றது. இதுவும் காழ்ப்பின் ஒரு வடிவமாகும். எல்லோரும் வாழவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களை தீயநோக்கு தாக்குவதில்லை. நேரிடையான எதிரிகளை விட பொறாமையால், மறை முகமாக பிறரை அறுக்க வருடவர்கள் வெறுக்கத்தக்கவர்கள்.

ஆயிரம் கோடி சூரியர்களின் உட்ணத்தைவிடவும், பஸ்பமாக்கும் திறன், சிறுமைக் குணத்தில் முதன்மை கொண்ட பொறாமைக்கே உரித்தான்தாகும்.

பொறாமை காரணமாக, மற்றவர்களுக்கு, துன்ப முட்டித் திருப்பி காணலாம் என எண்ணுவது, தனக்குத்

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

தானே, தீமுட்டிக் கொள்வது போலாகும். இது தொட்டவரைப் பற்றிக் கொள்ளும். மற்றவர் வளர்ச்சியில், குரோதம் கொள் வதில் குறியாய் இருந்து கொள்ளும்.

துர்ச்சிந்தனைகளுக்கு மூல காரணமாகவும் கற்றவர் களைக்கூட சில வேளை மதிமயக்கத்திற்குட்படுத்த வல்லதாகவும் உள்ள மோசமான மூலகாரணி இது.

கதைகளிலும், காப்பியங்களிலும், இதுபற்றியே பேசப்படுகின்றது. ஒரு கதை நகர்வதற்குப் பாத்திரங்களில் வரும் அருவருக்கத்தக்க கதாபாத்திரங்களுக்கு அரசனாகப் பொறாமைதான் பொருத்தப்படுகின்றது. எந்த நாட்டின் வரலாற்றுக் கதைகளிலும் இதன் ஆட்சியில் லாத பாத்திரங்களே கிடையாது.

துன்பங்களுக்கு நாயகமாகவும் சரித்திரங்களை வளைத்து ஒடிக்கும் கருவியாகவும் பொறாமையின் வலு, இலகுவாக உட்சென்று ஓட்டிக் கொள்ளுகின்றது.

வில்லனின் வில்லங்கங்கள் இல்லாமல் கதைகள் தொடருமா? இன்பதுன்ப சம்பவங்கள் இழையோடாவிட்டால் நாவலின் விறுவிறுப்பும், சுவாரஸ்யமும் தொடர்ந்திடுமா?

ஆனால், மனிதன் திருந்த வேண்டும், திருந்தியே ஆக வேண்டும் என்பதன் பொருட்டே தீவினையாளர்கள் பற்றியும் அவர்தம் பொறாமையின் குணாம்சங்கள் பற்றியும்

உத்திரவுர் முதலாம் வர்ஷம்

காலத்திற்குக் காலம் எழுதப்படும் எழுத்துக்கள் எமக்கு விழிப்பை ஏற்படுத்துவதற்காகவே படைக்கப்படுகின்றன.

- ❖ தனக்குக் கிட்டாதது பிறர்க்குக் கிட்டினால் அல்லது மேலும் எடுக்கும் காரியம் தொடர்ந்து தோல்வி ஏற்பட்டதால் ஏற்படும் வண்மை
- ❖ தன்னைவிட மற்றவர்கள் உயர்ந்து விடக்கூடாதே என்கின்ற சுயநல் நோக்கு, தாழ்வு மனப்பான்மை,
- ❖ முன் னேற்றமடைய தீவிர விருப்பு இன்மை, உழைப்புக் காட்டாமை, தனக்கு மட்டுமே தோல்விகள் வருகின்றன என்னிக்கொள்ளுதல்
- ❖ எந்த விஷயத்தை பெரிதாக எண்ணி, அதனைச் செய்து முடிக்காமல் விடுகின்ற இயலாத்தன்மை.

இத்தகைய பலவேறு காரணங்கள், பொறாமை யுடன் தோழமை கொள்ள ஏதுவான அம்சங்களாகும்.

இது தன்னைச் சார்ந்தோரைச் சுருட்டி மூளைக்கு வேலை வைக்காமல் செய்யும் கைங்கரியத்தைக் கன கச்சித மாகச் செய்து விடுகின்றது. பொறாமை கொண்டு பிதற்றுப் பர்களுடன் பேசிப்பாருங்கள். தமது சிந்தனையைப் பாவிக்காமலே பேசுவார்கள். சில வினாடித் துளிகள் கூட மற்றவர் நிலை, மனோ நிலைகளைப் புரிந்துகொள்ளப் பிரியப்படவே மாட்டார்கள்.

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

தனது தோல்வி, துங்பம் இவையெல்லாமே பிறரா வேயே வந்தவை எனக் கற்பனை பண்ணிவிடுவார்கள். அல்லது வேண்டுமென்றே அவதாராகப் பேசி வன்மம் வளர்த்தும் விடுவர்.

பின்னர், இதன் காரணமாகப் பொறாமைப்படுவ துடன் நின்றுவிடாது தாங்கள் விரும்பாத நபர்களுக்கெதிரான செயல்களையும் செய்ய முயன்று விடுவர்.

பொறாமை காரணமான மனதின் தூண்டலினால் தானே சதி வேலைகள் நடக்கின்றன?

தனிமனிதன் வாழ்வில்,
சமுகங்களுக்கிடையில்,
எங்குதான் பொறாமையின் ஆட்சி இல்லாதிருக்கின்றது? அழிவு வேலைகளின் ஆரம்பமே பொறாமை தானே?

ஆழ்ந்து நோக்கினால் பொறாமைப்பட்டவன் சிறுமைப்பட்டுச் சீரழிந்த கதைகளைத்தான் நடைமுறை நிகழ்வுகளில் கண்டிருப்பீர்கள். இதனையே கதைகளாகவும், திரைப்படங்களாகவும் காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

வல்லரசுகளின் ஆதிக்க உணர்வு பொறாமையில் தான், அரும்பி, முளைவிட்டு பின்னர் மாபெரும் யுத்தமாகவே வெடிக்கின்றது. இங்கு நாம் கவனிக்க வேண்டிய

ஏன்றிருக்கின்றது?

ஒன்றிருக்கின்றது. பொறாமையின் கோரப்பிடியினுள் சம்பந்தப்படாத ஜீவன்கள்கூட இவ்விளை வுகனூக்குள்சிக்கி அழிந்து போவது தான் வேதனைக்கு ரியதாகிவிட்டது.

இரண்டு குடும்பங்களை எடுப்போம். இந்தக் குடும்பத் தலைவர்களின் மோதல்கள் அங்குள்ள சின்னங்களிலிருந்து பாதிப்பதில்லையா?

இவர்களின் பாதையில் செல்லும் பிள்ளைகள் பெற்றோரின் வழியில்தானே செல்லுகின்றன?

சாதாரண விஷயங்களுக்குக் கூட மனிதன் மனதை அலட்டிக் கொள்வது விசித்திரமாக இருக்கின்றதைக் காணலாம். இத்தகையோர் கண்டதையும் சொல்வார்கள். “கடையில் சாமான் வாங்கப்போனேன். நான் கேட்ட சாமான் தீர்ந்து போய்விட்டது. நானை வாருங்கள் எனக் கடைக்காரன் சொல்லுகின்றான். ஆனால் எதிர்வீட்டுக்காரன் மட்டும், அதனை வாங்கி விட்டான். “ஹம்.... என் நிலை இப்படி!” என்பார்கள்.

இந்தப் பேச்சில் ஒன்று மட்டும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர் தனக்குக் கிடைக்காததையிட்டு மட்டும் கவலைப்படவில்லை. அதே பொருள் எதிர்வீட்டுக்காரனுக்குக் கிடைத்ததைத் தான் அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடிய வில்லை.

கோழைகளாய் வாழவதோ...?

ஆனால், இதே பொருளை அவர் அடுத்த கடை களில் போய் வாங்க முயற்சி செய்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் இந்த முயற்சியில் ஈடுபடவே மாட்டார்.

சதா பொறாமை உணர்வு காரணமாகப் பிழர் மீது குற்றம் காணுவதும், சலிப்பான வார்த்தைப் பிரயோகம் செய்வதுமே தமது, பிழைப்பாக கொள்பவர்கள், இந்த நடத்தைகள் பிழையானது என எப்போது உணர்வார்கள்? இன்னமும் கவனிக்க வேண்டிய ஒரு விடயம் இருக்கின்றது.

சிலர் மௌனமாகவே பொறாமைப்பட்டு, உள்ளுக்குள்ளேயே வெந்து அவிந்து கொள்ளுவார்கள். இவர்கள் அடுத்து என்ன செய்யப்போகிறார்கள் என்பதே ஒருவருக்கும் தெரிந்துவிடாது.

இன்னும் ஒரு சிலர் தமது பொறாமையின் வெளிப்பாடுகளை வெளிப்படையாகவே சொல்லிக் காட்டி விடுவார்கள்.

“போ... போ..... உனக்கு என்ன தெரியும், ஏதோ குதிக்காதே... நீ எல்லாம் பேசவந்துவிட்டாயே பெரிதாக....” என்று, இழிவாக, கஷ்டப்பட்டு முன்னேறிய நபர்களையே கண்ணா, பின்னா என்று வார்த்தைகளால், வறுத்தெடுப்பார்கள்.

ஏதுமிழுப்பு மற்றும் வருவாயே

எது எப்படியோ, காழ்ப்புணர்வு கொண்டவர்களிடம் இருந்து தப்பிப்பதில் எங்கள் புத்தியை, நிதான்த்தை நாம் துணையாகக் கொண்டோயாக வேண்டும்.

சாதுரியமாக வார்த்தையாடுவதும், நல்லவர்கள் போல நடிப்பதும், மற்றவர்களை ஏரிச்சலடைய வைக்க முயல்வதும் சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கவாறு வார்த்தைகளை மாற்றிக் கொள்ளுவதும் போன்ற செயல்களில் அப்பாவித் தனத்தினையும் நடிப்பாகப் புகுத்திக் கொள்ளுகின்ற, பொறாமைக்காரப் புல்லுருவிகளை, நல்லவர்கள் இனம் கண்டோயாக வேண்டும்.

ஒருவனைக் கெடுக்க வேண்டுமென என்னிக் கங்கணம் கட்டுபவர்கள் செய்கின்ற சாதுரியமான கபடவேலைகளை, சமூகத்தில் எல்லோருமே பார்த்துக் கொண்டு தான் இருக்கின்றார்கள்.

மொட்டைக் கடதாசி, பொய்யான முறைப்பாடுகள், அவதாறுபரப்பும் காரியங்களில் ஈடுபடுதல் போன்ற மோசமான நடவடிக்கைகளைச் சட்டத்துறை சார்ந்தவர்கள் கண்டு காணாமல் இருப்பது கவலைக்குரியது. அநாமதேயக் கடிதத்திற்காகத் திருமணம் தடைப்படுவதும், வேலை வாய்ப்புக்கள் மோசடியாகத் தடைப்படுவதும் அன்றாடம் நாம் காணும் அவல, அவஸ்தைச் சம்பவங்கள்.

சரி... சரி... விட்டுத்தள்ளுங்கள், யாரோ ஒரு பொறாமைக்காரன் செய்த சதி எனத்தாக்கி ஏறிய இந்தச்

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

சமூகத்திற்கு மனசே இல்லையா என ஏங்கத்தோன்று கிண்றது அல்லவா?

காலம்தோறும் நடந்து வருகின்ற இந்த பொறாமை, வன்முறைகளைக் கிள்ளி ஏறியாதவரை சமூகமும், நாமும் உருப்படமுடியுமா?

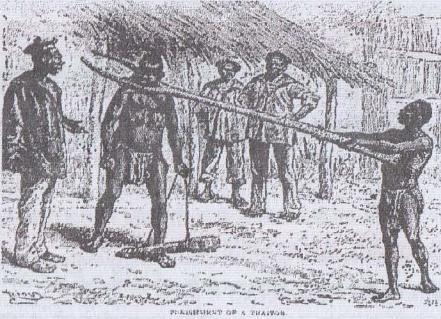
எல்லோரும் வல்லவராய் நல்லவராய், உறவாடி, உரிமையுடன் பழக, சுதந்திரமாகச் ஜீவிக்கத்தான் இந்தப் பூமி உதயமானது. இங்கு மனித மனங்கள் புதைக்கப் படலாகா. ஒருவரை மற்றவர் கெடுக்க நினைக்கஸ்டாது. அடுத்தவன் வாழுாதவரை நாம் வாழ்ந்து விடமுடியாது. விலக்கி வைக்கப்பட வேண்டிய துர்க்குணங்கள் நிர்மல மாக்கப்படவேண்டியவை தான்.

எவன் ஒருவனும் மற்றவனால் பாதிப்புக்குள்ளா னதாக கேள்விப்படுவதே சுடாது.

அந்த நல்ல நிலை வரும், வரவேண்டும் என நாம் பூரணமாக நம்புவோமாக. எவரினதும் நெஞ்சம் புண்படா மல், புண்படுத்தப்படாமல் வாழ்ந்தால், வாழ்வித்தால் பொறாமை, கூறாமல் விடைபெறும்.

சுர்மதி

(கல்வி அமைச்சு ஆண்டுமலர் 2006)

கோழைகளரய் வாழுவதோ...?

துணிச்சல் உள்ளவன் எதனையும் பெறுதற்குத் தகுதியுள்ளவன். கோழைகளே வாழ்க்கையில் ஏழைகள். இவர்கள் தம் பயத்தினால், வருகின்ற வரவுகளையே தூர்த்தும் நபராகிவிடுவார்கள். மனத்தை வளமாக்கினால், துணிச்சல்தானே வரும். உடல் பலத்தை விடமனோபலம், எதனையும் செய்து முடிக்கவல்லது. கோழைகளுடன் தோழுமை கொள்ளற்க! பயந்தவன் தன்னை மட்டுமல்ல, தனது குடும்பத்தையும் காப்பாற்றும் தெரியத்தை இழந்தவனாகின்றான். பரந்து பறக்க அஞ்சினால் கோழிக்குஞ்சு கூட அதனை ஏறி மிதிக்கும். பாம்பு சீறப் பயந்தால், மன்பழு, அதன்மீது புரண்டு அழுக்கும். கோழையால் நீண்டநாள் வாழ்வதை விட, வீரனாய் ஒருகணம் வாழ்ந்தால் மேன்மை.

கோழைகள், வாழ்க்கையில் ஏழைகள். மனமும், உடலும், பயத்தினால் பதறினால், எந்தச் செல்வமும் இருந்து என்ன ஆகப்போகின்றது?

துணிச்சல் உள்ளவன் எல்லாம் பெற்றவன் ஆகிவிடுகின்றான். துணிச்சல் அற்றவன் என்ன இருந்தாலும் அனைத்தையும் இழந்தவன் போல் ஆகின்றான்.

வருவது வரட்டும் என்கின்ற உணர்வு வருகின்ற போது, எதனையும் எதிர்கொண்டு அதனை எப்பும் திருப்பதி தானாவே ஏற்பட்டுவிடுகின்றது.

திருப்பதியின்மை என்கின்ற நோக்கு வர ஆரம்பிக்கும் போதே பயமும், தோல்வி உணர்வும், மனிதனை மெது மெதுவாக தொற்றி ஓட்டிக் கொள்ள ஆரம்பிக்கின்றன.

இன்னது என்றே தெரியாத ஒரு அர்த்தமற்ற உணர்வு கூடச் சில சமயம் தென்படுவதாகச் சிலர் சொல்ல துண்டு. உடலில் சற்று வலிமை குண்றினாலும் கூட, தெளி விண்மையும், சோர்வுடன் கூடிவர துணிச்சலற்ற தன்மையும் ஆணி அடித்தால் போல நிரந்தரமாக ஓட்டிக் கொள்ளுவிடும்.

எனவே, துணிவுடன் வாழ உடலும், மனமும் கூட ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

தேக நிலையைக்கூட, மனத் திண்மையினால் பலமாக்க முடியும். எனவே எமக்கு அடிப்படையில் மனோ வலிமை ஸ்திரமாகஅமைய வேண்டும். கோழைகள் வாழுவ தில்லை. அமுது தன்னையும் தேய்த்து, சுற்ற இருப்பவர்களின் மனோபலத்தையும் அழிக்க முயல்பவன் ஆகின்றான்.

சலிப்பு, அலுப்பு அற்று வாழ முயலவேண்டும். மனிதனுள்ளே ஒரு மாபெரும் சக்தி புதைந்துள்ளது. அதனை ஒருதரம், தட்டி எழுப்பி, உசுப்பிவிடால் போதும், அதன் விஸ்வரூபம் பற்றி அவனே அறிந்தால் ஆச்சரியப்பட்டுப் போவான்

பஸர் சொல்லக் கேட்டிருப்பீர்கள் “நானே நினைக்க வில்லை. எப்படி இதனைச் செய்து முடிப்பேன் என்று” என்பார்கள். கோழைகளாய் இருப்பவன் தன்னை உணர்ந்தாலே போதும். அவன் மீண்டும் எழுவான். அந்த நேரம் இவன் சாமான்ய நிலையில் இருக்கமாட்டான். அவனுள்ளே கிளர்ந்து எழும் மாபெரும் சக்தி அவனை முழுமனிதனாக உருமாற்றிவிடும். மனிதனின் நம்பிக்கை அசுர சக்தி தான்.

திரைப்படங்களில், கதைகளில், அடிப்படவன் எழுவதைக் கண்டிருப்பீர்கள். இவை வெறும் கற்பனையாகத் தோன்றினாலும் யதார்த்தத்தில் இத்தகைய அதிசய நிகழ்வுகள் இடம் பெறும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு.

“என்னால் முடியும்” என்று தனக்குத்தானே கட்டளை இடாது விட்டால், எந்தக் காரியத்தையும் திருப்திகரமாகச் செய்யமுடியாது. பிழின் முட்டுக்கட்டை போடுகின்ற, தகாத உபதேச மொழிகளைக் கேட்கக் கூடாது. செய்யக்கூடிய நல்ல செய்கைகளுக்குக்கூட, புத்திமதிகள் என்ற சாக்கில் கச்சிதமாகத் தடைக்கற்களைப் புதைத்துவிட-

சிலர் முயல்வதுண்டு. உங்கள் அறிவோடு, வீரத்தை, துணிவினை இணைத்து விட்டால் பயம் என்பதே பயனற்றுச் செயலற்று ஓடிவிடுமன்றோ?

பிரச்சனைகளில் இருந்து தப்பிக்க கோழைத்தன மாக, விலகியவர்கள் கூட, தாம் புத்திசாலித்தனமாக தப்பித்ததாகக் கூறிக் கொள்வதுண்டு. உண்மையில் இவர்கள் தமது அந்தராத்மாவில் அடைப்பட்டு அல்லல் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற அனுதாபத்திற்குரியவர்களோ.

கோழைத்தனம் என்பது, தீமைகளை எதிர்த்துப் போராடாமல் இருப்பது மட்டுமல்ல, தன்னையே கட்டி வைத்துக் கொள்ளுகின்ற மாபெரும் துண்பியல் நடவடிக்கை யுமாகும்.

நியாயபூர்வமான விஷயங்களுக்குப் பயப்படுவது நல்லது. அதை விடுத்து, தவறான கருமங்களுக்காகத் துணிவு என்கின்ற பெயரில் நெஞ்சை உயர்த்தக் கூடாது. இது கல் வரும் திசையில் தலையைக் காட்டுவது போல இருக்கும்.

பிறர் நியாயங்களுக்காகப் போராடுவது போராபத்து என்பவர்கள் தமது நலம் சம்பந்தப்பட்டதாயின் பிறர் உதவிகளை இவர்கள் கோரத் தயங்குவதில்லையே? இது சுயநலம் மட்டுமல்ல, கயமையின் அப்பட்டமான வெளிப் பாடு. உண்மையான ஒருவனுக்கு வேதனையான

சுத்தி! ம. அர்ஜுன்

அனுபவம் என்ன தெரியுமா? கோழை ஒருவனுடன் பழக சீவிக்க நேர்வதுதான்.

குடும்பத்தைக் கோழை காப்பாற்றமாட்டான். எல்லா வற்றிற்கும் காரணம் சொல்லுவான். முடியாது போனால் பிரச்சினை என்று சொல்லிக் குடித்து, வெறித்து அழிந்தே போகின்றான். பிரச்சினையை மறக்கக் குடிக்கின்றேன் என்று கூறுபவர்கள் துணிச்சலானவர்களா?

காட்டிக் கொடுப்பவனும் கோழை ஆகின்றான், தன்னைக் காப்பாற்றுவதாக என்னித் தனது ஆன்மாவை அடகு வைக்கின்றான். பெறும் லாபம் இதனால் ஒன்றுமே இல்லை. தற்காலிக நன்மை ஒரு வேளை கிட்டலாம். முடிவில் பெறப்போவது துன்பமே தான். துன்பமே தான்.

பயம் ஆட்டுவிக்கும் போது சூழ நிற்கும் பாதிப் புக்கள், புலன்களுக்குப் புலப்படாது போகின்றன. தனக்கும் தனக்கு வேண்டப்பட்டவர்களுக்கும் மட்டுமே தனது வலிமையை பிரயோகிப்பவன் தன் சுயநலம் போக்கினால் தனக்கு வேண்டப்பட்டவர்களாலேயே அவமதிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படவும் கூடும்.

எங்கள் துணிவு, வலிமை, திறமை அனைவருக்குமே உபயோகப்படுவனவாக இல்லாதுவிட்டால் என்ன பயன் உலகிற்கு ஏற்பட்டு விடப்போகின்றது?

ஒருவன் பத்துப் பேருடன் சேர்ந்து ஒரு பயணம் செய்யும் போது வரும் ஆபத்தில் தன்னை மட்டும் காப் பாற்றுகின்றான். அவனால் எல்லோரையுமே காப்பாற்ற முடியும். ஆனால் அவன் ஏது வம்பு என்று விட்டு விடுகின்றான்.

முடிவு, அவன் தனி வழிப்பயணம் செய்ய முடியாது திணறி வழியில் பிறிதொரு தொல்லையில் அகப்பட்டு இறக்கின்றான். எங்களையும், எங்களோடு இருப்பவர் களையும் போதிக்க வேண்டும். சகலரையும், எங்கள் வலிமை கொண்டு காப்பாற்றியோக வேண்டும்.

ஒரு கண்ணுக்கு வலி ஏற்பட்டால் மற்றக் கண் சும்மா இருப்பதில்லை. கலங்கி அழுதுவிடும். மனிதன் செல்லும் பாதைகளை அவன்தான் உருவாக்க வேண்டும். நடக்கும் போதே, கால்கள் சுளுக்குப் பிடிக்கும் என எண்ணினால் அடுத்த அடியைத் தொடுக்க முடியுமா? படிக்கும் போதே முடிவு கஷ்டம் என்று எண்ணினால் முதல் பக்கமே சுருண்டு படுத்துவிடும்.

காதலிக்கப் புறப்பட்டவன் காதலியின், அத்தை பையனுக்குப் பயப்பட்டால் கல்யாணம் என்பதே காததூரம் தான். பணம் தேடப் புறப்பட்டவன் கணநேரத்துத் துன்பங்களுக்குப் பயந்தால் செல்வம் சேர்க்கும் ஆசை பலமிழந்து போய்விடும். முட்டையை உடைத்துவரக் குஞ் சு

பகுதியில் வால், அரூவாறு

அஞ்சுவதில்லை. கழுகு பறக்க அஞ்சினால் கோழிக்குஞ்சு கூட அதனைக் கடித்துக் குதறும்.

கோழைகள் தயாரிக்கும் வேலி, ஊதினால் உதிர்ந்துவிடும். இவர்கள் வதியும் வீடு தென்றலிலும் தவிடு பொடியாகும். இவர்கள் விடும் முச்சக்கூட இவர்கள் செவிக்கு இடி முழுக்கமென ஒலி, ஒலித்துப் பெரும் பயமுறுத்தும்.

தனக்குத் தானே பயப்படுதல் இவர்கள் விரும்பி எடுத்த தொழிலாகும். இந்த லட்சணத்தில், பக்கத்தில் நிற்பவனைப் பார்த்தே பயப்படுவதில், புதுமை என்ன இருக்கப் போகின்றது?

பயப்படுவன் சுந்தேகப்படுகின்றான். சுகங்களைத் தூக்கி ஏறிகின்றான். மற்றவனையும், தன்போல மாற்ற முயற்சிக்கின்றான். இவனிடம் இருப்பதே ஒரு நோய் என என்னாமல் இவனுடன் ஐக்கியப்பட நேர்ந்தால் அதனைவிடப் பரிதாபம் வேறில்லை.

எதற்குமே “ஜயய.....யோ.... கவனம்... பார்த்துச் செய்ய வேண்டும். கஷ்டமாக இருக்கும்” என்று பேசிக் கொண்டேயிருந்தால் காரியங்கள் கோணலாகி விடுமல்லவா? சும்மா படுத்து இருப்பவனுக்கு யமன் வரும் திசையைக் காட்டும் அறிவிலிகள் இவர்கள்!.

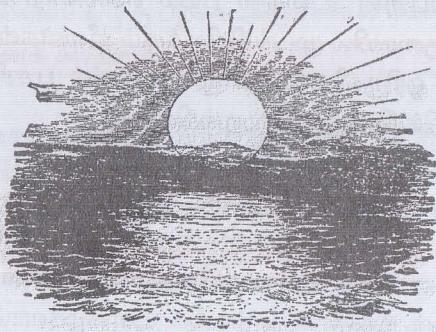
கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

கற்பனை உலகில் பயம் என்கின்ற கோழைத் தனமான குகையில் முடங்கியிருக்கும் ஜீவன்கள் உலகின் பாரங்கள். ஓரிருவினாடு வாழும் விட்டில் பூச்சிகள் கூட அச்சமின்றிச் சிறகடித்துப் பறக்கின்றன.

நீண்ட பகல்கள், நீண்ட இரவுகள், முழுநாட்கள், வருடங்கள் பலப்பல. இந்த காலக் கணக்கில், ஒளிந்து நிற்கா மல் விலகி ஓடாமல், நேராக நிமிர்ந்து நில்லுங்கள், துணிந்து செல்லுங்கள். இதுதான் வாழ்க்கை. கோழைகளாய் வாழ்வது குதூகலம் அல்ல. தாளம் போட்டு வாழ்ந்து தப்பிக்க முடியாது. சரி எனப்பட்டதைச் செய்யுங்கள். தவறே இல்லை. துணிவு எம்மை வழிநடத்தவல்லது. எழுவதற்காகவே எம்மை இறைவன் படைத்தான் என என்னுமின். கண்ட வன் காலில் விழுந்து அழுவதற்கு அல்லவேயல்ல!

வீரகேசரி

02.08.2005

எழுச்சி

“எழுச்சிமிக்க சமூகம்” என்பது ஒவ்வொரு தனிமனிதனதும் உழைப்பு, விடாமுயற்சியால், உண்ணத் தீவிரமாக வரப்பட்டதேயாகும். மன எழுச்சியிடுன் இயங்குதலானது, நல்ல பணிகளைச் சிறுப்பாகச் செய்தலாகும். குரோதம், தன்னலம், கொண்ட சமூகம், விழிப்புநிலை அடைவதேது? உணர்ச்சிவச்சப்படுவதால் மட்டும் சமூக சீர்கேடுகளைத் தகர்க்க முடியாது. காரிய சித்திக்கு மனப்பக்குவும் அவசியம். மனித நீதி, சட்டம், ஒழுங்கு முறைகளாலேயே சமூகம் முழு அமைதி யினைக் காண முடியும்.

மனத்தினாலும், உடல் நிலையினாலும், ஒருவர் தளர்ச்சியற்றால் எழுச்சியிடுன் தான் சார்ந்த சமூகத்திற்கும், தனக்கும் உழைத்தல் அரிது.

“எழுச்சி” என்பது தனி ஒரு மனிதன் மட்டுமல்ல, முழு சமூகமும் எழுச்சி பெற்று விடுதல் என்பதுமாம். எழுச்சிமிக்க சமூகத்தில் ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் முழுப் பங்களிப்பும் ஆற்றுகைப்படுத்தலால் அது உலகிற்கே,

கோமைகளாய் வாழுவதோ...?

பொதுவானதாய் ஏதோ ஒரு வழியில் சென்றடைந்து விடுகின்றது. உழவன் உண்டாக்கும் நெல், அவனுக்கு மட்டுமல்ல, அது எல்லோருக்கும் சென்றடைகின்றது. மேலும், உலகில் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒருவன் சிரமத்துண் உருவாக்கும் பொருள் எங்களுக்குக் கிடைக்கின்றது.

உற்பத்தி செய்பவர்களே, தங்களது வலு என்ன எனத் தெரியாமலேயே வாழ்ந்துவருகின்றனர். பல மனிதர்கள் ஒன்றிணைந்து செய்யும் காரியத்தினால் பெறப்படும் அதிகாடிய சக்தியினால் அபரிமிதமான நற்பயன் கிட்டினால் அது மானுட இணைப்பினால் ஏற்பட்ட மிகப் பெரும் வலிமையைப்போன்றோ!

எமது மனம் என்றும் தின்மையாக இருந்திடல் வேண்டும். எமது உடல் நிலையைப் பொறுத்தவரை, அது நாம் சொல்லியவாறு செயற்படும் விதமாய் அமைந்திட வேண்டும். அதற்கேற்ப நாம், எம்மை வயப்படுத்துதல் அவசியமும் கூட. மனப்பக்குவும் இன்றேல் தேகம், பிற்றிடம் யாசகம் எனும் உதவியைக் கேட்க நேரிடும். மனமும், தேகமும், ஒத்திசைவின்றி இருந்தால் என்னியவை. என்னியபடி காரியங்களை உற்சாகமாய், வெற்றிகரமாய் முடித்திடல் இயலாது போய்விடும். தெரிந்துகொள்க!

மேலும், மனமுச்சியிடுன் இயங்குதலானது மேலான நல்ல பணிகளை மட்டும் செய்வதற்காக மட்டும் தான். கண்டபடி, வாழ்வதற்கும் இன்னும் ஒரு சமூகத்திற்கும்

மதத்திற்கும் எதிராக, மொழியன்றிலிருக்களங்களுமேற்படுத்துதலுக்கும், “எழுச்சி” என்ற சொற்பதத்தைப் பாவிப்பது அநியாயமானதாகும்.

குரோதம் மிகுதியால் நெஞ் சில் வஞ் சகம் கொண்டோர் முழுமுச்சடன் செயல்படுதலை “எழுச்சி” மிக்க செயல் என்று சொல்லிப் பாராட்டும் பொய்மையா ஸர்களின் பூமியாக இது மாறக்கூடாது என்பதற்காகவே நன்நால்களைச் சான்றோர் ஆக்கிவைத்தார்கள். மக்கள் எழுச்சிகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்தல் அநாகரிகமானது.

உணர்ச்சி மிகுதியினால் நாம், எம்மை மறந்தும், சில காரியங்களைச் செய்து விடுகின்றோம். நற்காரியங்களைச் செய்வதற்கும் கூட நாம், எம்மை மறந்து இயங்கிட முடியாது. எந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடிப்பதற்கும் ஒரு வரைமுறையுண்டு. இன்று இளைஞர்கள் பலர், சமூக அந்திகளை எதிர்ப்பதாகக் கூறி, உணர்ச்சி வசப்பட்டு, இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். தக்க தலைமைத் துவக்கை, ஏற்றிடத் தயாராகவுமில்லை. எல்லாமே தமக்குத் தெரியுமாற் போல் தாமே தமக்கு ஏற்றால் போல் காரியங்களை நிறைவேற்றக் கூடியாய் துடிக்கின்றார்கள். இத்தகைய இளைஞர்களின் எண்ணங்கள் சிறப்பாக இருந்தாலும் கூடத் தமது மன எழுச்சியைத் தக்க முறையில் பிரயோகிக்க முடியாது, மயங்கித் தெளிவற்றுப் போகும் நிலைக்கும் தள்ளப்படும் சந்தர்ப்பங்களும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

உணர்ச்சிகரமான, உணர்வின் வெளிப்பாடுகள், சட்டம், மனிதநீதி, ஒழுங்கு இவற்றுக்குப் புறம்பாக அமைந்துவிடலாகாது. எந்தப் பிரச்சினையையும் அறிவு பூர்வமா கவும், உணர்வு பூர்வமாகவும், தெளிந்தொழுகுதல் சாலச் சிறந்தது. கட்டுப்பாடு, கண்ணியம், நல்ல நடத்தை நெறிகள், சத் தியத்தின் மீது அதீத பற்றுதல் கள் உள்ளவர்கள் மட்டுமே செய்யும் பணியை உத்வேகத்துடன் ஆற்றமுடியும்.

தேச விடுதலை, ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காகப் போராடுதல், தாம் சார்ந்த சமய நல் நோக்கங்களுக்காகப் பணி யாற்றுதல், பொதுப்பணிகள் போன்ற இன்னோரன்ன காரியங்களைச் செய்த தலைவர்கள், மகான்கள் மனப்பக்கு வத்தைத் தமக்குள் ஆக்கிவைத்த முறைமையை மக்களுக்கும் ஊட்டிச் சென்றார்கள். மக்களை வசப்படுத்தல் சாமான்ய காரியங்களுமல்ல. ஆனால் தூதிருஷ்டவசமாக மக்கள் நல் எழுச்சிகள் கூட திரிபுவாதிகளால், சுயநலச் சோம் பேறிகளால் தடம் புரள்வது அன்னை பூமியை அதிர்ச்சியும் வேதனையுமடையச் செய்யும் செயல்.

மாணவர்கள் கல்வி கற்பதையே முதற்பணியாகக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வண்ணமே, ஒரு தொழிலாளி அவர் செய்யும் வேலையானது எத்தன்மையாயினும் முகம் சளித்தல் இன்றி அதனைச் செய்ய வேண்டும். எவரெவர்கள் எத்தகைய உயர் பதவி, வசதிகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் அனைவரும் உலகிற்காக,

முத்துவுர் ம. வருஷாந்தி

உழைக்கப் பிறந்த முழுநேர ஊழியர்களேயாவர். இதில் எவ்வித சந்தேகமும் வேண்டாம். எனவே, எழுச்சிமிக்க நல்ல லகிற்காக நாம் அனைவருமே, உழைக்க வேண்டிய சம்பங்காளிகளாவோம்.

சோம்பல், எதிலும் பாராமுகம், பற்றுதல் இன்மை, துன்பம், சோகம் ஆகியன பற்றி நின்றால் எமது இயக்கம் ஸ்தம்பிக்கும். கல்வி மட்டும் கற்பதனால் ஒருவன் சுறுசுறுப் புள்ளவனாக, மாறிவிட முடியாது. குடும்ப, சமூகநல விடயங்களில் அக்கறையின்றேல் எல்லாமே அனர்த்த மாகிவிடும்.

“வாழ்க்கையே இருட்டாக இருக்கின்றது” என்று சிலர் சொல்வதுண்டு. தங்களைப் பூட்டி வைத்து விழிகளைமட்டும், திறந்துவைத்து உலகத்தைப் பார்த்தால் உலகம் அழுவ தைப் போல் தான் இருக்கும். தூய்மையற்றவையையே பார்ப்பதும், கேட்கத்தகாதவையையே கேட்பதுமாகவும், சொல்லக் கூடாத வார்த்தைகளைப் பேசப்பிரியப்பட்டுப் பேசுவதாகவும் இருந்தால் மன எழுச்சி நிலை நிலை குலைந்து விடுமல்லவா?

தேடியது எல்லாமே கிடைத்தாலும் நிம்மதி கிடைப் பதில்லை. ஒன்றுமே கிடைக்காது விட்டாலும் வாழ்ந்து என்ன பயன் என்று கேட்கத் தோன்றுகின்றது என முன்னுக் குப்பின் முரணாகச் சிந்திப்பதும், பேசுவதும் மனித இயல்பு. தன்னை மட்டுமே சிந்தித்துச் சிந்தித்து சுய நலத்துடன்

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

வாழ்ந்து கொண்டு பரந்த நிம்மதியைத் துடிப்பான் கிளர்வுகளை எங்கனம் எதிர்பார்க்க முடியும்?

தாம் செய்வது தவறு எனத் தெரிந்தும், தாங்கள் எண்ணிய தப்பான செய்கை மிகவும் விபரிதமானது எனத் தெரிந்தும் தங்களுக்கு சாதகமான பயன் அல்லது சமிக்கஞ கிடைக்காது விட்டால் கடவுளை நொந்து கொள்வதுடன், தம்மைச் சுற்றியுள்ள மனிதர்களுடன் கோபம், குரோதம் கொள்ளும் மனிதர்கள் இருக்கின்றார்கள். இந்த லட்சணத் தில் இவர்களிடம், எந்த முன்னேற்றம், வேகம் புறப்பட்டு விடப்போகின்றது ஜயா?

ஆர்வத்துடன் செய்யும் நற் பணியினால் அன்றி நாம் எந்த முன்னேற்றங்களையுமே கண்டு விடமுடியாது. தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டேயிருப்பவர்களுக்கு அடுத்து வரும் பிரச்சினைகள் பற்றி என்ன கவலை வந்து விடப் போகின்றது? இவர்கள் என்றுமே, இயங்கியபடியே... இயங்கியபடியே...!! இவர்களுக்கு பிரச்சினைகள் யாவும் விலகியபடியே வழிவிட வெற்றிகள் யாவும் குவிந்தபடியே... குவிந்தபடியே...!!.. எழுச்சிமிகு என்னாங்களுடன் உடலை வளைத்து கருமங்களைச் செய்யவர்களுக்கு தரமங்கள் தக்க துணை செய்யும். இது இயற்கை விதி. உணர்க!

இனபங்கள் தான் உடன் கழிந்து விடுகின்றன என்பார்கள். விடுமுறைநாட்கள் என்ன வேகமாய் ஓடிவிட்டன. வேலை நாட்கள் ஏன் மந்தகதியில் செல்கின்றன எனப் பலர் சொல்வதைக் கேட்டிருப்பீர்கள்.

கணக்குப் பண்ணும் கோணங்கிகள் குவலயத்தில் உண்டு, பிழைகளையே தேடுபவர்களுக்குத் திருப்தி ஏது?

தானாகவே குனிந்து, நெளிந்து கோணங்கித்தனமாக நடக்கப் பிரியப்படுவன், நாள்ஈடவில், அவன் நடையே அதுவாகிவிடும். இவன் எழும்ப மாட்டான் குனிந்தபாடி குறுகிப் போவான். மனித நடத்தைகளில் எழுச்சி காணப் படாது விட்டால் வீழ்ச்சி நிச்சயம் . இந்நிலை தவிர்க்க ப்படல் வேண்டும்.

எதையுமே எதிர்நோக்கியபடி ஆயத்த நிலையில் உஷாராக வாழுவேண்டும். ஆனால், அதன் பொருட்டுக் கண்டபாடி வீணான கற்பனைகளில் முழுகிப்போகக் கூடாது.

தான் மட்டும் சுகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு தனக்கு ஏதாவது சின்ன இட்ர்கள் வந்து விட்டால் மட்டும் இந்த முழு உலகமே தன்னைத் தாங்கவில்லையே எனத் திட்டுபவர் களுக்காக நாம் பரிதாபப்படுவது, அவர்களை மென்மேலும், வளர்ச்சியை நோக்கிய திசைக்கு இட்டுச் செல்லாது.

எழுச்சியுடன் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்கு, வாழ்க்கையில் வந்துபோன அனுபவங்களே துணை செய்கின்றன. சாமான்யாக வாழ்ந்தவர்களே, சாம்ராஜ் ஐங்களை நிறுவினார்கள் எனப் படித்திருக்கின்றோம். தீட்சண்யமான உலக பார்வையுடனும், தெளிந்த சிந்தனை

பகுதியில் வர, வர்வந்து

விருப்பமுடன் வேலை செய்தால் அல்லது, பொழுதைப் போக்கினால் காலம் எவ்வளவு சந்தோஷமாகக் கழிந்து விடுகின்றது. நாம் எமது கடமைகளைச் சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொண்டால் காலம் நகர்வது தெரியாது. துளி வினாடிகளும் சொர்க்கம் போல் இருக்கும். தூங்கு மூஞ்சிகளுக்கு எழுச்சியான கருமங்களின் தரம் அல்லது பெறுமானம் அறவே புரியாது.

துன்பங்களைப் பெரும் துன்பங்களாகவும், சந்தோஷமாகக் காலத்தைக் கழிக்கும் சந்தர்ப்பங்களில், இனிவரப் போவது, துன்பங்களாகவே இருக்குமோ எனவும் என்னிக் கொண்டு இருப்பவர்களும் இருக்கின்றார்கள்.

“உங்களுக்கு என்னகுறை? பிள்ளைகள் எல்லோருமே, வேலைக்குச் சென்று கை நிறையச் சம்பாதிக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து முடித்து விட்டிர்கள். இனி என்ன குறை?” என்று கேட்டால் “அதை ஏன் கேட்கின்றீர்கள்? இனி இந்த சந்தோஷங்களை எல்லாம் அனுபவிக்க நான் நீண்டநாட்கள் வாழுவேனா?” என்று ஆதங்கத்துடனும் கவலையுடனும் பேசும் மனிதர்களை என்ன என்று சொல்ல?

நல்லதை அனுபவித்தும் கூட கடவுளைக் குறை சொல்பவர்களும் இருக்கின்றார்கள். இல்லாத காலத்தில் கடவுளை வேண்டி அழுபவர்கள் எல்லாமே கிடைத்ததும், கடவுளிடம், என்ன குறைகளைக் கண்டுபிடிக்கலாம் எனக்

களூடன் மக்களை அவர்கள் நேசித்த முறைமையும் தான் இத்துணை வளர்ச்சிகளுக்கு இட்டுச் சென்றன.

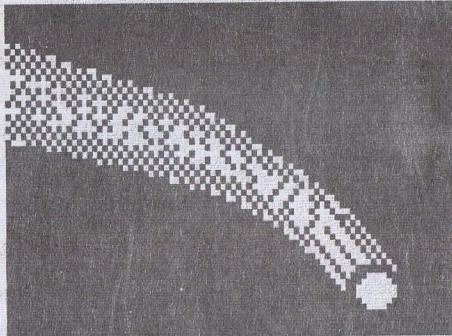
நாம் என்னதான் முயற்சி செய்து எங்களை முன் ணேற்றினாலும் கூட, ஒரிரு பொழுதுகளாவது மற்றவர் களுக்காக இரங்கி அவர்கள் துன்பங்களைத் துடைத்தா ஸன்றி, எந்த வெற்றியையும், மன நிம்மதிகளையும் முழுமையாகப் பெற்றுவிட முடியாது.

நாம் எழுந்து நிற்கும் போது பிறரையும் எம்முடன் சேர்த்துக் கொள்வோமாக! நாம் வீர நடையுடன் செயல் படும் போது அடுத்தவன் கரங்களையும் வலுவேற்றுவோ மாக! எழுச்சியான வாழ்வு அமைய, உலகு உய்ய அனைத் துக் கரங்களையும் ஒருங்கே இறுகுப்பற்றிக் கொள்ளுங்கள்.

தினகரன்

எழுகத்திரி

13-09-2010

வீஞ்ச்சி

அகத்தில், கருமையிலை உள்நுழைத்து பறத்தே, தம்மை மினுக்கித் தனக்கும் உலகிற்கும் ஒவ்வாமல் வாழ்வது, வீஞ்ச்சியை நோக்கிய பாதையில் எல்லித் தயக்கபின்றிச் செல்வதாகும். சமூக பிரக்ஞானியுள்ளாவன், வீஞ்ச்சியடையப் போவதில்லை உறைப்பது மட்டும் வாழ்க்கையல்ல. அது யந்திரத்தனமானது, மாறுடைய நல் இயல்புடன் கூடி சுமகத்துடன் இணைந்து வாழ்வதே வாழ்க்கை, உறைப்புடன், நெஞ்சத்தையும், பஞ்ச போல் ஆக்குக!. வாழ்க்கையில் “வீஞ்ச்சி என்பது வீஞ்வது மட்டுமல்ல அதன் மூலமான அனுபவம் வளர்ந்து செல்ல உதவும் உத்வேக மாத்திரையும் கூட..”

உலகத்திற்கு, ஒவ்வாததும், தனக்குத்தான் எவ் விதத்திலுமே பயன் படாததுமாக வாழ்வது ஒருவரை வீஞ்ச்சிப் பாதையில் விரைந்து இட்டுச் செல்லும்.

உலகில் நாம் ஒரு கௌரவமான பிரஜை என்று, சொல்வதன் அர்த்தம் எங்களால் மற்றவர்கள் பெறும் பயன்பாடுகள் எத்தகைய உயர்வானவை என்பதனைப் பொறுத்ததாகும்.

குற்றவர் மற. அவ்வாழை

தமிழை மட்டும் மினுக்கி வெளியில் ஒரு வாழ்வும், செயலளவில் சாத்தான்களுடன் கூட்டணி அமைத்து அந்த உறவை, சாதுர்யமாகப் பிற்க அறியாமல் மனிதர்களுக்குத் துண்பங்களையே வெகுமதி போல் அளிப்பதும் ஒருவன் வீழ்ச்சியை மட்டுமே விரும்பி ஏற்கும் போக்காகும்.

சமூக பிரக்ஞங்குயள்ள பொதுநலவாதி வீழ்ச்சியடையப் போவதில்லை. ஏன் எனில் இவர்களைத் தாங்கிக் கொள்ள உலகம் தன் கைகளை ஏந்தித் தயார் நிலையில் உள்ளது.

உழைப்பு மட்டுமே ஒரு நாட்டை உயர்த்தி விடும் என்று சொல்ல முடியுமா? அழகான இயந்திரங்களுடன் மட்டும் நாம் வாழ்ந்து விடமுடியாது. உழைப்பு என்பது உடலையும், மனத்தையும் இணைத்துப் பக்குவப்படுத்த வேண்டும். எங்கள் மனத்தினை பக்குவப்படுத்தாமல் வெறும் பணத்தை மட்டுமே வெளியீடு செய்யும் உழைப்பு உதவாது. இன்று பலர் பணத்தைப் பெறுவதற்காக உழைத்து, உழைத்து ஓடாய் போகின்றார்கள். மனத்தினைச் செழுமைப் படுத்தாமல் குடும்பத்தைச், சமூகத்தைக் குஞ்சம் யேற்றாமல் வாழும் வாழ்வு, ஒருவாழ்வா?

எனவே, உழைப்படன் சேர்த்து எங்களது நெஞ்சத்தையும் பஞ்சபோல் மென்மையாக்கி, உலகிற்கு இசைவாக மாற்றினால் வாழ்வில், வீழ்ச்சி என்பது ஏது? தங்களுக்கு வேண்டப்படாதவர்கள் செய்கின்ற நல்ல காரியங்களை

கோலமூகளாய் வாழுவதோ...?

ஏற்காமல் அவர்களின் நற்செயல்களையே பாவச் செயல் எனத் தனிநபர் விமர்சனம் செய்து வருபவர்கள் சிலரால் இந்த உலகு களங்கப்படக் கூடாது என்பதில் முனைப்பாக இருந்து நற்காரியங்கள் புரிந்தால் “வீழ்ச்சி” என்பது உலகிற்கு வந்திடுமோ?

மனம் வீழ்ச்சியடைவது போல் வேறு எந்த தண்டனையையும் நாம் பெரிதாகக் கருதிடல் இயலாது. பரிபூரண விருப்புடனான தியாகம், ஈகை, ஆன்மீக நாட்டம் எல்லாமே எம்மை ஆட்கொண்டால் உள்ளம் வியாபகமடையும்.

உலக சரித்திரத்தில் ஒவ்வொரு நாட்டின் வீழ்ச்சி பற்றிப் படிக்கும் போது அவை பற்பல உண்மைகளை எமக்குப் போதிக்கும். நெப்போலியன் ஒரு மாவீரன் என்பதில் எந்தவித சந்தேகமும் இல்லை. அதேபோல், ஹிட்லரின் திறமைகள், ஆளுமை, புத்திசாலித்தனம்பற்றி எவருமே குறைவாக எடைபோட முடியாது.

ஆயினும், இவர்களின் “ஆதிக்கம்” எப்படி வீழ்ச்சியடைந்தது என்பதை நாம் படித்திருக்கின்றோம். ஒருவரது திறமைகள், குழ்ச்சிகள் எல்லாமே “உண்மை” வில்வருபம் எடுக்கும் போது, அதன் முன் ஈடுகொடுக்காது வீழ்ச்சியடைந்து போகின்றது. இது இயற்கையின் மேலான விதி. உணர்க! படு பிற்போக்கான கொள்கைகளைக் கூட, அதிகார தோரணையில் பேசுகின்றவர்கள் இருக்கின்றார்கள். கேவலமான நிலையை உணராமல் இருப்பதைக் கூட

அதுவே, பூரணமான நிலை என்று கருதுபவர்களும் இருக்கத்தான், செய்கின்றார்கள்.

“முடியாது” என்பதை வலிந்து ஏற்றுக் கொள்பவன் எழுந்து நடமாடுவது எப்படி ஜீயா? நாங்கள் செய்ய முடியாததை இறைவன் எங்கள் மூலம் செய்து முடிப்பான் என்பதை, எத்தனை பேர் உள்ளாற நம்புகின்றார்கள்? அப்படி நம்பியவர்க்கு வீழ்ச்சி இல்லை.

நியாயங்களை நிறுத்த முயற்சிப்பவனும் அதனைத் துறந்தவர்களும், அதனைத் தமக்காக தாழ்த்தி, நிறுத்திப் பார்க்க முனைபவர்களும் மனத்தால் அழிந்தவர்களே. வெறும் உயிர்வாழ்வு மட்டும் வாழ்வு அல்ல.

நேர்மைக்கும் அதன் கூரிய பார்வைக்கு மதிப்பளிப்ப துமே உயிர்வாழ்வு. கடவுளுடன் பேச இஷ்டப்பட்டதைச், செய்ய முனைகின்றோமா? “நாம் ஏன் அந்த மனிதனைப் போல் இல்லை, நான் அவரை விடச் சிறப்பாக இயங்குகின் ரேனே எனக்கு என்ன குறை, என்றுமே வசதி, வாய்ப்புக் கள் ஏன் தேடி வருவதில்லை?” என்று சொல்கின்றவர்கள், நல்ல சந்தர்ப்பங்களை இறைவன் கொடுக்க முன்வரும் போது தூக்கத்திற்குச் செல்கின்றார்கள். சந்தர்ப்பாங்களைப் பாவிக்காதவன் வீழ்ச்சிக்கான வழியை தானே ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றான்.

வீழ்ச்சியடைந்தவர்கள் எழும்பக்கூடாது என்பது

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

எங்குமே சொல்லப்பட்டது அல்ல. மாறாக, “வீழ்ச்சி” என்பது வளர்ந்து செல்வதற்கான ஒர் உத்வேக மாத்திரை எனக் கொண்டு எழுவீர்களாக! மயக்க நிலையில் அறுவை சிகிச்சை செய்தபின் நோயாளி, அந்த நிலையிலேயே படுத்திருக்க விரும்புவதில்லை. படுத்தது போதும், எல்லாமே வெற்றிகரமாக முடிவடைந்து விட்டது என மனத் தெம்புடன் எழுவதுதானே சரியானது. வீழ்ச்சியைக் காரணம் காட்டி முயற்சியின்றி தனது கை, கால், அவயங்களை சுயமுடிச்சு இட்டு முடங்குதல் தான் வளர்ச்சிக்குத் தடை!

வீழ்ச்சியடைந்து விட்டேன் என தைரியம்குன்றுவது, மரணத்தினைவிடக் கேவலமானது. தனக்காக மட்டும் பணியாற்றுவதும், அதன் பயனாக வாழ்வது மட்டுமே இன்பம் எனக் கொள்வதும், மற்றவர்க்காக, ஏதாவது செய்வது என்றும் துன்பமானது, தமது உடலை வருத் துவது மானது, என்றும் கொள்பவர்களுக்கு தாழ்வு நிலை அசுரத்தனமாக வளர்ந்து கொள்ளும்.

கீழ்ப்படிதலும், இறை விசுவாசமும் இல்லாமல் வாழ்வதும் கூட ஒரு கட்டுப்பாடு அற்ற வாழ்வே. பெரியோர்கள், ஆசான்களுக்குக் கட்டுப்படுதல், கீழ்ப்படிதல் என்பதே ஒரு அடக்குமுறை என்றும் என்னிக் கொள்பவர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஒருவரை ஒருவர் ஆளுதல், அடக்குதல் என்பதில் சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ப அர்த்தங்கள் மாறுபாடு அடையலாம்.

பஞ்சநிர்வாகம் மற்றும் கொடுமையாக இருக்கின்றது

அன்புடன் ஆட்கொள்தல், அதிகாரத்துடன் அடக்குதல், ஒரு தேவைகளைப் பெறுவதற்காக அடங்கிப் போதல் எனப் பலவாறு மனித நடத்தைகள், மாறுபாடு அடைகின்றன. ஆனால் செப்பனுடன் வாழ்வை நாம் வாழ வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானமாக எண்ணிக் கொண்டால் கட்டுப்பாடு, பணிவு எல்லாமே, எமது விசால மனத்தினைக் காட்டிநிற்கும் உயர் பண்புகளாகிவிடும். தேவைகளைப் பெறுதலுக்காகவே பலர் நடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவர்கள் விசுவாசிகள் போலவும் பணிவானவர்களாகவும் தம்மைக் காட்டிக்கொள்கின்றார்கள்.

வீடுகளில் கணவன், மனைவி, பிள்ளைகள் கூடச் சில சந்தர்ப்பங்களில் பணிந்து நடப்பது, கீழ்ப்படிவதுபோல் தோற்றும் காட்டுகின்றார்கள். உண்மையான பணிவு என்பது, அடக்குமுறைக்கு உட்பட்டதுமல்ல. ஒருவன் ஸ்திரமாக, வீழ்ச்சியற்ற நிலையில் வாழ, பணிவு கீழ்ப்படிதல், விசுவாசம் இன்றியமையாதவைதான். உணர்வோம், தோழர்கள்!

இன்று பலரும் தங்களது பிரச்சினைகளை வெளிக் கொண்டாமலும் அவற்றைத் தமக்குள்ளேயே பூட்டிவைத்து, மறுகிக், குறுகி வைத்துக் கொள்வதனாலும் இதன் பொருட்டு சமூகத்தின் மீது, அல்லது தனிப்பட்ட ஒருவர் மீதோ எதிர்மறை எண்ணங்களை உருவாக்கிக் கொள்கின்றார்கள். இதனால் ஏற்படும் தப்பு அபிப்பிராயங்கள் மிகவும் அதிகமாகும்.

மேலும், சிலர் வேண்டுமென்றே, எதிர்மறை உணர்வுகளை வளர்த்துக் கொள்வதில் ஆர்வமாக இருக்கின்றார்கள். இந்த நிலையும் ஒருவரை வீழ்ச்சி நிலைக்கு இட்டுச் செல்லலாம். எதனையும் நாம் புரிந்து தெளிந்துகொள்ளப் பரஸ்பரம், திறந்த மனதுடன் உரையாடலாம். அதன் மூலம் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். குடும்ப உறவுகளிடமே பேச முடியாத விஷயம் என்ன இருக்கப் போகின்றது? குரோதம் வளர்வதால் என்ன அனுகூலம் வந்துவிடப் போகின்றது? கொஞ்சம் சிந்திப்போம்! பிரச்சினைகளை தங்களுக்குள் அமுக்கி வைத்துக் கொண்டு, தமக்கு நீதி கிடைக்கவில்லை என்று சப்தமிடுவதால் ஏதுபயன்?

பாலைவனத்து மனதுடன் பக்கமையான எண்ணங்களை எப்படி வளர்க்க முடியும்? கொஞ்சம் காற்று எம்மீது ஸ்பரிசிக்க இருட்டு அறையினுள் இருந்து காற்று அற்ற பிரதேசத்தில் இருந்து உங்களை வெளியேற்ற, விடுவிக்க உங்களது பரிபூரண அனுமதியுடன் வெளியே வாருங்கள்!

முதற்கண், நீங்கள், உங்களால் வரவேற்கப்படுவீர்களாக! புச்சிகளும், வானத்தில் மின்னும் நட்சத்திரங்களும், பிராணிகளின் சங்கீத சப்தங்களும், மனிதரங்களும், அணைந்து ஸ்பரிக்கக்காத்துக் கிடக்கின்றன. இயற்கை என்றும் எமக்கு விரோதமானவை அல்ல. அது மரம், செடி கொடியாக இருக்கலாம். அல்லது ஊர்வன, பறப்பன விலங்கினமாக இருக்கலாம். வானமும், நிலமும்,

நீர்ப்பரப்புகளும் மனித தேவைகளுக்கும், அனைத்து உயிர்களுக்குமானவை, என்பதால் நாம் எதனையுமே எதிர் மறையாக எண்ணுதல் நகைப்பிற்குரியது.

காரணத்துடன்தான் எல்லாமே படைக்கப்பட்டன என்கின்ற சூட்சுமத்தினை நாம் தெரிந்து கொண்டாலே போதும். எமக்கு வாழ்க்கை என்பது ஒரு புதிரேயல்ல. உணர்க!

தெரியாததைத் தொடர்ந்தும், தெரியாமலே நாம் வைத்திருக்க முயல்வதுதான் மனிதப் புதிர்! மனிதன் வேதனைக்குரிய எண்ணங்களை வலிந்து தன் மூளையில் புகுத்தினால் அவன் உயர்ந்து எழுவது எங்ஙனம்? தாழ்வு நிலையை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமல் விடுதலே பெரும் தவறு.

நாம் நியாயங்களைக் கேட்காமல், மெளனியாயிருக்கின்றோம். கேட்க வேண்டிய நேரத்தில், அல்லது எதற்காவது, தகுந்த பதில் தெரிந்தும் சொல்லாமல், வேண்டுமென்றே மொனம் சாதிக்கின்றோம். ஒருவருக்கு, நல்ல விஷயங்களை அல்லது கட்டாயம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியவற்றை சொல்லி விட்டால் அவர்கள் அனுசாலம் பெற்றுவிடுவார்கள் என்று வஞ்சகக் காழ்ப்பு உணர்வு தோன்றினால் அதனால் ஏற்படும் வீழ்ச்சியை எப்படித் தடுக்க முடியும்?

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

எவ்ரது வளர்ச்சியையும் மனதளவில் கூட ஏற்காமல் பாவசிந்தனைகளையே தொடர்ந்தும் வளர்ப்பவர்களும் மற்றவர்க்குச் சேரவேண்டிய கொடுப்பவகளைச் சேர விடாது தடுப்பவர்கள், அல்லது அபகரிப்பவர்களும் வீழ்ச்சியடைந்து கொள்ள விரும்பும் ஆத்மாக்களாகவே ஆகி விரும்பி அழிபவர்களமாவர்.

இன்பத்துடன் வாழ எண்ணுதல் ஒருவரின் விரும்பப் சுதந்திரம். அது நியாய பூர்வமானதாக இருக்க வேண்டும். இன்பமாக இருப்பதால் அவர்கள் துன்பங்களைத் தொட்டு விட வேண்டும் என்பதுமில்லை. துன்பத்தைத் தருவது இன்பத்தின் வேலையும் அல்ல.

எல்லாமே மனுஷதர்ம நீதிப்படி, அதாவது இறைவன் அவனுக்கு அளித்த நல் அறிவுப் பிரகாரம் நடந்து கொண்டால், வீழ்ச்சி நிலை எவர்க்கும் வந்துவிடாது. “அது நிச்சயம்”.

தினகரன்
எழுகத்திர்
27-09-2010

இல்லறம்

நல்லவைற்றையே என்றும் செய்தல் அறம். இல்லறம் அதற்குத் துணைசெய்யும். கணவன், மனைவி இணைந்தே, புது உலகம் உருவாகின்றது. இல்லறத்தின் சிறப்பு நிகழ்காலத்தையும், வருங்காலத்தில் வனப்பையும் சீராக்க வேண்டும். அன்புடன் இல் வாழ்வு எல்லோருமே அமைத்துக் கொண்டால் உலகம் முழுவதும் ஒன்றே குடும்பமாக மாறும். கணவன் மனைவி, தன் முனைப்பின்றி ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்து வாழ்வதே சிறப்பிற்கு முதல் காரணியாகும். ஓவ்வொருவரினதும் குடும்பநலனும், உலக வேழமத்திற்கே உரியதாகும்.

அறம் செய்தல்என்பது நல்லனவற்றை, விருப்புடன் என்றும் செய்தல் எனச் சொல் லலாம். மனிதர்கள் எல்லோருமே, அறநெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினால் சமூக நீதியில் அவர்தம் சுதந்திர சுபீட்ச வாழ்வில் பங்கம் ஏற்படமாட்டாது. நல்ல இல்லங்கள் அறம் வளர்க்கும் சொர்க்கப்புமியாகும். எவராயினும் தான்சார்ந்த தொழில், சமூக தர்மம், குடும்பவாழ்வு, அறப்பண்புகளில் விலகிட மனைதல் தகாது.

இந்த அற வாழ்வை சிறப்புற வாழ்வதற்கு இல்லறமே, நற்துணையாய் இருக்கின்றது. ஏனெனில் நாம் அனைவருமே, ஒரு இல்லத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து, உயர்ந்தவர்களாகின்றோம். எனவே, எமது நிரந்தர வாழ்விடத்தில் இருந்தே நற்பண்புகளைக் கற்பவர்களாக, அதன்படி ஒழுகுபவர்களாக இருக்க வேண்டியுள்ளோம்.

சிறந்த இல்லறத்தை, அதன் தர்மப்படி வாழுகின்ற, கணவன், மனைவி இவ்வுலகில் உத்தம நாயகன், நாயகி யாகின்றார்கள். ஒவ்வொரு குடும்பத்தைவனும், தலைவியும், உலகின் சீரிய வாழ்விற்கு ஏதோரு விதத்தில், பெரும் நன்மைகளைச் செய்த வண்ணமாயிருக்கின்றனர்.

ஒரு இல்லத்தின் சிறப்பு, எமது வாழ்வுப் பயணத்தில் நிகழ்காலத்திற்கும், வருங்காலத்திற்கும் சிறப்புறத் துலங்க வழிசமைக்கின்றது.

மகிழ்ச்சியுடன் வாழாதவன் பிறர்க்கு மகிழ்வை உண்டாக்க மாட்டான். எந்நேரமும், துன்பங்களுடன், தூங்கி எழுபவன், எப்படி மற்றவர்களுக்குக், “களிப்பு” என்றால், என்னவெனச் சொல்லித்தா முடியும், சொல்லுங்கள்? எனவே, ஒரு வீட்டில், கணவன் மனைவி, பரஸ்பரம் அன்புடன், புரிந்துணர்வுடன் வாழ்ந்து வந்தால் என்றும் இல்லம் களிக்காரும். அவர்களுக்குப் பிறக்கின்ற குழந்தைச் செல்வங்களும், தமது பெற்றோர் போலவே என்றும் மகிழ்வாகச் சுறுசுறுப்பாக இயங்கி இவ் வையகத்திற்கு ஒப்பற் ற நற்சேவைகளையே வழங்கிவருவர்.

இல்லத்தின் முதல் முக்கிய பாத்திரமாக விளங்குபவள் மனைவியாவாள். கணவன் வீட்டின் “தலைவன்” எனச் சொல்லப்பட்டாலும் நடைமுறை வாழ்வில் “அம்மா” எனும் தலைவியைச் சாரந்தே ஒரு குடும்பமானது, அவள் அன்பின் பாசத்தின் ஆதாரத்துடன் அவளது அரவணப்புடன் சுகமாய் சீவிக்கின்றது. உழைக்கின்ற கணவனின் வரும்படிக்கேற்ப சிக்கனத்தை கடைப்பிடித்து தன் குழந்தைகளை மட்டுமன்றி கணவனையே, ஒரு பிள்ளையாகக் கருதியே பேணுவதன் மூலம், பெற்ற தாயின் இடத்தில் மனைவி வாழ்ந்து ஒளியிட்டுகின்றாள் அல்லவா?

நல்ல மனைவியை அடைந்தவனுக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் அவன் தனது தலையில் சுமத்தப்படுவதில்லை. எல்லாவற்றையுமே, மனைவியானவள் தன்னிடமே உரிமையுடன் எடுத்துக் கொள்வதால் இல்லத் தலைவன் சுதந்திரமாக வாழ்ந்து குடும்பத்திற்குப் பொருள் ஈட்டுகின்றான்.

இன்று கணவன், மனைவியர் இருவருமே, தொழிலுக்காக அரசு, தனியார் துறைகளுடன், தனிப்பட்ட முறையிலும் சுய தொழிலை மேற்கொள்ள வேண்டியவராகின்றனர்.

பெண் அடிமைத்தனம் பற்றி இன்றும் பேசப்படுகின்றது. ஆனால் காலம் காலமாக இருந்து வந்த பத்தாம் பசலித்தனங்களில் இருந்து விடுபட இன்னமும் சில சமூகங்கள் தயாராக இல்லை. எனினும், காலச் சமற்சி, பொருளாதார நெருக்கடிகள் நெருக்கி, நொருக்கினால்,

வீட்டினுள் அடைப்பாமல் பெண்கள் தங்கள் குடும்பச்சுமைகளைத் தீர்க்கக் கட்டாயம் கல்வி கற்று வேலை தேட வேண்டியவராகின்றனர். முன்பெல்லாம் பெண்கள் வீட்டில் தான் இருக்க வேண்டும். இன்று அப்படிச் சொல்ல முடியாமல் பிள்ளைகள் கருத்துக்களை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாகிவிட்டனர். வீட்டில் திருமணப் பேச்சு எடுக்கு முன்னரே பெண் படித்து இருக்கின்றாளா? என்ன வேலை செய்கின்றாள்? என்றே கேட்கின்றார்கள்.

சமூக மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப இல்லங்களும் மாறுகின்றன. உலகின் தேவைகளை அறியாமல் வீட்டில் உள்ள அனைத்து உறுப்பினர்களும் பழைய காலத்து குலத் தொழிலை மட்டும் செய்து வாழுமுடியும் என எதிர்பார்க்க முடியுமா? ஒவ்வொரு இல்லமும் சிறுக்க நல் ஒழுக்கம் பேணப்படல் வேண்டும்.

மத நம்பிக்கைகள் நல் ஒழுக்கத்தைக் கட்டாயமாக கின்றன. பாவங்கள் என்றால் என்ன என்று மதங்கள் எல்லாமே வலியுறுத்துகின்றன.

மதச்சடங்குகள் ஒழுங்கான வாழ்வு முறைகள், சுகாதாரத்துடன் வாழும் வழி முறைகளைச் செம்மையாக உரைக்கின்றன. தெய்வபக்தி, குருபக்தி இல்லாத இல்லம், தான்தோன்றித்தனமான வழிகளில் செல்கின்றது. ஆயினும் உண்மை நெறியில் வாழ்பவர்கள், எந்தக் கொள்கையைப் பின்பற்றினாலும் அதுவே இறைவன் விரும்பும் பாதையுமாகும்.

ஏற்றுவர் மஹ. அர்வந்தர்

குடும்பம் என்றவுடன் அது கணவன், மனைவி மட்டுமே சார்ந்தது அல்ல. அவர்களது பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து வாழும் உறவினர்களும், அதில் பின்னப்பட்டு விடுகின்றனர். முற்காலத்தில் கூட ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள மொத்த உறுப்பினர்களுமே சேர்ந்து உழைத்து வழந்தார்கள். பெண்கள் எல்லோரும் வயல் வரப்புகளில் மெய்வருந்தக் கஷ்டப்பட்டார்கள். முதியோர்கள், ஆலோசனை வழங்குபவர்களாகச் செயற்பட்டார்கள். முன்னர் வயல்களில் தொழில் செய்தமையை எவருமே எதிர்த்ததில்லை. கேளி பேசியதுமில்லை. ஆனால், தற்போதைய, உலகில் தொழில் என்பது பற்பல ரூபங்களாக வடிவமைக்கப்பட்டு விட்டன. எனவே, இல்லத்தின் அங்கத்தினர் அனைவருமே ஆண், பெண், வேறுபாடினரி உழைப்பது புதிதான ஒரு விஷயமே அல்ல. வெளியுலக தொழில்கள் ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரிமையானவையும் அல்ல.

பற்பல வசதிகள் பெருகிவிட்ட இக்காலத்தில் நாம் எல்லோருமே அவற்றை நாடுவது இயல்பு. குடும்பத்தில் மகிழ்ச்சி நிலவ வசதிகளை எதிர்பார்த்து தங்களை மாற்றிய மைத்தும் வருகின்றனர். வசதிகள் மட்டும், ஒருவனை வாழ்வின் உயரத்தில் நிறுத்திவிடாது. நல்ல கல்வியுட்டல் மூலமே நல்ல தொழிலைத் தேட முடிகின்றது. இல்லத்தில் உள்ள கணவன் மனைவி இன்று தமது குழந்தைகளுக்காகச் செய்யும் தியாகம் மேலான உழைப்பு வியப்பிற்குரியது. இவற்றுக்கு, விலைநிற்ணயம் செய்ய இயலாது. ஓய்வின்றி உழைத்தால் மட்டுமே பிள்ளைகளுக்கு நல்ல

கல்வியுட்ட முடியும். நல்ல உணவு அளிக்க முடியும். இது தற்கால உலக நியதி.

முன்பு குடில்களில் வாழ்ந்த வாழ்வு முறை இன்று இல்லை. தனது பிரதேசத்தில் மட்டும் கல்விகற்ற காலம் இப்போது இல்லை. உலகம் பூராவும் மக்கள் சுற்றிப் பறந்து பாடக்கின்றார்கள், உழைக்கின்றார்கள். எனவே, வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்த நாம் என்னென்னவோ பாடுபட வேண்டியுள்ளது.

முன்பெல்லாம் குடும்பங்கள், சுட்டுக் குடும்பங்களா செயல்பட்டன. கணவன், மனைவி, மாமன், மாமி என்றேல் லாம், இணைந்து ஒரே வீட்டில் வசித்துவந்தனர். முதியோரின் தலைமையை ஏற்று அவர்கள் சொற்களே வேதவாக்காக அமைந்தன. அனுசரித்து இயங்குவது அவர்களுக்கு இயல்பான வாழ்க்கை நெறியாயிற்று. குடும்ப உறவு இன்றேல் இல்லறம், நல்லறம் அன்று. குடும்ப உறவு நிலைக்குப் பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை தாராளமாக எம்முள் தங்கி நிலை பெறுதல் வேண்டும்.

ஆனால், இன்று எமது வீடுகளில் இப்படியாக வாழ்ந்து விடமுடிவதில்லை. வாழும் முறை, மனப்பக்குவும் எல்லாமே துறந்து, வெவ்வேறு கலாசாரக் கலப்பினால் தங்கள் தங்கள் கலாசார பாரம்பரியங்களையே மறந்து போய்க் கிடக்கின்றார்கள். அனுசரித்துப்போவதே சிரமமாக இருக்கின்றது. விருந்தோம்பல் பண்பு பற்றி நாம் எமது

ஞாத்யும் மற. விஷங்கரி

இலக்கியங்களில் நிரம்பப்படித்திருக்கின்றோம். சில சமயங்களில் எங்களை எத்தனை நபர்கள், பெரிதும் அறிமுகம் இன்றியே உபசரித்தார்கள் என்பதை உணர்ந்தால் அன்புடன் பிறரைப்பேணும் பண்புவரும்.

ஒரு இல்லறத்தான் தன்னை நாடிவருவோரை இன்முகத்துடன், வரவேற்று உபசரித்து நல்லிருந்தோம்பு வான். தனது உடன் பிறப்பு, பெற்றோரகளும் உற்றோரயோ மறந்துவிடும் மனிதர் நிறைந்த உலகமாகி விட்டது. ஒருவரை உபசரித்தல், அவர் நலத்தை ஒப்புக்காகக் கேட்டல், வெறும் கொரவம், வீண் பெருமை பாராட்டுதலுக்காகவே வாழுதல், வெட்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களன்றோ!

ஆரம்ப காலத்தில் இளமையில் யார், யாரிடமோ, கடமைப்பட்டு வாழ்ந்தவர்கள், உழைத்து, நாலு காச சம்பாதித்ததும் தனித்து, தனக்கென வாழத் தலைப்படுகின் றார்கள். முன்பு இருந்த நிலையை மறப்பது உண்மை களையே மறப்பது போலவேயாகும்.

சின்ன வயதிலேயே பெற்றோர் அன்பு, பாசத்தின் வலிமையினை உணர்வு ரீதியாக பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டி வளர்க்க வேண்டும். பாசப்பினைப்பின் உன்னத்தை வெளியே உள்ள நல்ல குடும்பப் பாரம்பரியங்களில் சிறப்பாக வாழும் முறைமைகளைப் பார்த்துப் பிள்ளைகளுக்கு எடுத்துச்சொல்ல வேண்டும். வசதியற்றவர்களைத் தமது “உறவுகள்” என்று, பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லித்தாராத் பெற்றோர்களும் இருக்கின்றார்கள்.

மிகவும் அறியாமையானதும் வெட்கப்பட வேண்டிய துமான விஷயம், இன்று பல குடும்பங்களில் உள்ள பிள்ளைகளுக்குத், தமது பாட்டன், பூட்டன்மார் நாமங்களைத் தெரியாது என்பது தான். சொந்தமானன், மாமி, அவர்களின் பிள்ளைகளை அறவே “முகங்கள்” தெரியாமல் முழு முக்காடு போட்டு வளர்த்து வருகின்றார்கள். தங்களை உறவினர்கள் தெரிந்து கொண்டால் ஏதாவது ஜந்து, பக்துப் பெறந்த தம் மை நாடி வந்து விடுவார் களோ எனப் பயப்படுகின்றார்கள் எனவும் கருதலாம்.

ஆனால், ஆக்தியில் மிகவசதியாக இருந்து தங்கள் பிள்ளைகள் குடும்பத்தை மறத்து வாழ்ந்து தமது இரத்த உறவுகளை உதாசீனம் செய்தவர்கள் தங்களால் நிராகரிக்கப்பட்டவர் களின் அபரிமிருதமான வளர்ச்சி கண்டு பிரமித்துப் போகின்றார்கள். ஏன் சில சமயங்களில் கூசாமல் அவர்களிடம் சென்று கைநீட்டவும் செய்கின்றார்கள். “என்ன உலகம் இது” எனக்கேட்கத் தோன்றுகின்றதல்லவா?

எனவே, இல்லறத்தை, நல்லறமாகக் கைக்கொண்ட வர்கள், செய்யும் நற்பணிகள், உதவி புரியும் நல் எண்ணங்கள், அவர்கள் எதிர்காலத்தின் உயர்விற்காக ஏற்ற மிகு பயன்களை கொடுத்தேயாகும் என்பதனை அறியாத வர்களே புரியாத பொய்யான போலிக் கெளரவத்துடன் நடித்து வாழ்ந்து தனித்து எல்லோராலும் கைவிடப்பட்ட ஆக்மாக்களாகின்றனர்.

முந்தியும் மலை அம்பாறையும்

பிள்ளைகளைப் பெற்றோர் ஓர் யந்திரத் தன்மையுடன் வளர்த்து வருவதைக் கண்டு கொண்டிருக்கின்றோம். குழந்தைகள் விளையாடி மகிழ் பலவித விளையாட்டுப் பொருட்களை வாங்கி வீட்டில் நிரப்புகின்றார்கள். ஆனால் குழந்தைகளை சுதந்திரமாக விளையாடவிடச் சம்மதிப்ப தேவில்லை. “என்ன, எந்த நேரமும் விளையாட்டு. என்ன வேண்டிக்கிடக்கின்றது? பொம்மைகளை உடைக்கி ஸ்ராயே...., கை, கால்களில் பட்டுக்காயம் ஏற்பட்டால் என்ன ஆவது.. சரி... சரி விளையாடியது போதும்..” எனச் சொல்லுவதுடன் நின்று விடாது, அந்த முன்று நான்கு வயது நிரம்பாத குழந்தையைத் தர, தர என இழுத்து ப்போய், படி, படி எனவேறு நச்சரித்துக் கொடுமை ப்படுத்துகின்றார்கள். இது தேவையற்ற நடத்தையல்லவா?

சம்மா வீம்புக்காக வீடு நிரம்பப் பிள்ளைகளுக்குப் பொருட்களை வாங்கிக் குவிப்பதும் அவைகளைத் தொடவிடாமல் தடுப்பதும் என்ன கொடுமை ஜியா?

மேலும், பல வீடுகளில் பொழுது போக்கு சாதனங்களை, ஆழகாக அடுக்கி வைத்திருப்பார்கள். ஆனால் அவற்றை இயக்கி ஆளந்தப்படவே மாட்டார்கள். குளிருக்குப் போர்த்துமாற் போல், அவைகளை, முடிக்கட்டிவைத்துக் கொள்வார்கள்.

- அனுபவிக்க வேண்டிய வயதில், நியாபூர்வமான விடயங்களை அனுபவித்திட அனுமதியளியுங்கள்!

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

- பொறாமை, அவா, கோபங்களைக் களைந்திட ஏற்ற மதியுரைகளைப் பக்குவமாக குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பீராக! துஷ்ட பழக்கங்கள் களையப்பட அன்பு தானாகவே பரிணமிக்கும்.
- ஒடியாடி, விளையாட அனுமதிக்கும் நீங்கள், அவர் களுக்குக் குறித்த நேரத்தில் குறித்த கருமங்களைச் செய்துவரப் பழக்கி விடுங்கள்.
- நன்றியுணர்வுடன் இணைந்து, தோழுமையுடன் பழக வாய்ப்பளியுங்கள்!

இல்லறும் பேணுதல் என்பது, எமது பண்பாட்டிற்கு மட்டுமேயானது என உரிமை கொண்டாடிப் பேசுதல் பேதமை. மனித நாகரீகம் எல்லா மக்களுக்குமான உயர்ச்சி தான். பழைமையை மட்டும் பேசுவதாலும், புதுமைக்கு இடம் கொடாது மல்லுக்கட்டிப் பேசுதலாலும் எமது வீடுகளில் என்ன முன்னேற்றம் வந்து விடப்போகின்றது?

ஒவ்வொரு மனிதனும், தன்னை உணராது, தனக்கு என மக்களில் இருந்து வேறான முகத்தைப் பூட்டி வாழ்ந்திட முடியாது. தன்னைத் தரிசித்து, உணர்ந்தாலே மற்றவர் குறைகளைப் பார்க்கும் குணமே குலைந்துவிடும். என எனில் எல்லா தவறுகளுக்கும், அல்லது சின்னச் சிறு, சிறு தவறுகளுக்கும், நாமே சொந்தக்காரர்களாக இருக்கின்றோம்.

நாங்கள், வீட்டின் ஒரு தனி அங்கமாக, அந்தரங்கமாக

வாழுவதால் எமது தனி மனித குணாம்சங்கள்தான் இந்தப் பரந்த பூமியையும் பெரிதாகப் பாதிக்கும். வீடு வேறு நாடு வேறு அல்லவேயல்ல. “நான் ஒரு சிறு தவறு விட்டுவிட்டேன் அதனால் என்ன படுபாதகம் வந்து விட்டது” எனச் செய்த தவறுக்கு சமாதானம் செய்யற்க!

வீடுகள் தோறும், மகிழ்வு உட்புகுந்தால் அது இந்த உலகிற்கான நல்வரவு. எங்களைப் போலவே எல்லோருமே தங்கள் குடும்பங்களுடன் சந்தோஷமாக, சௌக்கியமாகக் கெளரவழுடன் வாழ இறைவனிடம் வேண்டுதல் செய்திடுக! இல்லங்களின் நல் ஓளிசேர்தல் என்பது அங்கு வாழும் இதயங்களின் நல் என்னாங்களின் பிணைப்பேயாகும். அறிவோமாக!

தினக்குரல்
ஞாயிறு மஞ்சளி

14-12-2008

2 ஸ்ரீம

உண்மை என்றும் நிரந்தரமானது. உண்மை திரிபு அற்றது. அந்திகளுடன் வாழ்பவர்கள் அதுவே தமது “நீதி” என்று என்னிவிடுகின்றனர். பொய்யர்களுடன் புகலிடம் தேடுவது, ஓநாய்கள் வாழ்வதற்கு, ஆடுகளை வலிந்து கொடுப்பதுபோலாகும். நல்லோர் சொல் பலிக்கும். பொய்யர்கள் உண்மைத் தீயினுள், பொகங்கிப் போவார்கள். உண்மையெலும் மாமலையினை, “பொய்” கொண்டு தேய்த்து அழிக்க முடியாது. கல்டப்பட்டுப் பொய்யமையாக வாழ்வதை விடுத்து, மிக இயல்பாக உண்மையுடன் வாழுவதே மேன்மை. “உண்மை” சாதனை செய்யும்.

உள்ளதை, உள்ளபடி காட்டி நிற்பது உண்மையாகும். உண்மையின் கூற்றுக்கள் நிரந்தரமானவை பக்கச்சார்பு அற்றவை அழிவற்றவை. உண்மைகளைத் திரிவுபடுத்த முடியாது. அப்படியே, திரிபுபடுத்தும், முயற்சியில் ஈடுபடுவோர், முடிவில் தோற்றுப் போய் விடுவார்கள். எனினும், உண்மையுடன் வாழ்பவர்களைச் சிலர் ஏமாளிகள், பிழைக்கத் தெரியாதவர்கள் என்றும் கேளியுடன் பேசுவதுண்டு. ஆனால், உண்மையுடன் வாழுவதே சிரமமானது என்று சொன்னால் அது தவறான

கருத்துத்தான். ஏனெனில் எல்லோருமே சத்திய வழியில் வாழ்ந்து வந்தால் ஒருவரை, ஒருவர் ஏய்த்துப் பிழைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏதுமில்லை.

எனவே, எல்லோருமே சரியானபடி செவ்வனே வாழ்ந்தால் ஏது சிரமம்? ஆனால், நடைமுறையில் அப்படி யார் வாழுகின்றார்கள்? ஒருவன் தன்னை ஏமாற்றுகின்றான் என்றால், அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள மற்றவன் அவனைப் பழி தீர்க்கவும், அவனை விடத் தானே முந்தி விடவேண்டும் என்பதற்காக, தானும் நீதிக்குப் புறம்பான காரியங்களைச் செய்ய எத்தனிக்கின்றான். உன்மை, சத்தியம், நியாயம் என்று சொல்லப்படுபவை எல்லாமே, நீதியுடன் இணைந்தவை தான். காலம், காலமாக நீதி பற்றி எமக்கு அறிவுட்டப்படுகின்றது. நீதி நெறியில், இருந்து பிறழ்ந்தால், அழிவு நிச்சயம் என்று அறிந்தும், தற்காலிக சுகம்தேடும் மானுடர், சத்தியவாழ்வை மறந்து நிற்கின்றார்கள்.

அநீதிகளுடன் வாழ்கின்றவர்கள் அவை எல்லாமே, பழக்கமாகவிட்டால் முடிவில் அதுவே உன்மையானது என நம்பி விடுகின்றார்கள். இந்த அவஸ்க் கட்டுக்குள் இருந்து அவனில் விடுபடல் வேண்டும். நல்லதைச் சொன்னால் கேலியுடன் நோக்கும் காலம் களையப்படல் வேண்டும்.

ஒநாய்கள் வாழ்வதற்காக ஆடுகளை வலிந்து கொடுக்கும் மனிதர் சிலர் வளர்ந்து வருகின்றனர். தீமைக்

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

குத்தீனி போடுவதால் ஆதாயத்தை அதிகமாக நோக்கலாம் என்று என்னி தன்னைத்தான் காட்டிக் கொடுத்து ஆன்மாவில் அசுத்தத்தைத் தானாகவே தேய்த்துக்கொள்கின்றார்கள். கொடுமை! உன்மையைத் தேடி ஒடி அலையத்தேவையே இல்லை. தன்னைத்தான் முழுமை யாக்கி உருப்பெற, உன்மையை மட்டும் ஏற்றுக்கொள்ளும் தெளிவு ஏற் படின் எமது செயல்கள் அனைத்தும் உன்மையை அன்றி வேறு எதனையும் ஏற்கமாட்டாது. இந்த உன்னத நிலையை எமக்குள் கேள்வே நிலை நிறுத்தினால் துணிவு, உற்சாகம், கம்பீரம் எல்லாமே திரண்டு நின்று சரியான பாதையை விட்டு விலகாத நிலை தோன்றி விடும்.

உன்மை பேசுபவன் வாய்மை, தூய்மை பெறுவதனால், அவன் சொற்கள் வலிதாகி விடுகின்றன. அதற்கு முன் மறுபேச்சு, குதர்க்கம், எதிர்வாதம் எதுவுமே செயல்று விடுகின்றன. நல்லவர்கள், சொல்பலிக்கும் என்பார்கள். இதயம் விஸ்தாரமானால், தேவையற்ற கஷ்டங்கள் தூர ஓடும், தூர்ந்தும் போகும்.

குறுக்கு வழி சம்பாத்தியக்காரர்களின் தீவர் உயர்ச்சி கண்டு சாதாரண மக்கள் குழம்பிப்போவதுண்டு. “அவரைப் பாருங்கள், எந்தவித படிப்பும் இல்லை, வேலையும் இல்லை, ஆனால் எப்படித் தீவர் எனக் கோமஸ்வரன் ஆகிவிட்டான். எல்லாம் அதிச்டம் ஜயா! எல்லோரும் எப்படியோ சம்பாதித்து முன்னேறிவிட்டார்கள். நாங்கள்

அருந்தும் வாய் உரிமையாக

எவ்வளவு கண்டப்பட்டும் உண்மையாக உழைத்துப் பயனில்லாமல் போய் இப்படிக் கண்டப்படுகின்றோம். எல்லாமே “விதி” என்கின்றார்கள்.

இப்படியாக மனம் நொந்து முடிவில் இத்தகைய சிலர் தகாத வழியில் தம் என்னங்களை மாற்றியமைத்துக் கெட்டுமின்து போவதுமுன்டு. உண்மையின் சாஸ்வத்த் தன்மையை இத்தகையவர்களுக்குப் புரிய வைக்க வேண்டும். ஆன்மீக ஈடுபாடு கொள்வதற்கு நல்ல வல்ல, ஆருமையிக்க பெரியோர்களின் உபன்யாசம், கருத்துரை களைக் கேட்க வேண்டும். ஆழமாக, சமூக நலன்களை வலியுறுத்தும் கலை நிகழ்வுகளை மட்டும் கேட்டுப் பார்க்கப் பழகவேண்டும்.

வாழ்க்கை என்பது ஒரு பக்கத்தினுள் அடக்கப்படும் விளம்பரமோ அல்லது பல நாறு பக்கம், பக்கமாகச் சொல்லி முடிக்கக்கூடிய நாவல் இலக்கியமோ அல்ல. இது பல விடயங்களைத் தொட்டுநிற்பது. எல்லாவற்றையும், பூரணமாகச் சொல்லி முடிக்கவியலாது.

ஆனால், உண்மை, நேர்மை, உழைப்பு, பக்தி, அன்பு இவற்றுடன் இணைந்த வாழ்க்கையில் முழுதுமாய் வியாபித்திருப்பது இன்பம்... பேரின்பம்.. வாழ்நாள் முடியும் வரையும் அதன் பின்னரும் மற்றோரால் வியந்துபாராட்டக் கூடியதும் இந்த உண்மையான வாழ்க்கை முறைமைகள் தான். இதை உணராமல் சரியான வாழ்வை அமைக்க

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

முரண்பட்ட திசையில் வாழ்ந்தால் துன்பங்களைத் தவிர வேறு எதனையும் பெற்றுக் கொள்ள முடியவே முடியாது.

தனி ஒரு மனிதன் தூய வழியில் நடந்து பெற்ற பல் ஆயிரம் சாதனைகள் பல்கோடி மாந்தரை விழித்தேழச் செய்து இயங்கவைக்கும்.

பல நாடுகளின் விடுதலைப்போராட்டங்களில் ஈடுபட்ட தியாகிகள் கட்டிவைக்கப்பட்டு, அடித்து உதைபட்டுச், சிறை வாசம் அனுபவித்தும் கூடக் கொண்ட கொள்கையில் இருந்தும் தமது அறநெறியில் இருந்தும் பிறழ்த்தாமல் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து, தூய்மை வாழ்வு இதுவென நிருபிக்காதிருந்தால் உலகம் இன்னமும் உள்ளதை உள்ளபடி உணராமலேயே தலைக்கூடிய மாறியிருக்கும். தெரிந்து கொள்க! இன்னமும் பலரினதும் தனி மனித சாதனைகளால் நாம் பயன் பெற்று வாழ்வதை மறுக்க முடியுமா? ஒருவர் உள்ளத்தில் ஒளியுண்டானால் அவரிடம் இருந்து அபமிருதமான, சக்தி புறப்படுவதாகவே ஆன்மீகம் எமக்குச் சொல்கின்றது. எத்தரத்தாருக்கும் நியாயம், நீதி பொதுவானது. கடவுளைத் திட்டுபவர்களும் சரி, இறைவனை நம்புகின்றவர்களும் சரி, “வாய்மையே வெல்லும்” என்பதை மனதார நம்பி அவ்வண்ணம் ஒழுகினால் அவர்கள் தெய்வத்துடன் நெருங்கியவர்களாகி விடுவார்கள். இன்று எம்மில் பலரும் தங்களுக்கான நீதி, நியாயம் எதுவெனப் புரியாது தம் பிரச்சினைத் தீர்க்க நீதிமன்றங்களுக்கு உடனடியாகப் போகின்றார்கள். பேசித்

தீர்க்க வேண்டிய சாதாரண விஷயங்களுக்காக யாரோ, எவ்ரோ ஒரு நியாயவாதியிடம் பணம் கொடுத்துப் பிரச்சினைகளைத் தீவிரமாக வளர்க்கின்றார்கள்.

சுமுகமாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டியவை பொது மன்றங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டால் குரோதம்தான் மிஞ்சும். தங்கள் பக்கத்து உண்மைகளை நிருபிப்பதற்காகப் பொய்யான தகவல்களைக் கூட, அறியாமையால், வழங்கி விடுகின்றார்கள். உண்மைக்கு ஒரு முகம்தான். எனவே, ஒரு முறை சொல்லப்பட்ட உண்மைகளை பல விதமான, கற்பனைகள் இழைந்த, பொய்மையான சோடனை வார்த்தைகளால் மறைத்து விடமுடியாது.

பல உண்மையான வழக்குகள், பொய்மையாளர்களால் திசை திருப்பப்படுகின்றன. இவையெல்லாம், சமூகத்தில், நாம் பார்க்கும் பகிரங்க மோசடிகள் “காலம்” என்கின்ற நீதிபதி கொடுக்கும் தண்டனைகள், காலன் வழங்கும் தண்டனையை விட உக்கிரமானவை. எனவே நல்லவர்கள் மனம் கசந்து குமைந்து நீதிக்காக இரந்து அழுவதற்கு கடவுள் “காலம்” மூலம் தக்க பதில் வழங்குவார்.

உண்மை என்பதே, மிகப் பெரும் மலையைவிட உயர்ந்தது, வலியது. அதனை நமது, நகம் கொண்டு சுரண்டித் தேய்க்க இயலாது. சிலர் இந்த அறியாமையான காரியத்தையே தினம் தினம், செய்து தாமே தேய்ந்தழி கின்றனர்.

சரியான வழி, தொந்தரவானது அல்ல. குரியப் பிரகாச ஒளியோடு, தெளிந்த அறிவோடு, எவ்வளவு நீண்ட பயணங்கள் என்றாலும் அது மனோரம்யமான சந்தோஷம் தரக்கூடியதே!

காற்றே இல்லாமல், முச்சு முட்டத், துர்நாற்றத்துடன், பலத்த இரைச்சல்களுடன், காதுகுடை, உடலில் நீர் சிந்த பத்து அடிப்பாதையைக் கடக்குமுன் எமது பிராணன் போய்விடும். இது தேவைதானா?

நாம் நல்லபடி வாழ மிகுந்த கஷ்டப்பட வேண்டும் என்றே கருதிவிடுகின்றோம். ஆனால் நியாயமான வரும்படிகள் காலம் தாழ்த்திக் கிடைத்தாலும், அவை நிரந்தரமானவை. அவசரப்பட்டுச் செல்லும் தகாத நடவடிக்கையை விட பொறுமையாக “தாய்மை” போற்றி வாழ்பவன் பாக்கியவான். உணர்க! அறியாமை, ஆணவம் மிதமிஞ்சிய ஆசைகள் எல்லாமே எம்மையறியாமலேயே நிஜங்களை வேறாகக் காட்டி விடுகின்ற தூர்திருஷ்டங்களே!

மேலான ஆசைகளை வென்றவர்களுக்கு, உண்மையாக வாழ்வது ஒரு மிக இயல்பான வாழ்வு முறைதான். தானாகவே மகிழ்வு இவர்களுள், உறைவிடமாக நின்று ஓட்டிக்கொள்கின்றது. கண்ணுக்கு முன் களிந்தனம் புரியும். சந்தோஷமானவைகளை, நாம் ஏன் கண்டு கொள்ளாமல் இருக்கின்றோம் என்பதே எமக்குப் புரிவதில்லை. மாறாக ஆரவாரம், அடங்காத வேட்கையிகு என்னங்களுள்

பகுந்தார் வாழ்வதோ?

புகுந்ததும், களிப்புட்டும் நெஞ்சத்தை, உற்சாகப்படுத்தும் உணர்வுகளைப் புறந்தள்ளுகின்றோமே, அது ஏன்?

மனிதர்க்கு உண்மை பற்றிச் சொன்னால் புரிகிறது இல்லை. பட்டால் தான் புரியும். வேதனை மூலம் நிஜங்க ளைக் காண்பதற்கு முன்னர், ஆரம்பத்திலேயே நல்ல வற்றுடன் உறவு பூண்பது எவ்வளவு லாபகரமானது கால விரயமற்றது எனத்தெரிந்து கொள்வோமாக! உண்மையை ஆராதிக்காதவன் பிச்சைக்காரத்தனமான வாழ்க்கையைத் தான் தேடுகின்றான். ஏன் எனில், அவன் தான் வாழ்ந்து கொள்ளப் பாவங்களிடம் சென்று கை ஏந்துகின்றான். களவு எடுக்கும் மார்க்கத்தைக் கோருகின்றான். எப்படி ஏராற்று வது என்று ஆராய்ந்து தேடுவதில், காலத்தைக் கரரக்கின் றான். அறியாமை, தெளிவின்மையுடன், கீழ் நோக்கி ஒழும் முறையானது, பள்ளத்தில் விழுந்து கொள்ளும் கற்களின் வேகத்தை விட அதிவேகமானது. இந்த வேகத்தினால் ஒரு நோடிப் பொழுதில் நீண்ட பொழுது வாழ்க்கை, பனி எனக் கரைந்து விடுகின்றது.

சிலரிடம் பேசுவதைவிட நாம், ஒரு வெற்றிடத்திற்கு உபதேசம் செய்யலாம். எப்படிக் கத்தினாலும் கேட்காத ஜன்மங்களுடன் எதனைச் சொல்வது? நல்ல சிந்தனை களை, வெளியே வெறும் வெளியில் சொன்னாலும் பரவா யில்லை. எமது இதயம் துப்பரவாகும்.

பிரபஞ்ச வெளியில் இரண்டறக் கலந்து, நல்லோர்

- 76 -

கோழமுகளாய் வாழுவதோ...?

செவிகளில் ஏற்றி ஓனியுட்ட. எத்தனை ஞானிகள், சித்தர்கள் சிந்தனையாளர்கள், யோகிகள், தீர்க்கதறிசிகள் உபதேசம் செய்தார்கள், செய்து கொண்டேயிருக்கின் றார்கள். உண்மையைப் பேசு, அதன்படி ஒழுகு, வாய்மையே நல்வாழ்வு என்று நாம் படித்ததில்லையா?

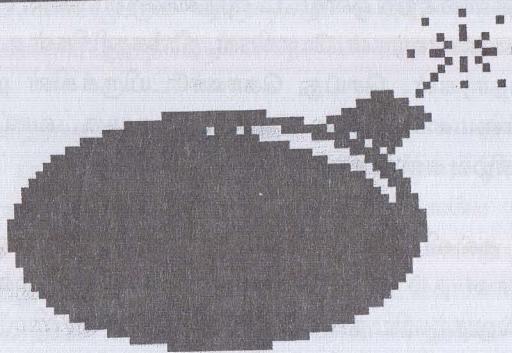
கல்வி, கலை, கலாசாரம் என்பவை எல்லாமே மேலான நல் அறத்த வலியுறுத்தலுக்கானவை தான். சொல்லுதற்கரிய நல் உபதேசங்களைச் செவிமடுத்தலும் அதனைப் பிறர்க்குத் தெரியப்படுத்தலும், அவ்வண்ணம் வாழ்ந்து காட்டுதலுமே மேலான மானுட தர்மம். எக்கணத் திலும், எம்மை நோக்குபவர்களை, நாம் கவர்ந்து, களிப்புட்டு பவர்களாக இருக்க வேண்டும். நீங்கள், உண்மையானவர்களாக இருந்து பாருங்கள். எல்லா உறவுகளும் தேடிவரும். சத்தியத்தைத் தேடும் மனிதர்களுடன் பழகுதலே பேரின்பம்.

நல்ல நேயங்கள், நல்ல இதயங்களைக் கொண்டவர்களுடன் மட்டும் உறவு வைத்திருந்தால், என்றும் எமது நெஞ்சம் லேசாக, நிம்மதியாக அமைதியுடன் மிதப்பதாக உணருவீர்கள். உண்மை மட்டுமே ஸ்திரமான சுகங்களை அள்ளித்தரும் இயல்பினதாகும். நல்ல அனுபவபூர்வமான, நிதர்சனமான நல்லோர் தீர்ப்பு இதுவே தான்.

தினக்குரல்
(ஞாயிறு)

30.11.2008

- 77 -

பொய்

பொய், நீதி, நியாயங்களைச் சேய்வைப்படுத்தி வைக்கும். பொய்யும், புரட்டும், வாழ்க்கையை உருட்டி, வீழ்த்தும். இது ஆன்மவிரோதமாகையால், இதனை நம்பி உய்ந்தவரில்லை. பொய் என்பது பேசுவதில் மட்டுமானதல்ல. நெறிதவறிய வாழ்வு வாழ்ந்தாலும் அது பொய்மையானதே. பொய் தோல்விக்கு வித்து. பொய்மைக்குப் பல முகங்கள். எல்லாமே அசிங்கங்கள், கேவலங்கள். உண்மை ஒனியை நெஞ்சினுள் செலுத்தினால், மாயப்பொய் அவிந்து தொலையும். பொய்மையானவர்கள் செயல்கள் கண்டும் மௌனிப்பவர்கள், அரவாழ்விற்கு அப்பாற்படவர்களே!

உண்மைக்கு, எதிர்மறையானதும் ஆன்மவிரோதமானதும், ஏமாற்றங்கள், தோல்விகளையே உண்டு பண்ணக் கூடியதும், “பொய்” என்கின்ற பொய்மையாகும். பொய்யும், புரட்டும் வாழ்க்கையை மிரட்டி, உருட்டி வீழ்த்தும்.

பொய்யை நம்பி வாழ்ந்து உய்ந்தவர் எவரும்

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

இல்லை. ஆனால் இதனையே சரணடைந்தவர்கள், எய்தும் தற்காலிகமான இன்பங்களை விட சுமக்கும் துன்பங்களோ பல்கோடி பிறப்புகளுக்கே வழிசைமக்கும். செய்கின்ற அனைத்துப் பாவங்களுக்கும் மூலகாரணமே பொய்யான வாழ்க்கை முறைதான். “பொய்” என்பது பேசுவதில் மட்டுமல்ல, தவறான முறையில் வாழ்ந்தாலும் அது பொய்யான வாழ்வு தான் உணர்க!

நல்ல, தூய உறுதிமிக்கவர்களுக்கு எத்தகைய இடர்வரினும் கட்டுப்பாடு, தூய்மை தானாய் துலங்கி நிற்கும். கட்டுப்பாடுகளுடன் வாழ்கின்றவன் தனக்கு எஜுமானனாக வாழ்கின்றான்.

பொய்யுடன் புரள்பவர்கள் சொல்கின்ற பொய்யையும் வேண்டாத நடத்தைப் பிறழ்வுகளையும், மிகத் தீவிரமாகவே மற்றவர்களுக்கும் அதனையே செய்யத் தூண்டுபவர்களாக இருக்கின்றார்கள். தங்களுக்குப் பிடித்தமானவர்கள் செய்கின்ற தவறுகளை சில சமயம் தெரியாமல் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் பல சமயங்களில் தவறான செயல்களைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கின்றார்கள். தெரிந்தாலும் அதனைப் புறம்தள்ளி விடுகின்றனர். இன்னமும் சொல்லப் போனால் அதனை முழுமையாக அங்கீரித்து அதுவே சரியானது எனவும் வாதிடுகின்றனர். இந்தக் கேவலநிலை தவறானது என யாராவது சொல்லப் போனால் அவர்களிடம் குரோதம், சினம் கொள்கின்றனர்.

பொய்மையின், ஆளுமைக்குள் பிரவேசிப்பதை, உன்மை நிலையில் இருந்து படிப்படியாகப் பிறழ்வதைக் கண்டு கொள்ளாமல் பொய் எனும் மாயவலைச் சதிக்குள் ஆட்பட்டு உழல்வதைவிட அசிங்கமான துர்ந்தத்தை வேற்றேதும் இல்லை. பொய்க்குப் பலமுகங்கள் என்பார்கள். நாம் படித்த புராணக்கதைகளில் அரக்கர்கள், இராட்சத்ரர்கள் எனப்பல பாத்திரங்கள் வருவதுண்டு. இவர்கள் பல விதமான வடிவங்களை எடுப்பார்கள். நல்லவர்களை வதைப்பார்கள். முடிவில் இவர்கள் உருத்தெரியாமல், செத்துப் போவார்கள். “பொய்” என்பது இதுவெனக் காட்டப்பட்ட உபதேசம் புனைகதைகள் இவையேதான்! உணர்க.

இதேபோல, “பொய்” என்கின்ற தூர்க்குணம் பல வடிவங்களை எடுக்கும். மனிதர்களை மயக்கி, வாட்டி வதைக்கும். இதன் உன்மை நிலை உனர்ந்தவர்கள் தப்பித்துப் போவார்கள். மாட்டிக் கொண்டவர்கள் அல்லல் பட்டு அவதியுற வேண்டியதே!

துன்பங்களின் வேர்களைப் பொய்மையாளர்கள் விரும்பி உற்பத்தி செய்கின்றார்கள். இதில் இருந்து எழும் விடி விருட்சங்கள் கயமை, மேலாதிக்கம், அத்துமீறல், குரோதம், தீராப்பகை போன்ற தூர்க்குணங்களைப் பெற்றுத் தள்ளுகின்றன. இந்த விருட்சத்து விஷப்பழங்களும் காய்களும் குலைகளும், மாந்தர்கள் வெயிலில் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவோ பசிக்கு உணவாகவோ பயன்படப் போவதில்லை. மாறாக, தீராத துன்பங்கள், ஆயுளை

அரிக்கும் வருத்தங்கள், பினிகளையே வலிந்து வரவழைக்கும். எந்த மனிதனும் நீண்ட ஆயுளுடன், வாழ்ந்து பிறர்க்குத் தொல்லைகள் கொடுத்து தனது ஆளுமாவையும் அழக்கடையச் செய்வதை விட இருக்கும் சொற்பாலத்தில் பொய்மையே இல்லாத வாழ்வடன் வாழ்ந்தால் அவன் கோடானகோடி காலங்கள் வாழ்ந்து சாதித்த நற்பேறு பேற்றவனாகி விடுகின்றான்.

மனிதன் எப்படி வாழுவேண்டும் என்கின்ற இறைகட்டளை எதுவோ, அதுவிடயத்தில் அவர்கள் இன்றும் என்றும் ஜாக்கிரதையாக இருக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாவர்.

அடுத்தவனைக் களைப்படையச் செய்து, அதன் மூலம் அவன்மேல் ஏறினின்று தாக்க, சாதிக்க என்னுதல் சுத்த கோழைத்தனமானது. தவறான வழியில் ஒருவரை அடித்து விழுத்துவதில் என்ன வீரம் உண்டு? பொய்யாக, போக்கிரித்தனமான வாழ்பவர்கள் தெருவில் போகின்றவர் களைக் கண்டால், சும்மா இருக்க மாட்டார்கள். வலிந்து சன்னடைக்கு இழுத்து சுரண்டிக் கொள்வார்கள். அல்லது இனிக்க, இனிக்கப் பேசியே கவிழ்த்தும் விடுவார்கள்.

தம்மைச் சுற்றி நல் “நெறி” என்ற வேலியே இல்லாத பொய்யர்கள் அடுத்தவன் கோட்டையை வெறும் பேச்சினால் பஸ்மமாக்குவது விந்தைதான். எந்தப் பொய்யனும் வீரனாக முடியாது. ஆனால், உடலில் மெலிந்து உள்ளத்தில் ஒளி ஏற்றி வாழ்பவன் எவருமே சாதிக்க முடியாத வலிமைமிகு

செயல்களை வெகு சாமர்த்தியமாக இலகுவாகச் செய்து முடிக்கின்றான்.

“நீ, உனது அல்லன். உனக்கு நீ உரிமையானவனும் அல்லன். எல்லாமே இறைவனுக்கு, அவனுடையது”, என்கின்ற எண்ணம் பரிணமித்தால் பொய்பேசி, பொய்யவன்னாகவாழ்ந்திட மனம் சித்தமாயிருக்காது. எனக்கு, எனக்கேயானது என்ற தன்முனைப்பு வந்ததுமே தவறு, குற்றம் புரிதல், பொய் வேஷங்கள் எல்லாமே எனது நியாயத்திற்கு உரியவை என மனிதன் என்னிடத் தலைப்படுகின்றான்.

இறைவன் கூட மனிதனிடம் பல வரங்களைக் கேட்கின்றான். “நீ பொய்யிடன் வாழாதே! உண்மையானவனாக வாழ்வாயாக! அன்புடன், எல்லோரையும் நேசிப் பாயாக! எக்கணமும், தீங்குசெய்தலையும், தீங்கு செய்யத் தூண்டும் தீய சிந்தைகளையும் அகற்றுவாயாக!” என்று தான் கேட்கின்றான். அவன் எந்தமுறையில் கேட்கின்றான்?

ஓ.... அது உங்கள் மனமுடாகப் பேசுகின்றான். மனச் சாட்சியினுடாக. கேட்காத ஓலியுடாக, உள் உணர்வாக உண்மைகளை மட்டும் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பான் நாம் எமது மனச்சாட்சிப்படி, நடக்கின்றோமா? எமக்குப் பிடிக்காமல் விட்டால் நல்ல சொற்களைக் கூட நாம் கேட்பதில்லை. எமக்கு எமது சுயநலத்திற்கு எது உவப்பானது என்று தான் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

எங்களிடம் உள்ள உபயோகமற்ற, பொருட்களை, எவர் தலையிலாவது கட்டி விட என்னுகின்றோம். சிலர் அவற்றை கூட இலவசமாகக் கொடுக்கத்தயாரில்லை. அவைகளில்கூட ஏதாவது காசைப் புரட்டலாமா எனச் சிந்திக்கின்றனர். இந்த நிலையில் நல்ல நிலையில் உள்ள எந்தப் பொருளையும் இல்லாதவனுக்கு எப்படிக் கொடுப்பான்? இறைவன் படைப்புக்கள் எல்லாமே தமக்குரியன என, என்னுபவர்க்குத் தான், தர்மம் சிரமானதே!

நாம் கடவுளிடம் பொன், பொருள், பதவி, புகழைத் தான் கேட்கின்றோம். “எமக்கு நந்திந்தனையுட்டுவாயாக! ஆசைகளைக் களைவாயாக! என்றுமே, பொய் புகலாத வளாக இருக்கும் மன உறுதியைக் கொடு! தேவா எனக் கேட்கின்றோமா?” கேட்க வேண்டியவை எவ்வளவோ இருக்கும் போது, உலக இன்பங்களை மட்டும் இரந்து கேட்கின்றோம். இந்த உயிருக்கு உகந்த பெரும் பேறு எதுவென என்னுவெல்லை. பொய்மை கலவாத உண்மை வாழ்வதான் சாஸ்வதமான அழியாத ஒன்று என்று நாம் அறிந்ததுமே எமக்கு எல்லாமே பூரணமாகக் கிடைத்து விடும்.

நாம் கடவுளிடம் கேட்க எதற்குக் கூச்சப்படல் வேண்டும்? கேவலம் ஓர் அற்பமான பொருள் ஒன்று வேண்டுவதற்காக, வியாபாரியிடம் இரந்து கேட்கின்றோம். “ஜயா, நீங்கள் கேட்கும் பொருள் தற்போது, எம்மிடம் இல்லை. அரிதானது” என்று வியாபாரி சந்தர்ப்பம், தேவை

பகுதியில் ஈ. அர்வந்தர்
 யறிந்து பொய் பேசுகின்றார். ஆனால், நாமோ எமது காசைக் கொடுத்து பிச்சை கேட்பது போல் இரந்து கேட்கின்றோம். “ஹே! மனிதா... கண்ட கண்ட பொருளுக்காக, உனது அற்ப ஆசைகளுக்காக, யார் யாரோ காலில் விழுந்து, இரந்து பிச்சை கேட்கின்றாயே? எல்லாம் வல்ல இறைவளிடம் உனது குறைகளைக் கேட்க மட்டும் என்ன வெட்கம் வேண்டிக் கிடக்கின்றது? நீ, அவரிடம் சென்று கேட்காத நிலைதான் வெட்கத்துக்குரியது. தெரிந்து கொள் தோழனே!”

டயோஜினில் என்ற ஞானியிடம் மகா அலெக்ஸாந்தர் வந்தான். “நீங்கள், பெரிய ஞானியாமே? என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றிர்கள்” என்று கர்வமாகக் கேட்டான். உலகம் முழுவதும் கற்றிப் போராடிப் போராடி, பல் ஆயிரம் உயிர்களைக் கொன்று குவித்து பல நாடுகளைக் கைப்பற்றியதால் தானே பெரிய வீரன் என்கின்ற மமதையில் அப்படிப் பேசினான்.

அவன் பேச்சைக் கேட்ட டயோஜினில் சொன்னார். “நீ, ரோம்பவும் கஷ்டப்பட்டு, நாடுகளை வென்றாய். ஆனால் நான் என்னையே வென்று நிற்கின்றேன்” என்றார். ஆமாம், தன்னை வென்றவன், தன் புலனை அடக்கியாண்டவனே மாபெரும் வீரன் தன்னை வெல்லுதல் என்பது தன் புலனடக்கத்தின் மூலம் ஆசைகளை. ஆனவத்தை, பொய்மைகளை வேருடன் களைதலாகும். என்னதான் நாம் பெரும் பதவி, புகழ், செல்வங்களைப் பெற்றிட்டாலும்

தன்னை ஆளாதவன் மனிதனே இல்லை என்றே எல்லா மதங்களும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. அன்பு எனும் ஒரே கூரையின் கீழ் நாம் அனைவரும் ஒருமித்து இருப்போமாக! இந்த எண்ணமே எமது பொய்மையான சிந்தனைகளைப் புறம் தள்ளி விடுகின்றன.

வரட்சிக்காலத்தில், வரண்டு கிடக்கும் நீர் நிலைகளுக் குப் பெரு மழை பொழிந்தாலே அது நடைந்து நிரம்பும். ஒரு செம்பு நீர் இறைத்தால் அது நிரம்பாது. பொய்மையாக வாழ்ந்து சேர்த்த பாவங்களைக் கழுவ ஒரு சில நற்காரியங்களை வெறும் புகழுக்காகச் செய்து புண்ணியம் சேர்க்க முடியாது. எம்மிடமிருந்து அன்பு மழை பொழிந்தால் உள்ளம் நிரம்பும்! எல்லாமே நல்லதாய் நடக்கும்! தனக்குக் கிடைக்காத எல்லாவற்றையும் பார்த்துப் பார்த்தே ஏங்குகின்றான். அவற்றை எப்படிப் பெறுவது என்கின்ற உபாயத்தை தெரிந்து கொள்ள முடைவதேயில்லை.

எமது வாழ்விற்கு வள மூட்டவல்லது எது எனத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா? எனக்கு மிகவும் அயல வனாய், ஏன் எமக்குள்ளேயே இருக்கின்ற, எல்லாம் வல்ல ஏக இறைவனை விடுத்து நாம் பற்பல தெளிவற்றவர்களிடம் சென்று நல்ல பாதை எதுவென கேட்கின்றோம். சுயதேவைகளை மட்டும் பெரிதென நம்புகின்றவர்கள் தங்கள் மனம் விரியாத நிலையினால் இறைவனிடம் செல்லப் பிரியப்படு வதில்லை. இன்னும், பலர் கடவுளைச் சரணடையக்கூட வெட்கப்படுகின்றார்கள்.

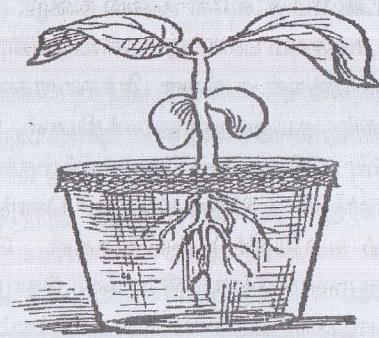
நூற்றுப் பாட அரசுப் பொறுப்பு

நோயைக் குணப்படுத்த அந்த நோய்களைக் குணப் படுத்தவல்ல வைத்திய நிபுணர்களையே நாடுகின் ரோம். இன்று பலரும், உண்மை விளக்கம் பெற பற் பல மார்க்கங் களுக்குள் புகுந்து கொள்வதும், பின்னர் விலகி ஒடுவதுமாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால், பொய்மையை விலக்கினாலே போதும், எல்லா நன்மைகளும் தானே குவிந்துகொள்ளும் என்கின்ற அடிப்படை உண்மையினைத் தெரிந்தும், தெரியாமல் நடிக்கின்றார்கள். அறியாமையாலும் தவித்துத் திடைக்கத்து ஏங்குகின்றார்கள்.

இருஞ்குள் ஒளி ஏற்றினால் எல்லாமே துலங்கும். ஏற்றப்படும் ஒளி நிரந்தரமாக, நித்திய சுகங்களை உண்டு பண்ணும். பொய்மையற்ற உணர்வு எனும் ஒளியே அந்த உண்மை வாழ்வை எமக்கு அளிக்கும்.

தினக்குரல்
(நூயிறு மஞ்சா)

07.12.2008

விதைத்தல்

தங்களை நிருபிப்பதற்காகக் காலங்களை விரயமாக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள், சரியான பாதையில் பயணித்தாலே உலகம் அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டுவிடும். எங்களை மட்டும், சுற்றிச் சுற்றி வாழ்வது வாழ்வல்ல. நல்லதையே, நெஞ்சில் விதைத்தவலுக்கு, உலகமே அவனுக்குரித்தாகி விடுகின்றது. தன்னை நிலை நிறுத்துதல் என்பது, தன்னிஷை உணர்ந்து பிறர் நிலைகளையும் மதிப்பீடுப்பதாகும். அன்பினை விதைத்தவன் “இறை கருணை” எனும் நறுங்களிகளை அறுவடை செய்கின்றான். சுயநலம் இன்றேல் சுயபலம் வரும்.

நாம் எதனை விதைக்கின்றோமோ அதுவே அது சார் ந்தவையாக, உருப்பெறுகின்றது. நாம் எதனைத் தேர்ந்து எடுத்தால் சிறப்பானது எனக் கொள்வதில் குழம்பாது, நல்லதையே என்றும் நினைத்து வந்தால் அதுவே, அந்த எண்ணமே, சரியான பாதையைக் காட்டிக் கொண்டே செல்லும்.

சீரிய சிந்தனைகள் எமக்கு ஆன்ம வலுவை

ஏற்படுத்துவதுடன் எம் உள்ளே அவை நின்று, ஒளியேற்று வதால் சலஸம், சஞ்சலம் பஸ்மீகரமாகி விடுகின்றன. நல்ல ஒரு மனிதரை நாடுங்கள். உங்கள் பிரச்சனைகளைக் கூறிப் பாருங்கள். அவர் தமது அற்புத சக்தியால், நொடியில் உங்கள் இயல்பு அறிந்து நல் மார்க்கத்தைச் சொல்லி விடுவார். எந்நேரமும் நற்சிந்தைகளைச் சொந்தமாக்கிய வர்கள் தூவும் உபதேச நல் விதைகள் கேட்போர் நெஞ்சத்தில் ஆழமாக வேறுன்றி, மணம் கொழிக்கும் மா விருட்சமாகி வாழ்வை அதிசயிக்கும் வண்ணம் நற்பயன் களை ஈட்டித் தந்துவிடும்.

ஆனால், இன்று பலரும் தம்மை மட்டும் நிலை நிறுத்தும், ஆர்வமிகுதியால் எதையுமே கேட்டு உணர்ச் சித்தமின்றி மந்த கதியில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். தங்களை நிருபிப்பதற்காகவே வாழ் வின் காலங்களை விரயமாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். தங்கள் பாதை சரியானதுதானா, அன்றி தவறானதா என்பதுபற்றிக், கருதிப்பார்க்க நேரமின்றித் தம்மைத் தாமே சுற்றிச் சுற்றிக் களைத்தே போய் விடுகின்றார்கள்.

சுய விமர்சனங்களைத் தமக்குள் செய்யாமலும் தன்னை அறிவதற்கே பயந்து ஒதுக்கி கெட்டுப்போவதற்கு தாங்களே ஒரு காரணம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் திகைத்தும் நிற்கின்றார்கள். இது ஒரு “வீம்பு” நிலைதான். அடுத்தவனுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என என்னுதலும் அதே சமயம் ஒருவர் பேச்சிற்கே முன் உரிமை கொடுப்பதே

சரியானது என்பதும் ஒரே தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்ற மாபெரும் தவறுகள் தான். உணர்க!

தன்னை நிலை நிறுத்துதல் என்பது தன்குறைகளை ஏற்றுக் கொள்வதும் அதை மீண்டும் செய்யாது இருப்பதும், பிறர் நிலைகளை மதிப்பதுமாகும். பிறரது சுய உணர் வினுள் நாம் புகுந்து விளையாடக் கூடாது. ஆனால், அவர்கள் நல் உணர்வினை ஏற்று அவர்கள் பாதையில் செல்லத் தடை செய்யாமல் இருந்தாலே நாம் மேல் நோக்கிய வசீகரமான எண்ணம் கொண்ட மாமனிதராகி விடுவோம்.

பிறரது நல்ல கருத்துக்களை அடைத்து நிற்பது போல் கொடும் வினை வேறில்லை. இந்த எண்ணமே, நச்ச விதையை தமக்குள் செழிப்புடன் வளரவிடும் கொடுச் செயல் அல்லவா?

எங்களுக்குள் நாம் பல மனிதர்களை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம். சில தோற்றங்கள் விநோத மானவை. சில அருவரூபானவை. இன்னும் உருவகங்கள் சில நல்லவையாகவும் இருக்கின்றன. இவற்றுக்குள் எதை நம்புவது, எதனைக் கைவிடுவது என்பதில் ஏற்படும் விட சிக்கல்கள், எங்களைப் பக்குவப்படுத்தவிடாமல் சிக்கல் களுக்குள் ஆளாக்கியும் விடுகின்றன. நாங்களாகவே தேவை யற்ற கருத்து மோதல்களை உருவாக்கச் சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்துவதில் முனைப்பாக இருப்பதுபோல் துண்பங்கள் வேறு ஏது ஜயா?

எதன் பொருட்டு வாழ்கின்றோம், இந்த வாழ்வின் அர்த்தம்தான் என்ன என்னினி முடிவில் நாம் வாழ்வது எங்கள் நலனுக்காகவே என்பதைத் தான் பலரும் தங்கள் முடிவாகக் கொண்டு இயங்குகின்றார்கள். எனினும், விரக்தி மேலிட்டவர்கள் தமக்காகவும் வாழாமல் பிறர்க்காகவும் வாழ எத்தனிக்காமல் சீரழிந்து போகின்றார்கள்.

சுயநலன் இன்றி வாழ முடிவதில்லை. வாழ்வைச் சுபீட்சமாக வாழ தன்னை நேசிக்காமல் வாழ்ந்து விட முடியாது. ஆயினும் தனது சேமத்தைக் கருதி வாழ்ப் பர்கள் பல விடயங்களை விநோதமாகப் பார்க்கும் இயல்பினராய் போவது சமூக அக்கறையீனம் என்பதைத் தவிர வேறில்லை.

சுயபலம் என்பதைப் பலரும் அது வெறும் உடல் பலம் எனக்கருதி விடுகின்றார்கள். எனவே, இளமைக் காலத்தில் முறுக்கேறிய உடல்வாகுடன் வலிந்து சண்டைக்கு இழுத்து மோதி, இம்சைப்படுத்தி, தாம் நினைத்ததை அடைய முடியும் எனக் கருதி அநியாய வழியில் முரண்பட்டு வாழ்ந்தே கெட்டழிகின்றார்கள். ஆன்ம பலம் என்பதே மேலானது எனகின்ற உண்மையை உணராது விட்டால், அழிந்து போகும் உடலை மட்டும் நம்பி மனிதனை மனிதன் மதிக்காது வாழ்வதாகவே அமைந்துவிடும். உணர் வோமாக!

இந்தத் தவறான போக்கினால் ஆன்மாவை அசுத்தப் படுத்துகின்றவர்கள் வருங்காலத்து வாழ்வின் தூய்மைக்

தன்மை எது என அறிவதற்கே லாயக்கற்று துன்பத்தை விதைக்கும் பாதகமான பிரகிருதியாகின்றனர். மாயமான, கீழ்த்தரமான, தந்திரோபாயங்களால் எம் உயிர்க்கு உறு துணையான ஞானம், விவேகம் என எதையுமே பெற்றுவிட முடியுமா? ஒருவனை அறிவிலியாக்குவதால் அல்லது ஒருவரை நோக்கத்துப் பலமிழக்கச் செய்து சமுகத்திற்குத் தவறான கருத்துக்களைச் செலுத்துவதால் ஏற்படும் எதிர்விளைவுகளின் உடல்ஞான வேகத்துக்கு இவர்களால் தாக்குப் பிடிக்கவே முடியாது.

சமய, இலக்கியங்களில் நாம் படிப்பதை வெறும், சாமான்ய விஷயமாக எடுக்கக் கூடாது. அவை, சுவாரஸ் யமான பொழுதுபோக்கான கதைகள் எனக் கொள்ளா திருக்கவும். நாம் தெய்வத்திற்கு விரோதமான, தீய சக்தி களைப் படித்திருக்கின்றோம். அவை, அழிந்து போவது எப்படி என்றும் படித்திருக்கின்றோம். படித்த மாத்திரத்தே பக்திப் பரவசமாகும். மக்கள், செயலளவில் முரணான வாழ்வைக் கொண்டிருப்பது விசித்திரமாக இருக்கின்றது. ஒருவரது உள் உணர்வுகள் தூய்மையோடு இருக்கும்போது பிற தீய சக்திகளின் ஆக்கிரமிப்பு வக்கரித்துப் போய்விடும்.

மனிதன் தான் பெறும் வெற்றிகளில் மயங்கிப் போகின்றான். செல்வத்தைக் கண்டதும் மருண்டு நிற்கின்றான். பெரும் கல்வியைக் கற்றதும் வித்துவக் கிறுக்கில் தன்னை இழக்கின்றான். எதையுமே, சமநிலையில் நோக்கும் திறன் அற்றுப்போனால் எதையும் செய்து விடலாம்

எனத் தனக்குத்தானே தீர்ப்படுச் சொல்லிவிடுகின்றான். இந்த நிலை வந்துவிடாது மனத்தைப் பக்குவப்படுத்தாது விட்டால் சுய கட்டுப்பாட்டை இழந்து சாமான்ய நிலைக்குக் கீழ்ப்பட்ட மாந்தராகி விடுவோம்.

நல்லனவற்றையே ஏற்பதும் அவற்றின் பிரகாரம் ஒழுகுவதுமே மேலான மானுட கலாசாரமாகும். இந்த வழி மதம், மொழி, இன வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. இவற்றில் இருந்து பிறழ்பவன் தீமைகளைத் தன் வாழ்வில் வலிந்து அழைப்பதால் சாதாரண சோதனைகளுக்கே முகம் கொடுக்காத பலவீனன் ஆகிவிடுகின்றான்.

ஆனால் ஒன்றை மட்டும் உணர்ந்திடுக தோழர்களோ! துன்பங்கள் தீயவர்களுக்காக மட்டும் வருவதில்லை. நல்ல மனிதர்களுக்கும் துன்பம் தொடர்ந்துவரும். ஆனால் இவர்கள் பாவங்களை விடைத்தகாமல் இருந்தும் கூட இயற்கை கஷ்டங்களை இஷ்டப்படி கொடுத்து விடுகின்றது. இந்த நிலையைப் படிப்படியாகக் களையும் திடசிந்த ணையை இறைவன் அவனாகவே உள் நின்று உணர்த்தி விழிப்புட்டி விடுவான். எனவே, மானுட நேயம் கொண்ட வள்ளல் பெருமக்களின் துன்பங்களுக்கும் தீவினையாளர்களின் துன்பங்களுக்கும் நிரம்ப வேறுபாடுகள் உண்டு. மனச்சாட்சியின்றி வாழ்பவர்கள் எதனையும் வக்கிர புத்தியுடன் ஏற்றுக்கொள்வதனால் அவ்வள்ளும் செயல்படுவதனால் “பாவம்” என்பதே புனிதமான செயல் என ஏற்றுக்கொண்டு விடுகின்றனர்.

கெட்டுப் போவற்காகச் சந்தோஷப்படுபவர்களும் உண்டு.

இறைவன் எத்தனை கோடி மனிதர்களைப் படைத் தாலும் கூட, அவர்களுள் ஒரே ஒரு புனிதர் மலர்ந்தெழுந் தாலே அவர் சிருஷ்டியின் அரத்தம் எமக்குப் புரிந்து விடும். ஏன் எனில், ஒரு புனிதர், ஞானி என ஒருவரே போதும், சகல ஜீவன்களையும் உயிர்ப்புடன் எழச் செய்வதற்கு என உணர்க! தனி ஒரு தீர்க்கதறிசிபுமிப்பந்தை நிமிர்த்த வல்ல நெம்பு கோலாகிவிடுகின்றார். இத்தகைய அவதாரபுருடர் கள் காலத் திற் குக் காலம் தோன்றிய வண்ணம் இருக்கின்றார்கள். அத்துடன், இந்தப் புன்னிய சீலர்களே பாவங்களை விடைத்தத் பாவாத்மாக்களை தம் ஞானத்தின் மூலம் அருட்பார்வை மூலம், விழித்தெழுச் செய்கின்றார்கள்.

உரத்துச் சொல்லும் பொய்களினால் உண்மைகள் கறுத்துப் போவதில்லை. எல்லா கெட்டவர்களும் சேர்ந்து ஒரு பரந்த சாம்ராஜ்யத்தை அமைத்தாலும் அது ஒரு நொடிப்பொழுதில் சுக்கு நூறாகிக் கவிழ்ந்து போகும். தங்கள் நலனை மட்டும் மையப்படுத்தி வாழ்பவர்களால் வையகத்தை வாழச் செய்து விடமுடியாது.

ஆன்மா அழிவதில்லை என்று சொல்வதானது, ஒருவன் செய்த நலன்கள் மட்டும்தான் அவன் காலத்தின் பின்னரும் வாழும் என்பதாகவும் கொள்ளலாம். இருக்கும் போதே எந்த நன்மைகளையும் செய்யாமல் உயிரற்ற உடலாக வாழ்வதைக் காட்டிலும் வாழும் கொஞ்சகாலத்தில் நல்லதையே உரமாக வழங்கி தன் உடல், பொருள் என

குந்தும் வா. அர்ஜுனர்

அர்ப்பணிக்கும் மனிதனின் ஆன்மா செத்துவிட்டாகச் சொல்வது மெத்தப் பிழையல்லவா?

ஓரு பேரிய செல்வந்தர் தமது வாகனத்தில் நீண்ட தூரம் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். திடீர் என வழியில் நோய்வாய்ப்படுகின்றார். நிலைமை மோசமானதாக உனர்ந்ததுமே கூட வந்தவர்கள் ஒரு தனியார் வைத்தியசாலைக்குக், கொண்டு செல்கின்றனர். அங்கே இவருக்குரிய அவசரமான மருந்து இன்மையால் வெளியே உள்ள மருந்தகத்தில் பெற்றுக் கொள்ளுமாறு அங்குள்ள வைத்தியர்கள் கூறுகின்றனர். கூட வந்தவர்களும் உடனடியாக அருகே உள்ள மருந்த கத்தில் கேட்ட மருந்தைப்பெற்று வைத்தியசாலையில் கொடுத்ததும் வைத்தியம் நடைபெறுகின்றது. ஆனால், அந்தச் செல்வந்தரோ, எவருமே எதிர்பாராதவாறு இறந்து விடுகின்றார். அவருக்கு வைத்தியம், செய்த வைத்தியர்களுக்கோ பெரும் அதிர்ச்சி எப்படி அவர் இறந்து போனார்? அவருக்குரிய சிகிச்சைகளைச் சரியாகத்தானே செய்தோம். ஆராய்ந்து பார்க்கின்றார்கள்.

வைத்தியர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்தபோதுதான் உண்மை விஷயம் தெரியவருகின்றது. மருந்தகத்தில் வாங்கிய மருந்து போலியானது, காவல் துறைக்குத் தகவல் பறக்கின்றது. விசாரணைகள் நடக்கின்றன. முடிவில் அவர்கள் புலனாய்வில் கண்டறிந்த உண்மை என்ன வென்று தெரியுமா? மேற்படி, போலியான மருந்தை விற்பனை செய்த நபருடன் தொடர்பு கொண்டபோது அந்த

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

மோசடி யில், முக்கியமான நபர் வேறுயாருமில்லை. திடீர் என இறந்துபோன அதே நபரே தான். தவறான வழியில் சொத்துச் சேர்க்கப் போலியான மருந்துகளைத் தயாரித்து விற்பனை செய்த பாவம் அவரது உயிரையே குடித்து விட்டது. செய்த விணையில் இருந்து தப்பிக்க முடியுமா?

பெற்ற தாய்க்கு, தகப்பனுக்கு, உற்ற உறவுகளுக்கு எதுவும் செய்யாது, ஆடம்பரமாக வெளியுலகில் சுற்றித் திரிபவர்கள் இறுதிக்காலத்தில் படும் அவஸ்தைகளை நீங்கள் கண்டு கொண்டிருப்பேர்கள். பொதுச் சொத்துக்களை அபகரித்தும் மக்கள் வழிபடும் கோவில்கள், நிறுவனங்களில் சாதுர்யமாக நிர்வாகத்தைக் கைப்பற்றிச் செல்வந்தரான வர்கள் முடிவில் மக்களால் ஒதுக்கப்பட்டு நெந்து, நொடிந்து கேட்பாரற்ற சீவன்களாக அவமானப்பட்ட வாழ்வுடன் வாழும் மனிதர்களை பலரும் அறிந்தே இருப்பார்கள்.

நாம் உண்ணும் உணவிற்கு ஏற்பவே ஜீரணம் நடந்து கொண்டிருக்கும். ஒவ்வாத உணவே வேதனை. ஒவ்வாத தீவினை ஆன்ம நாசம். நாம் நேற்றுச் செய்த பாவங்களை இன்றைக்காவது ஒத்துக் கொண்டால் நல்லது. திருந்தி நடக்க வாய்ப்பு உண்டு. சாகும் நாள் வரை தவறுகளை ஒப்புக் கொள்ளாமல் கேவல வாழ்வு வாழுவேன்டுமோ?

முன்வினைப்பயன், அதுவே எமக்குக் கிடைக்கும் என்கின்றார்கள். அது இருக்க இப்போது நாம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதைக் கேட்போமாக!

பழுத்தியும் பல வர்ஷங்களும்

உங்களைப்பற்றி நீங்கள் அக்கறை கொள்வதென்பது நல்ல செயல்களை மட்டும் செய்வதில் கவனம் வையுங்கள்! என்பதாகும். மற்றப்படி கண்டபடி அகெளரவும் தரும், செயல்களால் உங்களை வளர்ப்பது அல்ல. நெருப்பு இன்றி சமையல் செய்ய இயலாது. அன்பான நற்செயல்கள் இன்றேல் ஆன்மாவை வளர்த்து ஒளி ஏற்ற முடியாது. அற்பர் சகவாசமும் ஆணவ முனைப்பும் நற் செயலைச் செய்ய விடா. இந்த வழிமுறையில் வாழ்ந்தால் நற்பேறு கிடையாது. வாழ்க்கையே கூறுபோட்டதாய் அமையும்.

நாம் வெளி உலகில் எங்கே, எங்கே சஞ்சரிக்கின் ரோம் என்பதல்ல. எமது இல்லத்தில், எமது அயலவர்கள், உற்றார் உறவுகளுடன் எப்படி அன்பைப் பகிர்ந்து உண்மையாக வாழுகின்றோமா என்பதை நாம் எமக்குள் கேட்க வேண்டும்.

எங்கள் உள்ளத்து இயல்பினை எமக்கு வெளியே உள்ள உலகம் தெரிந்து கொள்ள வாய்ப்பிருக்கின்றது. எனவே எமது பார்வைகளைச் சரி செய்து கொள்வோமாக! நாம் எல்லாவற்றிற்கும் பிறரைச் சாக்காகச் சொல்லிச் சொல்லியே பல பாவங்களைச் செய்யக் காரணம் தேடுகின் ரோம். உண்மையில் தன்னையும், தன்னுள் உள்ள உண்மைத் தன்மையையும் மட்டும் விசுவாசிப்பவனே நல்ல மனிதன். பிறரை மதிக்காமல் அவர்களிடம் குறைகூறி அல்லது எவர்களிடமாவது பெற்றுவிடுவதே சாதுர்யமானது என எண்ணுவதே யாசகம் பெறும் நிலை தான். எதையுமே

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

கேட்காதவன் சுயமரியாதையுள்ளவன். மாபெரும் செல்வந்த னுக்கும் மேலானவன்.

இத்தகைய பரந்த வாய்மைமிக்க ஒழுக்கமுள்ளவர் கள் தீவினைக்கு அஞ்சுபவர்களாவர். அன்பான “செயல்” எனும் ஆயுதத்தினால் நல்வினைகளையே விதைத்து உலகிற்கு நல்லவை வழங்கும் விருட்சங்களை உற்பத்தி செய்பவர்களுமாவர். அன்பான விதைகளை விதைத்தவன் இறை கருணை என்கின்ற நறும் கனிகளுக்கு உரித்தான் வனாகின்றான்

தினக்குரல்
(ஞாயிறு)

23.11.2008.

ஜனம்

இந்தப்புமியில் உள்ள சகலதுமே நிலம், நீர், காற்று, ஓளி, வான் ஆகியவைகளிலிருந்து உற்பத்தியானவை. நிலத்தில் பிறந்த மனிதன் அங்கேயே மறைந்து மீண்டும் ஜனனமாவதால் பூமிக்கு எந்தப்பாரமும் கிடையாது. மனிதனதும், ஏனைய உயிர்களினதும் தேவைகளுக்கு ஏற்ப அனைத்தும் முழுமையாகக் கிடைக்காமைக்குக் காரணங்கள் பலவுண்டு. பிரபஞ்சத்தில் இருந்து பிரசவிக்கப்பட்ட உலகத்தின் மக்கள், தங்களது ஜனனம் மட்டுமே மேன்மையானது எனக்கருதி, ஏனைய உயிர்களை வதைப்பதும், தமிழ்டையே பொருதுவதும் இறையோன் படைப்பினையே உணராத தன்மையேயாகும். ஜனனங்களால் பண்பான மக்கள் கிடைத்தாலே மேதினி மாட்சிமை காணும்.

இந்த ஜகம், உயிர்ப்புடன் இயங்க ஜனனங்கள் நிகழ்ந்த வன்னமிருக்கின்றன. எத்தனை கோடி பிறப்புக்கள் நடந்தாலும்கூட அவற்றால், இந்தப் புவிக்குப்பாரம் என்று சொல்லிட முடியுமா?

ஏன் எனில், இந்தப் பூமியில் இருக்கின்ற எல்லாமே நிலம், நீர், காற்று, ஓளி, வான் என்பவையுடாகவே உற்பத்தி

யாகின்றன. இங்கேயே ஜனிப்பதும், பின்னர் புதுப்புது அவயங்களுடன், வடிவுடன் பிறந்தும் கூட தம் தேகங்களை விட்டு உயிர் துறப்பதும் இயற்கை நிகழ்வுக் கேள்வாம். இந்த மாபெரும் பிரபஞ்சத்தில் இருந்து, உலகம் பிரசவிக்கப் பட்டது. நாம் இங்கிருந்தே சகலதையும் பெற்றோம், இன்னமும் பெற்ற வண்ணமுள்ளோம்.

ஒரு பொருளில் இருந்தே பல வடிவங்களுடன் வேறு சிறு, சிறுதுகள்களாக உருமாறி, உருமாறித் தோன்றி நாலும் கூட, மூலக்கூறுகள், அனுக்கள் அழிவதேயில்லை. எந்த ஒரு மூலக்கத்தையும் நாமாக உருவாக்கவும் முடியாது. அழிக்கவும் முடியாது. இது விஞ்ஞான உண்மைத் தத்துவம் மட்டுமல்ல, இதனையே, ஆன்மீகமும் தத்துவ ஞானமும் வலியுறுத்துகின்றன. சடத்தில் இருந்து சக்தி தோன்றுவதும், சடத்தை அழிக்க முடியாது என்பதும் ஆன்மீக தத்துவ உட்பொருளாகும்.

எனவே தான் எமது பூமியில் எத்தனை கோடி, ஜனனங்கள் நடந்தாலும் கூட அவற்றால் இந்த மன்னுக்கு எந்தப்பாரமும் இல்லை. ஒரு தேகம் அழிந்தாலும் அதில் உள்ள அனுப்பொருட்கள் வேறு ஒரு வடிவுடன் இந்த உலகுடன் கலந்தே விடுகின்றன. எனினும், பூமிக்கு மக்கள் பெருக்கத்தினால் பெரும் பாரம் வந்துவிட்டது என்று ஏன் நாம் சொல்லிக் கொள்கின்றோம்? மக்கட் பெருக்கத்திற்கு அமைவாக நாம் எமது மன்னின் இயற்கை வளங்களைப் பயன்படுத்துவதேயில்லை என்கின்ற உண்மையை நாம் புரிந்து கொள்ளவேயில்லை.

மனிதனுக்குத் தேவையான உணவு, நீர், உடை, இருப்பிட வசதிகளை நாம் பூரணமாகப் பெற்றிட என்ன, என்ன செய்கின்றோம்? இருக்கின்ற இயற்கை வளத்தினைப் பாதுகாத்தாலே போதும். எத்தனை கோடி மக்களையும் இந்தப் பூமி சந்தோஷமாகத் தாங்கிச் சூழலும்.

ஆனால், இன்று நாம், மக்கள் தொகையினைக் காரணம் காட்டி உலகம் பொருளாதார வசதியில் நலிவுற்ற தாகச் சொல்லிக் கொள்கின்றோம். இருக்கின்ற எல்லா உயிர்களையும், வளங்களையும், செம்மையாகப் பாதுகாத் துக் கொள்கின்றோமா? கடலினுள் கோடானு கோடி உயிர் கள் வாழ்கின்றன. உலகின் முக்கால் பங்கு நீர் குழந்தும் கால்பங்கு மட்டுமே நிலமாக இருந்தாலும்கூட நிலத்தில் வாழும் மாந்தர்க்கு நல்ல அறிவை ஆண்டவன் அளித்தான். ஆனால் அவனோ சர்வ உலகத்து ஜீவன்களையும் ஆக்க வும், அழிக்கவும் தன்னால் இயலும் என்று இறுமாப்புடன் வாழ்கின்றான்.

கால்பங்கு நிலத்தில் வாழும் மனிதர்கள் முக்கால் பங்கு நீரில் வாழும் கோடானுகோடி உயிரினத்தை இம்சை செய்வது இறைவன் வழங்கிய ஜனனங்களை அவமதிக்கும் செயல். நோக்கு! ஏன் எனில் இன்று நிலம் மட்டும் கவனிப் பார்ற்றுக் கிடப்பதில்லை. கடல் வளமும் நன்கு பராமரிக்கப் படுவதில்லை. நாமாகவே உண்டாக்கிக் கொள்ளும் பிரச்சினைகளுடன் வெளியில் இருந்துவரும் தேவையற்ற தொல்லைகளால் மனிதப் பிறப்பின் உண்மையான சந்தோஷங்களை இழந்து வருகின்றோம்.

யுத்தங்கள் இயற்கை அனர்த்தங்களால் உயிர் இழப்புக்கள் நடக்கின்றன. யுத்தங்கள் மனிதரால் தோற்று விக்கப்படுகின்றன. இதனால் ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் வாழ்வும் சிதைக்கப்படுவதுடன் அவனுடன் அவன் சரித்திரமுமே மூடப்பட்டு விடுகின்றது.

ஓ உயிர் அநாவசியமாக இழக்கப்படுவது எத்தனை, எத்தனை பிறப்புக்களை அறுக்கவைக்கும் தேவையற்ற முயற்சி அல்லவா? மேலும் ஒருவர் குடும்ப பந்தத்தில் இல்லாதவரேயாயினும் அவர் இல்லாதவிடத்து அவரில் தங்கி இருப்போரால் எவ்வளவு அனுகூலங்கள் தடுக்கப் படுகின்றன தெரியுமா? எனவே, உலகத்தில் புதியன பூத்க, உற்பத்தியாக்க எல்லோருக்குமே சமபங்கு உண்டு. ஒரு பிறப்பு என்பது சாமான்ய விஷயமா என்ன? இதுபோலவே ஒருவன் மரணிப்பதை, சாதாரணமாக எம்மால் எடுத்துக் கொள்ள இயலுமோ? எல்லாமே இயற்கை, இதன்பொருட்டு என்ன மயக்கம், துணப்பம் என்று வாய்னாவில்தான் எம்மால் சொல்லிட முடியுமே தவிர யதார்த்தத்தில் இந்த நிகழ்வுகள் எல்லாமே அற்புதம் அற்புதமே!

எல்லா தாய்மார்களும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத்தான் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். ஆனால், நாம் விலங்குகள் அல்லது பறவை போன்ற இதர ஜீவன்களின் பிரசவ வேதனைகள் பற்றிச் சற்றேனும் கிணுசித்தும், நினைந்தது உண்டா? அப்படி என்னியிருந்தால் நாம் நிச்சயமாக அனைத்து ஜீவன்களி பிறப்பின் தாற்பரியத்தை

அருந்தும் மலை வருஷங்கள்

உணர்ந்தவர்களாவோம். ஒருகோழி மிகச் சிரமத்துடனேயே முட்டையிட்டுக் கொள்கின்றது. என்னிப் பார்க்குக!

ஒரு மனிதன் பிறக்கின்றான் என்றால் அவன் மட்டும் தான் பிறக்கின்றானா? அவனுடன் கூட, எத்தனை உயிர்க் கலங்கள் உருவாகின்றன. அவனுடன் இணைந்தே அவை வளருகின்றன. அவனுள் இருந்து அவை தம் மை வளர்க்கின்றன. மனிதனுக்குத், தெரியாமலேயே, மனிதன் வேறு, வேறு உயிர்களைத் தன்னுள் வளரத் துணை நிற்கின்றான். என்ன அற்புத நிகழ்வுகள்? ஜயனே!

மனித உயிர்களுக்கு உகந்த பக்ரியா போன்ற உயிர் வர்க்கங்களுடன் நோய்க்கிருமிகளும் கூட உருவாவது, நல்லதும் கெட்டதும் எமக்குள்ளேயே இருக்கின்றன என்பதைக் காட்டுவதாகவே அமைகின்றதல்லவா? ஆயினும், கெட்ட கிருமிகளை மனிதன் தன் அறிவால் அழித்துவிடுகின்றான். ஆனால் கெட்ட தனது சிந்தனைகளை எந்த அமிலத்தாலும் அழித்துவிட அவனால் முடியுமா?

நல்ல நோக்கங்களே எம் வாழ்வைத் தீர்மானிக்கின்றன. நல்ல நோக்கங்களே எம் அந்தரங்க ஆத்மாவை உள்ளேயும், வெளியேயும் அரங்கேற்றுகின்றன. உண்மை, அன்பு, அமைதி, விழிப்புணர்வு எம்மை முழுமனிதனாக்கும் போது இறைவனால் உண்டாக்கப்படும் பிறப்பின் ரகசியங்களைப் பூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளும் ஞானத்தையும் பெற்றுவிட முடியும்.

இன்று பிறந்தோம், நேற்றும் பிறந்தோம், ஏன் நாளையும் பிறக்கப் போகின்றோம். ஆனால், நாம் மட்டுமல்ல, கூடப் பலகோடி இதர உயிர் வர்க்கங்களும் தான்.

ஆயினும் எமது பிறப்பிற்கு என்ன கொரவத்தினை ஏற்படுத்தினோம் என்று நாம் எம்மைக் கேட்டுக்கொண் டோமா? மானுடப் பிறவி எடுத்த நாம் எம் மூலம் எத்தனை ஜீவன்களை வாழுவதைக் கொண்டிருக்கின்றோம்? பசித் தோனுக்குத், தினசரி அல்லது வசதி கிடைத்த வேளையிலாவது ஒரு பிடி அரிசி வழங்கச் சித்தம் கொள்கின்றோமா? உண்மையில் எல்லா மனிதர்களுக்கும் தானம் செய்ய விருப்பம் இருந்தும் கூட அதற்கான சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கிக் கொள்ளாமையே உண்மையாகும்.

மனிதப் பிறவியை மட்டும் நாம் மேன்மைப்படுத்துகின்றோம். ஆனால் ஏக இறைவன்தான் எல்லா ஜனனங்களையும், தன் ஆசீர்வாதத்தால் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கின்றான். அப்படியிருக்க அவன் சித்தத்திற்கு விரோதமாக மனிதன் மனிதனை மட்டுமே கொரவிப்பதில் என்ன நியாயம் உண்டு? முடிந்த வரை எம்மை நாடும் சகல உயிர் களையும் அன்புடன் நோக்குதல் எல்லா பிறப்புக்களையும் கொரவப்படுத்தும் செயல். ஆனால், நாம் சாதாரணமான நல்ல விஷயங்களையே மூளையில் ஏற்றிக் கொள்வதாயில்லை.

“கர்ப்பினிப்பெண்ணுக்கு இருக்கை கொடு” என்று பேருந்தில் விளம்பரம் ஒட்ட வேண்டியுள்ளது. “முதியோரை மதி” என்று அடிக்கடி, உடதேசம் சொல்ல வேண்டியுள்ளது. இறையோன் ஆஞ்ஞஞப் படி நாம் வாழத்தலைப்பட்டால் அனைத்து உயிர்களுமே எமது உடைமையாகும். இது போலத் திருப்தி தருவது வேறு எது உள்தோ?

செல்வங்களைச் சேகரித்தலைவிட, மனித மனங்களைச் சேகரியுங்கள். அதுவே செல்வத்துள், பெருஞ் செல்வமாகும். இன்று நாம் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருந்து வாழவதுமில்லை. ஏற்கனவே இருந்து, கொண்டோ ரும் நல்ல இடத்தில் தொடர்ந்து வாழமுடிவதுமில்லை. சஞ்சல, சபல புத்தியை மட்டும் நிரந்தரமாக்கி இறை அற்புதங்களை நுகர மறுக்கும், அந்தகார, ஆண்மா வாக்கிட எம்மை நாமே உட்படுத்துகின்றோம். இதனா லேயே மனிதப் பிறப்புக்களை மதித்திட மறுப்பதும், தனது உயிர்மட்டுமே உன்னதமானது, எமக்கு மட்டுமே இன்பங்கள் பூரணமாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்று நினைப்பதுடன் தனது வலிகள் துன்பங்களே மிக மிக அதிகமானது. என்னை மட்டும் இதிலிருந்து விடுபடத் தூக்கிவிடுங்கள் என எதிர்பார்க்கின்றான்.

இறைவனால் தரப்பட்ட இயற்கையைப் பூரணமாக ரசித்து, அனுபவித்தாலே போதும். எல்லா நிரந்தர, சந்தோஷங்களையும் எம்முன் உண்டு பண்ணி விடலாம் அல்லவா?

- ❖ இந்த உலகம் அழகானது.
- ❖ இயற்கை, அதன் வனப்பு எமக்கானது.
- ❖ காலை நேரச் சூரிய உதயம், அது மறையும் தோற்றும்
- ❖ பெரிய மலைகள், எம்மைச் சுற்றி வருடும் காற்று!
- ❖ புதுப்புது உயிரினம், எம்முடன் பேசவிழைகின்றன!

இவற்றுடன் பேசுமாறு, இறைவன் கட்டளையிட உள்ளான். தாராளமாக இந்த ஜனங்களை நாம் ஏற்போ மாக! இந்த வளங்கள் அனைத்திற்குள்ளும் உயிர்கள்!. இவை என்றுமே எப்போதுமே புதிது, புதிதாக ஜனித்தபடி ஜனித்தபடியே!

“ஹே.. மானுடா, நீ, இன்னமும் கூட உன்னைப்பற்றி மட்டும் நினைப்பது எப்படி? கொஞ்சம் இந்த அகன்ற பரந்த உலகை உற்று நோக்கு! உன்னுள், ஏராளமான கற்பனைக்கு எட்டாத மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம் ஒட்டு மொத்தமாகப் பரிணமிக்கும். அதனுள் நீ புகுந்து விளையாடு! இறை அற்புத்தினைத் தேடி ரசிப்பதைவிட வேறேன்ன வேலை உனக்கு?

பிறப்பு இன்றேல் எதுதான் நிகழும்? “ஜனம்” அது இறை சித்தம். அதனை நாம் போற்றுவோம். ஜனம்,

ஈழ்ந்திர் என. வருஷாநா

முன்பு நிகழ்தாலும் இன்று நடந்து கொண்டிருந்தாலும், இனி மேலும் நடக்கவிருந்தாலும், அது என்றும் புதியது. புதியதேயாம்.

எனவே, வருகின்ற புதிய ஜீவன்களை வரவேற்போம்.

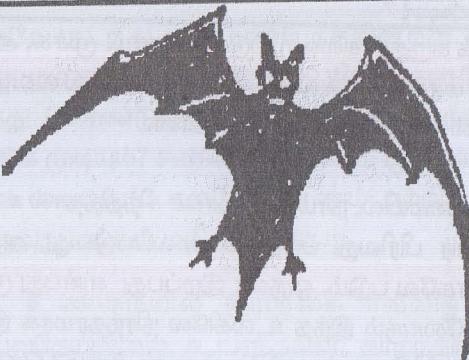
நாம் காணும் புதிய ஜீவன் களை எம் மால் இயன்றவரை போவிப் போமாக! மேலும் இவைகளின் வேஷமங்களுக்காக இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்வதே மேலானது.

மரணத்திற்கே சவால் விடும் பிறப்புக்களால் உலகமே இறந்து போகாமல் என்றும் ஜிவிதமாய் இருக்கின்றமையினை உணர்வோமாக!

தினக்குரல்
(ஞாயிறு மஞ்சளி)

26.10.2008

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

மரணம்

முச்ச அடங்குதல் மட்டும் மரணம் அல்ல, முச்சடன் இயங்கும் காலத்திலே, நல்வழியில் இயங்காமல் வாழ்வதும், உயிரற்ற வாழ்வதான். செத்தபின் என்ன நிகழும் என்றே தெரியாத, மரணம் பற்றி அச்சமடைதல், தேவையற்றது. மரணத்தின் பின், சம்பாதித்த அனைத்தையுமே விட்டுவிட்டுச் செல்வதால், மிகையான ஆசைகளால், தேட்டங்களால் ஏதுமயன்? மரணம் இன்றேல், புதியழுமி உதயமாகாது. ஒரு கண மரணத்திற்காக, பல்கோடி கணங்களைப் பயத்துடன் கழிப்பதே வெட்கப்பட வேண்டிய அறியாமை, இருக்கும் காலத்தில் சாதனை செய்தவன் மரணத்தை வென்ற சிரஞ்சீவி.

மரணம் வரும் தருணத்தில் மனிதனின் சர்வ அங்கமும் ஓடுங்கும். இந்த வேளையில்தான் தனது நிலை பற்றி, இயலாமை பற்றி உலக வாழ்வின் அநித்தியம் பற்றி ஏங்குகின்றான்.

மரணம் என்பதே, இறைவனால் வகுக்கப்பட்ட நியதியாக இருப்பினும்கூட நாம் எமக்கு மட்டுமே மரணம்

உந்திப் பல. வருவதூர்

வருவதாகக் கருதிக் கலவரப்படுகின்றோம். முச்சு, அடங்குதல்தான் மரணம் அல்ல, முச்சுடன் நல்லவழியில் இயங்காமல் வாழ்வதும் மரணம் தான்.

உன்மையில், நாம் ஆழமாகச் சிந்தித்தால் உடலை விட்டு உயிர் பிரிவது பற்றி கவலைப்படுவது அர்த்தம் இல்லாததாகவே படும். ஒருவர் இறப்பது என்பது முடிந்த முடிவு. எல்லோரும் இந்த உலகிலே நிரந்தரமாக இருப்பதாக வைத்துக் கொண்டால் என்ன நடக்கும்? கொஞ்சம் கற்பனை பண்ணிப்பாருங்கள்!

எல்லா வயோதிபர்களுமே தங்கள் பதவிகளை விட்டு விலக மாட்டார்கள். ஆட்சியில் இருப்பவர்களில் இளைய முகங்களைக் காணவேமுடியாது. தெருவில் நடந்தபோக முடியாது. ஒரே நெரிசல். கடலுக்கு மேலே, நிலம் வைத்து மேடை போட வேண்டும். வதிவிடங்களை எப்படி அமைந்தாலும் அடங்காது. உணவு, தண்ணீர் பிரச்சினைகளை எப்படிக் கையாளமுடியும்? வீடுகளில் வயோதிபர்களின் ஆளுமைகளும் கூடவே, அவர்களின் அட்டகாசமும் இளையவர்களுடன் சதா மோதல்களும் கூடிக்கொண்டே போகும். உன்மையில் நாம் மரணம் என்கின்ற துணையின் அவசியத்தை, அதன் நோக்கங்களை மேற்கண்ட கற்பனை மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இறை அற்புதங்கள் எல்லாமே சாமான்யமான விஷயங்களே அல்ல. எல்லாமே இங்கு சரியாகச் செம்மை

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

யாகவே நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஜனனமும், மரணமும் சாஸ்வதமே. இரண்டு நிகழ்வுகளுமே தொடர்ந்து நடந்து கொண்டு இருக்காது போனால் நாம் எங்ஙனம் இயங்க முடியும்? சமநிலை இயக்கம் பூமியை ஒழுங்காகச் சூலை வைக்கும். எனவே, மரணம் பற்றி நாம் மயங்கி, ஏங்குவது எங்கள் மதியினம் தான்.

உன்மையில் இயற்கை எவ்வித பாகுபாடும் செய்வதேயில்லை. உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்கின்ற பாகுபாட்டுடன் பிறப்பு, இறப்புக்கள் வருவது மில்லை. விரும்பி ஒருவர் ஓர் இடத்தில் வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்துவிட முடியுமா? ஒருவர் தனக்குத் தான் இவ்வளவு தான் ஆயுள் காலம் என வகுத்திட முடியுமா? இஷ்டப்படி உயிரை மாய்த்திட விதி விடுவதுமில்லை. கஷ்டமான வாழ்க்கையேயாயினும் போராடி வாழ்ந்து தான் ஆக வேண்டும்.

மரணம் பற்றி நாம் அச்சப்பட வேண்டியது இல்லை. ஏன் எனில் நாம் செத்தபின்னர் என்னதான் தெரியப் போகின்றது? நாம் என்ன பிறவி எடுப்போம் என்பது பற்றி ஏன் வீணாகக் கற்பனை செய்ய வேண்டும்? செத்தவர்கள் மீண்டும் வந்து இதுபற்றிப் பேசியதுமில்லை. இருக்கும் போதே நல்ல காரியங்களைச் செய்பவர்களுக்கு இந்த மாதிரிப் பேசவே நேரம் இருக்காது. எமக்குள்ள கடமை களைச் சரிவரச் செய்யும் போது வாழ்வின் சந்தோஷங் களுக்கான கதவுகள் தானாகவே திறந்து கொள்கின்றன.

பாவம் என்றால் என்ன, புண்ணியம் என்றால் என்ன என்று சிலர் கேட்பதுண்டு. உன்மையில் தீய காரியங்கள் எதனையுமே செய்யாதே என்று எல்லா மதங்களுமே எச்சரிக்கை செய்கின்றன. கெட்ட காரியங்களைச் செய்தால் கெட்டு அழிவாய். அது இறைவனுக்கே அடுக்காது. பாவங்கள், எது என்று ஆன்மீகவாதிகள் எம்மை நோக்கி எச்சரிக்கைகளைச் சொல்லாது போனால், சாமான்ய மக்கள் திருந்தி வாழாமல் போய் விடலாம் அல்லவா?

மனிதனைத் தவிர ஏனைய உயிரினங்கள் பண்டு, கலை, கலாசாரம் என்று சொல்லி வாழ்வதுமில்லை. அவைகள் அப்படி வாழ வேண்டிய தேவையுமில்லை. அவை தாம் வாழும் காலத்தில், வாழ்ந்து இறந்து போகின்றன. ஆனால் அவற்றின் சிருஷ்டிகள் எல்லாமே இந்த உலகின் இயக்கத்திற்கு அத்தியாவசியமானவை தான். காரணம் இன்றிக் காரியங்களை இறைவன் செய்வதில்லை.

சாவைப் பற்றிய பயம் மனிதனை மட்டுமே கூடுதலாக ஆட்டுகின்றன. ஆனால் விலங்குகள், பறவை, நூண் உயிர்கள், தமக்கு ஆபத்து வரும் வேளை மட்டுமே எங்காவது ஒடி ஒளிந்து கொள்ள இடம்கேட்டுகின்றன. நோய்களும், விபத்துக்களும், யுத்தங்களும் எம்மை நோக்கிய சவால்களாக இருந்தாலும் இந்தப் பேரழிவுகள் எல்லாமே மனிதனுடன் கூடவே அனைத்து உயிரினங்களையுமே பாதிப்புக்குள்ளாக்கி விடுகின்றன.

ஆனால், மனிதரில் பெரும் பகுதியினர் இருக்கின்ற காலத்தில் மகிழ்ச்சியடன் இருக்கும்போதே தமது இந்த வாழ்க்கையே சாஸ்வதம் என எண்ணிக் கண்டபடி நடக்கின்றனர். இதில் வேடிக்கை என்னவெனில் பஞ்சமா பாதகம் செய்தவர்கள் கூடத் தமது இறுதிக்காலத்தில் மரணப்படுக்கையில், “கடவுளே நான் யாருக்கு என்ன செய்தேன், என்னை ஏன் வதைத்துத் துன்புறுத்துகின்றாய்” என்கின்றார்கள். மிகப்பாரதாரமான கொலைக்குற்றம் செய்து, தூக்குத்தன்டனை பெற்று, வாழ்நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்களின் கடைசிக் காலங்கள் பற்றிப் படித்தபோது, மிகவும் திகைப்பாக இருந்தது.

அவர்களில் சிலர் மௌனமாக, எவருடனும் பேசாது இருந்தனர். ஆனால், பலரும் தமக்கு சாவு வரப்போகின்றதே என்று தினசரி அழுது கண்ணீர்விட்டு ஏங்கி, சித்தப் பிரமை பிடித்தவர்கள் போல் செயலற்று இருந்தார்கள். ஒரு சிலர் தமக்கு இந்தத் தண்டனை கிடைத்தது ஓரளவு சரி என்றும் ஆனால், இறப்பதற்குத் தாங்கள் அச்சம் அடைவதாகச் சொன்னதாகவும் சொல்லப்பட்டது. ஆனால், துணிச்சலுடன் சாவை எதிர்கொள்ளத் தயாரானவர்கள் மிகக் குறைவு தான்.

தமது மிடுக்கான வயதில், அல்லது ஆணவாமான வாழ்வு வாழ்ந்த காலத்தில் செய்த படுபாதகமான கொலை யால் பாதிக்கப்பட்டவன் அவன் கொலை செய்யப்படும் போது அலறிய அலற்றை பொருட்படுத்தாமலும், இந்தக்

நூற்றும் வய. ஒன்றூரூப்

கொலையால் கொலையுண்டவர்களின் குடும்பத்துக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையைக் கிஞ்சித்தும் என்னாதவர்கள் தமக்கு எனத் துயர் வரும் போது எப்படிக் கலங்கித் துடிக்கின்றார்கள், பார்த்தீர்களா?

ஆனால் பொது சேவை, நலன்களுக்காகத் தமது நலனைக் கவனிக்காது உழைப்பவர்களுக்குத் தமது தேக அசௌகரியங்கள் பற்றித் தெரிவதேயில்லை. மகாத்மா காந்தியடிகள் போன்ற புனிதர்கள் அச்சம் கொள்ளாது தமது அறப்போராட்டத்தை முன்னெடுத்தனர். துப்பாக்கியால் கூடப்பட்டபோதும் கூட தமது மரணத்தறுவாயில் இறை நாமம் சொல்லியபடியே தான் உயிர்நீத்தார் அவர். நாட்டிற் காக, தம் உயிரை பரித்தியாகம் செய்பவர்களுக்கு மரண பயம் வராது.

அச்சமின்றி வாழ்பவர்க்கு மரணம் துச்சம். தினம் தினம் பயந்து நடுங்கி வாழ்பவர்கள், அனுதினம் செத்துச் செத்து வாழ்ந்து காலத்தையோட்டுகின்றார்கள். மிகையான எதிர்பார்ப்புகள், உலக இன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டும் என்கின்ற ஆவல்கள் எல்லாம் மனிதனின் தவிர்க்க முடியாத ஆசைகள்தான். ஆனால் இவற்றை மனிதன் முறையா கப்பெற்று அனுபவிக்கும் போது அவன் மனம் விசால மாகின்றது. சகல இன்பங்களையும் தன் சொந்த முயற்சி யால் அறவழியில் ஆண்டு அனுபவித்தவன் வாழ்க்கையின் நிலையாமையை தனது பரந்த அறிவினால், அனுபவத்தி னால் பெற்றுக் கொள்கின்றான்.

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

கஷ்டப்பட்டு உழைத்துத், தனது குடும்பத்திற்கும், உலகிற்கும் வழங்கியவன் திருப்தி நிலைஅடைகின்றான். முற்காலத்தில் மன்னர்கள் கூடத் தமக்குரிய கடமைகளைப் பூரணமாக முடித்தபின்னர் கிரஹஸ்த வாழ்வு முறையை விட்டுச் சந்நியாசம் சென்றுவிடுவதாகப் படித்திருக் கின்றோம். மனிதன் தன் வாழ்நாளின் பராயங்களின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஒவ்வொரு சாதனைகளைப் புரிய வேண்டியவனாகின்றான். எல்லாம் நிறைந்த திருப்தியான வாழ்க்கையை மனிதன் காண்பது சாமன்யமானது அல்ல.

ஆனால், ஆன்மீக நாட்டம், ஒழுக்கம், பரந்த நோக்கு இவற்றை நாம் தெய்வ வழிபாடு, தியானம்மூலம் பெற்றாக வேண்டும். தினசரி உண்டு, உறங்கி, விழித்து, மீண்டும் யந்திர கதியில் வாழ்ந்து ஒரு சராசரி மனிதனாகச் சாகக் கூடாது. இந்த உலகிற்கு ஏதாவது நன்மைகள் செய்யாமல் உயிர் நீத்துவிடுவது ஒரு சிறப்பான வாழ்வாக அமையாது.

மரணத்தை என்னி, ஏங்கி இருக்கின்ற வாழ்வின் சந்தோஷங்களை இழக்கலாமா? ஒரு நன்பர் தனது அனுபவம் ஒன்றினைச் சொன்னார். “சாவு என்ன ஜூயா.... சாவு.. இது ஒன்றும் புதுமையேயல்ல. எனக்கு அறுவை சிகிச்சை செய்ய வைத்தியசாலையில் குடும்பத்தினர் கொண்டு சேர்ப்பித்தார்கள்.

அறுவை சிகிச்சை ஆரம்பிக்க முன்னர் ஒரு ஊசியை எனக்கு வைத்தியர் ஏற்றினார். எனக்கு ஒன்றுமே தெரிய

வில்லை. நினைவினை நான் இழந்தேன். கண்விழித்துப் பார்த்தபோது வைத்தியசாலையின் நோயாளர் பாராமரிப்பு அறையில் இருந்தேன். எனக்கு சற்றுமுன் என்ன நடந்தது என்றே தெரியவில்லை. இப்போது சொல்லுங்கள், மனிதன் இறப்பது என்பது இப்படித்தானே இருக்கும். கண் மூடினால் என்ன ஜ்யா தெரியும்” என்றார்.

உண்மைதான், இவருடைய அனுபவங்கள் போல் அறுவை சிகிச்சை செய்துகொண்டவர்கள் மட்டுமல்ல, விபத்துக்களில் சிக்கிக் காயப்பட்டு உயிர் பிழைத்தவர்களும் அறிந்து உணர்ந்திருப்பார்கள்.

“மரணம்” என்பது கண் துயில்வது போலத்தான். “ஜனனம்” மனிதன் மறுபடி கண் விழிப்பதுபோல் அல்லவா?

மிருகங்கள், பறவைகள் என அனைத்து உயிரினங்களின் எண்ணங்களை நாம் கண்டு கொள்ள முடியாது. அவற்றின் அசைவுகள், சப்தங்கள் மூலம் நாமாக எதனை யோ கருதுகின்றோம். ஆயினும் ஒன்றினைப் புரிந்து கொள்ளலாம் இவற்றுக்கு, மனிதன் போல் பெரிதான எதிர்பார்ப்புக்கள் ஒன்றுமேயில்லை. ஒருநாள் வாழ்ந்து உயிர் நீங்கிப்போகும் சிறிய உயிர்களிலிருந்து பெரும் தோற்றும் கொண்ட விலங்குகள் எல்லாமே தமது எதிர்காலம் அந்திம காலம் பற்றி அழுது தீர்ப்பதில்லை. மனிதர்க்கு அறிவு சிந்தனை கூடச் சில சமயம் திரிந்து சிரமத்தைக் கொடுக் கின்றதோ என் என்ன வேண்டியுள்ளது. இந்த உலக வாழ்வு மாயமானது, அழிந்து

விடும் என்று அறிந்தும் கூட வேட்கை, அவா, ஆசைகள் சாவு பற்றி மனதை அலைபாய விடுகின்றான்.

வெறும் கனவுகளுடன் காலத்தை ஓட்டாது, நனவு நிலையில் நிஜத்தை நோக்காமல் இருப்பது அர்த்தமற்றது என்பதை ஏன் உணராமல் இருக்கின்றான்? இறைவன் கொடுத்த உயிர்களை இன்று மனிதன் பறிக்க என்னுகின்றான். கேட்டால்பல காரணங்களைச் சொல்கின்றான். விதியைப் பற்றிவாய் வலிக்கப்பேசுபவன், இயற்கையான நிகழ்வுகள் தனக்கும் தனக்கும் வேண்டியவர்களுக்கும் பாதகமாக அமைந்து விட்டால் அரற்றுகின்றானே அது ஏன்? புரியவில்லை.

எத்தனை கதைகள், ஆன்மீக நூல்கள், நிஜமாக நடந்த சம்பவங்கள் எல்லாவற்றையுமே நாம் படித்தும் கூடத் துன்பங்கள் வந்ததும் சுய உணர்வினை இழந்து விடுகின்றோமே!

இந்த உலகில் தனியொரு மனிதனின் இழப்புக்கூட முழு உலகிற்குமான பேரிழப்பேயாகும். அவன் ஏழையாகவோ, அல்லது செல்வந்தனாக, படித்தவன், படிக்காத வனாக இருப்பினும் எமக்கு எம் எல்லோருக்குமே, வேண்டப்பட்டவனாகவே கருதுவோமாக!

ஆனால் இன்று நடப்பது என்ன மனித உயிர்களுக்கு மதிப்பே இல்லாமல் போய் விட்டது. தூர்மரணங்கள், கொலைகள், இனப் படுகொலைகள், யுத்தம் எனக் கேட்பாரற்றுப் பூயி தத்தளிக்கின்றது. நாம் இந்த மரணங்களை வெல்ல வேண்டும், நிச்சயமாக நாம் மரணத்தை ஜெயிக்க

பத்திரிகீர் மல். வர்ஷாநாயகர்

முடியும். மரணத்தை நீண்ட வருடகாலம் ஒத்திவைக்க முடியும். அதன் வலுவை அழிக்கவும் முடியும்.

நல்லவர்கள் செத்தும் சாவதில்லை. மரணத்தை வெற்றி கொள்ளப் பின்வரும் உபாயங்கள் எமக்கு வழிசமைக்கும்.

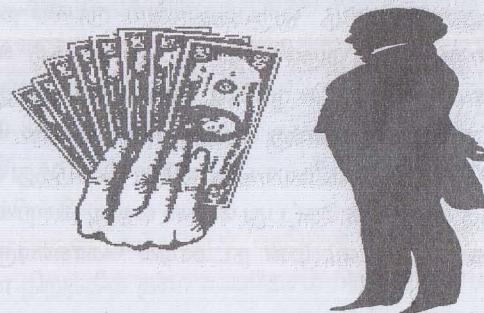
- பத்தி / ஆண்மீக ஈடுபாடு
- மெளனம்
- அண்புடைமை
- தேக ஆரோக்கியம்
- புலன்டக்கம்
- நிம்மதி

மேற்சொன்ன வழிகளில் நாம் எமது வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டால் எமக்கு இறை ஆசியுடன், கிடைத்தற்கரிய பெரும் அருட்செல்லவும், பொருட்செல்லவும் என்று எல்லாமே கிட்டுவதுடன் மரணப்பயம் என்பதே முழுமையாக அற்றுப்போய் விடும். ஒரே தடவை ஏற்படும் மரணத்திற்காக மனம் கலங்கி, வெதும்பி தற்காலிகமாகச் செத்து எழுவது அழகேயல்ல. என்றும் நாம் நித்திய வாழ்வுடன் வாழ மக்கள் இதயங்களை வெல்ல வேண்டும். சிரஞ்சீவித் தன்மையுடன் சீவிக்கலாம் என்பதன் அர்த்தம் இது தான்!

தினக்குரல்
ஞாயிறு மஞ்சஸி

02.11.2008

கோமைகளாய் வாழுவதோ...?

கடன்

கடன்படுதல் உள்ளம் மடிந்த நிலை. இலவசமாக எதைக் கொடுத்தாலும் ஏற் பதும் ஒருவகையில் கடன் தான். சேமிப்பவனுக்கு கடன் தொல்லைகளில்லை. எதிர்பாராத நிலைகளில் மனிதர் உதவிகோருதல் தவறு அல்ல. உழைப்பு, பொறுமை, தியாகம் போன்ற இயல்புடன் இயங்கினால் பற்ற துணப்பக்களைக் களையும் சுபாவமும் தன்மைபிக்கையாவுமே கூடிவரும். சோம்பல், அதீக ஆசைகள் கடன்படுதலை விஸ்தீரணமாக்கிவிடும்.

“கடன்” படுதல் என்பதே, எமது மனதிற்கு உடன் பாடானது அல்ல. மனதிற்குச் சங்கோஜத்துடன் உடல் குறுகி இலவசமாகக் கேட்கும் பாவணையில் கடன்படுதல் உள்ளம் மடிந்த நிலைதான். ஒருவரிடம் பணம் பொருள் மட்டுமல்ல, இதர உதவிகளைப் பெறுதலும் கடன் தான்.

ஆனால், பெற்றோர், ஆசிரியர்களிடம் பெற்றகடன் சடு செய்ய வொண்ணாப் பெருங்கடன். எனினும், எந்தவித விவஸ்தையுமின்றிச், சர்வசாதாரணமாக முழு உரிமையை

யும் எடுத்துக்கொண்டு “ஓருபத்தாயிரம் ரூபாய் தருகின் றாயா, நாளைக்குத் தருகின்றேன். இன்றைக்கு எனக்கு வருமதியாகவள் லட்ச ரூபாய் இன்னமும் வந்து சேர வில்லை, சரி.... சரி எனக்கு அவசரமாகப் பணம் தேவை தாருங்கள்” என்று டாம்பீகமாகவும் ஏதோ கொடுத்து வைத்த பணத்தைத் திருப்பிக் கேட்பது போல் லஜ்ஜியின்றிக் கடன் கேட்பவர்கள் பலர் எம்முன் நடமாடிக் கொண்டிருக்கின் றார்கள்.

தெருவில் ஒரு பெரியவர், தமது நன்பஞ்சன் வெகு சுவாரஸ்யமாகப் பேசியபடியே வந்துகொண்டிருந்தார். வழியில் எதிர்ப்பட்ட நபர் ஒருவரைக் கண்டதும் எதிர்த்திசையில் நோக்கியவாறு பேசியதை விடுத்து திரும்பிப் பயந்தபடி நடந்து மறைந்து விட்டார்.

மறுநாள் அவரது நன்பர் பெரியவரைக் கண்டதும், “என்ன அந்த ஆளைப்பார்த்ததும் ஒடி மறைந்து நழுவி விட்டிருக்களே.... என்ன விஷயம்... அந்த ஆளிடம் ஏதாவது கடன், கிடன் வாங்கி விட்டிருக்களா...? எனக்கேட்டதும் “ஐய...யோ... நானா.... நானாவது அந்த மனிதரிடம் கடன் வாங்குவதாவது, அவருக்குத்தான் நான் பல மாதங்களுக்கு முன்பு இரக்கப்பட்டு ஆயிரம் ரூபாய் கடன் கொடுத்தேன்... அன்றிலிருந்து அந்த மனிதர் எனக்குக் கடனைத் திருப்பித் தரவேயில்லை. ஒருநாள் கடன்பட்ட காசைத் திருப்பித் தாருங்கள் என்றேன். அவரோ... தான் கடனைத் திருப்பித் தராமைக்காக ஒரு பெரிய சோக புராணத்தையே எடுத்து

விட்டார். அது மட்டுமல்ல.... என்னிடம் இப்போது காசைக் கேட்பது என்ன நியாயம் ஐயா? , என்று திருப்பிக்கேட்டார் அவர்” என்றார் அந்தப் பெரியவர் அதைக் கேட்ட நன்ப ருக்கோ பொறுக்கவில்லை.... “அட்டா அப்புறம்” என்று கேட்டார்.

“என்னை அந்த நபர் வழியில் கண்டால் போதும் என்னை நிறுத்தித் தர்ம உபதேசம் செய்ய ஆரம்பிப்பார், ஏழைகள் படும் துயர்களை, தனது குடும்ப நிலவரங்களை, மணிக்கணக்காகச் சொல்ல ஆரம்பித்து தான் எப்போதுமே ஒரு கடனாளி இல்லவேயில்லை. தன் நிலைமை அப்படி என்று கூறி, என்னை வறுத்தெடுத்துவிடுவார். இவரிடம் தப்பிப்பதே எப்படி என்று ஆகிவிட்டது. இந்த மனுஷன் தயவு செய்து கடனைத் திருப்பித்தராமல் விட்டாலும், பரவாயில்லை, என்னை இம்சிக்காமல் இருந்தாலே போதும் ஐயா...” எனப் பரிதாபமாக என்னிடம் அந்த மனிதர் புலம்பித்தீர்த்தார்.

மிகவும் சாமர்த்தியமாகப் பணத்தைக் கடன் என்கின்ற பெயரில் சுருட்டுகின்ற சில பேர்வழிகளில், இவர்களைப் போன்றவர்கள் பற்றியும் தெரிந்திருப்பீர்கள். யாராவது வசதியுள்ள ஒருவரிடம் போவார்கள், எப்படியோ சாமர்த்தியமாகப் பேசி ஆரம்பத்தில் ஒரு சிறுதொகைக் கடனாகப் பெறுவார்கள். ஆனால் வாங்கிய பணத்தைச் செலவு செய்யாமல் அதை அடுத்த நாளே திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார்.

கொஞ்ச நாளில் இதே நபர் முன்னர் கடன் கொடுத்த வரிடம் இதே பாணியில் கேட்கும் பணத்தில் கொஞ்சம் மேலதிகமாகவே கேட்பார். முன்னர் அவர் நடந்து கொண்ட விதத்தால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கை காரணமாக அவர் கேட்ட தொகையைக் கொடுக்க, பணத்தினைப் பெற்றவர், முன்னர் செய்தவாறே, அதே பணத்தை முழு நோட்டுகளாக, மாற்றியமைத்து தனது செய்கையைக் கண்டு பிடிக்காத வாறு திருப்பி ஒப்படைத்துவிடுவார்.

அப்புறம் என்ன நடக்கும் தெரியுமா? இந்தக் தடவை மிக அதிகமான தொகையைச் சாதுர்யமாகப் பெற்றினிடு, அவர் அந்த ஊரில் இருந்தே தலை மறைவாகிவிடுவார். இப்படிக் கடன் கேட்கப் பலயுக்திகள் உண்டு. இல்லாத பொல்லாத பொய்யிரைப்பார்கள். நல்ல ஆரோக்கியமாக இருக்கும் மாமன், மாமி இறந்துவிட்டதாகவும் பிள்ளைகளுக்குப் பரிட்சைக்குப் பணம்கட்ட, வைத்தியச் செலவு களுக்கு எனப் பல தரப்பட்ட பொய்களை உற்பத்தி செய்து பணத்தை ஏப்பமிடுவார்கள் கேட்டால் சுவையான, ரசனை யுடன் பல கதைகளைச் சொல்லி கேட்பவர்களின் மனத்தை மருட்டிச் சுருட்டியே விடுவார்கள். எதிரே இருப்பவர்களை உணர்ச்சிப் பிழம்பாக்கிக் காரியத்தை வெற்றிகரமாக நடாத்திவரும் இத்தகைய எத்தர களால் நியாயமாக, அத்தியாவசிய தேவைகளுக்குக் கூடத் தம்மை அண்மிக்கும் நண்பர்களுக்கே உதவி புரியப் பலரும் பயப்படுகின்றார்.

“என்ன ஜயா... பெரிய கடன், இதைக்கேட்க, நான்

என் வெட்கப்பட வேண்டும்? அரசாங்கமும் தான் கடன் கேட்கின்றது. பெரிய, பெரிய கோஸ்ஸவர்கள் கூடக் கோடிக் கணக்காகக் கடன்படாமலா சீவிக்கின்றார்கள்? நான் ஏதோ கொஞ்சம் கடன் பட்டால் என்ன கேலி பேச வேண்டிக் கிடக்கின்றது?” என்றும் சொல்லபவர்கள் உண்டு.

கடன்படுதல் என்பது, மிகவும் கேவலமான ஒன்று மல்ல. மிகுந்த பொருளாதார நெருக்கடிக்குள் உலகத்தின் பல நாடுகளும் மிகுந்த, சிரமத்தினுள் அமிழ்ந்திருக்கின்றன. அங்கு வாழும் மக்களில் பெரும் தொகையினர் நிதி நெருக்கடியினுள், வறுமையினால் அல்லவுறுவது நாம் அறிந்ததே. அரசாங்கமும், பொது நிறுவனங்கள், நிதி நிறுவனங்கள் எல்லாமே சேமிப்புப்பற்றியே வலியுறுத்துகின்றன. வரவுக்கு மிஞ்சிச் செலவுகள் அதிகரித்து விட்டன. ஒருவர் இன்னும் ஒருவரை ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நம்பி வாழ வேண்டிய நிலை. இது தவிர்க்க இயலாது.

இந்த லட்சணத்தில், சேமிப்பினைச் சொல்லும் வங்கி கள் மக்களுக்கு கடன் கேட்கும், கொடுக்கும் வழிகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. எப்படியாவது, மக்களிடம் எப்படிச் சம்பாதிப்பது என்பதில் உலகின் எல்லா நாட்டு அரசாங்கங்கள், வங்கிகள், அரசு, தனியார் நிறுவனங்கள் எல்லாமே போட்டி போட்டவாறே சாமர்த்தியமான திட்டங்களை வகுத்துச் செயற்படுகின்றன.

இன்று வங்கிகள் கடன் அட்டை (கிறிடற்காட்) மூலம்

பலரையும் அவை நிரந்தர கடனாளிகளாக்கி விடுகின்றன. பணம் படைத்தவர்களுக்கு கடன் அட்டை மூலம் எந்தவித பிரச்சினைகளும் எழப்போவதில்லை. ஆனால் சாதாரண நடுத்தர வர்க்கத்தினர் எந்தவித கட்டுப்பாடுமின்றி ஆசைப் பட்டதைக் கடன் அட்டைகள் மூலம் வாங்கிப் பின் கடனை அடைப்பதற்கு படும் அவஸ்தைகள் சொல்லும் தரமன்று.

ஆனால், வங்கிகள், நிதி நிறுவனங்கள் வீடுகள் கட்டுவதற்கும், வாகனங்கள் வாங்குவதற்கும், கடன் உதவி செய்கின்றன. சாதாரண நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள், மிக எளிமையான சிக்கனமான வீடு அமைப்பதாயின் இத்தகைய வீட்டுக்கடன் திட்டங்கள் பேருதவி புரிகின்றன. இது தொடர்பாக வீட்டுக்கடன் பெற்றவர்கள் சொல்லும் கருத்து பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது.

“கொழும்பு போன்ற தலைநகரங்களில், வீட்டு வாடகைக்காக்க கொடுக்கப்படும், பல ஆயிரம் தொகையை விட வீட்டுக் கடன் மூலம் பெறப்படும் தொகைக்கான மாதாந்த அறவீடுகள் அதிகமாவை என்று சொல்வதற்கில்லை. பெறுகின்ற கடனால், சொந்த வீடு கிடைக்கின்றது. மாதா மாதம் கொடுக்கும் வாடகைப் பணம் போல் வங்கிகளுக்கு மேலதிகமாகச் சிறுதொகை செலுத்தினாலே போதுமானது”

எனினும், அரசாங்கம் கொடுக்கும் ஆதனக் கடன்களைத் துற்பிரயோகம் செய்யும் பிரகிருதிகளும் இருக்கின்

றார்கள். சொந்தமாகப் பணம் இருப்பவர்கள் கூட கடன் உதவி பெற்று அதனை நிரந்தர வைப்பீடு செய்வார்கள். எடுக்கும் கடனுக்கான, மாதாந்த அறவீட்டினைச் செலுத்தி கடன் நிலுவை முதிர்வு எய்தியதும் அவர்கள் இட்ட பணம் முழுவட்டியுள் கிடைத்து விடுகின்றது. பணம் படைத்தவர்களுக்கு, இந்த வழிமுறைகள் மூலம் தங்களின் நிதி வளத்தை வலுப்படுத்திக் கொள்ளவும் முடிகின்றது.

மிகவும் புத்திசாலித்தனமான உழைப்பையே நம்பி வாழ்ந்த ஒருவர் எப்படி கடன் பெற்று உயர்ந்தார் என்கின்ற சுவாரஸ்யமான கதையினைச் சொல்கின்றேன். குறித்த ஒரு வியாபார நிறுவனத்தில் தொழில் பயிற்சி பெற்ற வாலிபர் நல்ல தொழில் அனுபவம் பெற்றுக் கொண்டார். அவர் தாம் பெற்ற தொழில் அனுபவமுடாக, ஒரு சிறுவியாபாரத்தை செய்ய முடிவு செய்து கொண்டார். தொழில் செய்ய அவரிடம் நிதி வளம் இல்லை. எனவே, தமக்கு நெருக்கமான நன்பரை அணுகி அவரிடம் ஒரு ஸ்ட்சம் ரூபாய் கடனுதவி பெற்றுக் கொண்டார்.

கடன் பெற்றவர் அதனை உடனடியாகவே ஒரு வங்கியில் நிரந்தர வைப்பில் இட்டுப் பின்பு வைப்பீடு செய்த பணத்தையே பிணையாக வைத்து என்பது ஆயிரம் பெற்றுக் கொண்டார். இதில் குறிப்பிடத்தக்க விடயம் என்னவெனில், நிரந்தர வைப்பின் மூலம் அவருக்கான வட்டியில்மாற்றம் ஏற்படாது. எடுத்த பணத்தைத் த அவர் கொஞ்சம், கொஞ்சமாகச் செலுத்தி விடவேண்டும்.

பணத்தைப் பெற்றவர் வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தார். வியாபாரம் அவரது உண்மையான உழைப்பினால் உயர்ந்தது. பெற்ற கடனைத் தமக்குக் தந்தவருக்கு மாதம், மாதம் செலுத்தியதுடன் வங்கிக் கடனையும் செலுத்தியபடி வந்தார். காலப் போக்கில், அவர் தனது முழுக்கடனையும் தீர்த்து விட்டார். குறித்த வங்கியில் இட்ட வைப்புப் பணம் முழுவட்டியுடன் கிடைத்து விட்டது. இந்த விதமான வியங்களில் தன்னம்பிக்கையுடன் உழைக்கும் நபர்களால் மட்டுமே இவ்வண்ணம் சாதிக்க முடியும்.

பெற்ற கடனை உரிய முறையில் செலவு செய்ய வேண்டும். கடன்பட்டு எடுத்து கொள்வமாக வாழ என்னுடைல் கேலிக்குரியது. போலிக்கொரவத்திற்கு அடிமைப்படுவதும், குடித்துக் கும்மாளம் போடுவதற்காகக் கடன் எடுப்பதும் கடவுளுக்குப் பொறுக்காத / போக்கிரித்தனமல்லவா? எந்த ஒரு மனிதரும் தமது எதிர்கால வாழ்வு ஆதாரங்களை வலுப்படுத்தாமல், பின் விளைவுகளைக் கவனிக்காமல் வாழ்வது மிகப்பெரிய துன்பங்களை வலிந்து ஏற்றுக் கொள்வது போலாகும்.

இய்வுதியம் பெறவள்ள அரசு ஊழியர்களுக்கான வசதிகளைப் போலவே தனியார் துறையில் தொழில் புரிபவர்கள், சாதாரண தொழிலாளர்களுக்குமான சேமிப்புத் திட்டங்கள் வங்கிகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. குறித்த காலங்களில், வைப்பீடு செய்யப்படும் பணம் வயது முதிர்ந்த காலத்தில், மாதாந்த ஓய்வுதியம் பெறும்

அரசாங்க அலுவலர்கள் போல் இவர்களும் பெற்றுக் கொள்ளுமாற் போல் பல நல்ல, பெறுமதியுள்ள திட்டங்கள் உருவாகிவிட்டன. இவை மிகவும் சுலபமாகக் கையாளத் தக்கவிதத்தில் ஏற்பட்டுள்ளன.

பல தனியார்துறை ஊழியர்கள் பலரும் தங்கள் ஓய்வு பெறும் காலத்தில் கிடைக்கும், ஊழியர் சேமலாப நிதியினை தமக்கென வைத்துக் கொள்ளாது, தங்கள் பிள்ளைகளின் திருமணம், விசேட வைபவங்களுக்கு செலவு செய்த பின்பு கடைசிக் காலத்திற்கு, எந்த வித ஆதாரமும் இன்றி அவஸ்தையான வாழ்வு வாழ்ந்து வருகின்றனர். எவரும் மற்றவர்களை நம்பி எவ்வளவு காலத்திற்குக் காலத்தை யோட்ட முடியும்? பெற்ற பிள்ளைகளைக் கூட முழுமையாக நம்புவது கூடச் சுயகெளரவத்தைப் பாதிப்பதாகவே பலரும் என்னுகின்றார்கள்.

உண்மையில், பல பெற்றோர்களின் முன் யோசனையற்ற தன்மையினால் கைப்பொருள் இழந்து, பெற்ற பிள்ளைகளால் உதறி எறியப்பட்டு முதியோர் இல்லத்தில் வைக்கப்படும் அவலம் அநாவசியம்! மிகவும் கொள்வமாக, வாழ்ந்த காலத்திலேயே எதிர்காலம்பற்றிச் சிந்திக்காமல் வாழ்வது என்பது தற்போதைய சமூக அமைப்பில் மன்னிக்க வியலாத குற்றம்தான்.

தேக அசௌகரியம், நோய், நோடி என்று வந்தால் ஏற்படுகின்ற செலவுகள் எம்மை மலைக்க வைக்கின்றன.

எல்லாமே வரும், ஆனால் அதன்பொருட்டு நாம் எமது மனதை வதைத்து வாழவேண்டுமென்கின்ற அவசியமும் இல்லை. என்னிடம் எல்லாமே இருக்கின்றது என்னும் படியான நிதி வளத்தை உருவாக்கியே தீரவேண்டும். எம் மால் முடிந்த மிக எளிமையான வாழ்விற்குத் தேவையான பண வசதியைத் தோடாமல், தற்போதைய சூழலிலேயே உருவாக்காமல் இருப்பது எதிர்காலத்தில் மன உளச்சலுடன் எமது ஆன்மாவையே துன்புறுத்தும் காரியத்தை நாமாகவே வலிந்து ஏற்படுத்தும் நடவடிக்கை தான், நோக்குக!

இன்று பத்திரிகைகளில் கடன் தொல்லைகளால் ஏற்படும் அவஸங்களைப் படித்திருப்பீர்கள். தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டியவர்கள் தாங்கள் பெற்ற கடன் தொல்லைகளைத் தீர்க்கச் சுலபமான வழி தற்கொலை என்று முடிவெடுத்து விடுகின்றார்கள். தற்கொலை செய்வதால் கடன்பிரச்சினை முடிவடைவதுமில்லை. மாறாகக் குடும்பத்தை நடுவழியில் கைவிட்ட பெரும்பழி தான் அவருக்குக் கிடைக்கின்றது. கடன் காரணாகச் சாவதைவிட இழிவான அவப்பெயர் வேறு என்ன உண்டு?

எவ்விடமும் கடன்கேட்காமல் கொஞ்சம் பணத்தையாவது சிறுகச் சிறுகச் சேமிக்க முடியாது என்று எவரும் சொல்ல முடியாது. நான் கடன் பெற்றவன் அல்லன். நான் எல்லோருக்குமே பணம், பொருள் கொடுத்தவன் என்பதில் பெருமை கொள்வீராக!

- ❖ நீங்கள், உங்கள் காலில், சுதந்திரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்க பெற்ற பதவி மட்டும் காரணமல்ல, நீங்கள் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கும், சேமிப்பும் மூல காரணமாக அமைய வேண்டும்.
- ❖ எந்த வேளையிலும், எத்தகைய இடர்வரினும், உங்களைப் பலப்படுத்திக் கொள்ள எவ்விடமும், கை நீட்டாத நிலையை உருவாக்குங்கள். கடன் கேட்பவர்களைக் கண்டால் விலகி ஒடும் நிலையை விடக் கேவலமானது வேறில்லை.
- ❖ அதீத ஆசைகளுக்கு அடிமைப்பட வேண்டாம். உள்ளதைக் கொண்டு செப்பமாக வாழ்வீர்களாக! பிறருக்காக நீங்கள் உங்களை இழக்க வேண்டாம்.
- ❖ வீட்டில் கணவனின் வருமானத்தினை மனைவி, பிள்ளைகள் அறிந்து அதன்படி வாழ முனைந்து கொள்ளாது விட்டால் இல்லத்தில் அமைதி வந்திடுமா? எதிர் வீட்டுக்காரர்களின் வாழ்க்கை முறையுடன் ஒப்பிடு செய்து தாழும் அவ்வண்ணமே வாழ என்னிக் குடும்பத்தலை வனை ஓயாமல் நச்சரித்துக் கணவனை நித்திய கடனாளி ஆக்குவது எவ்வளவு கொடுமையானது?

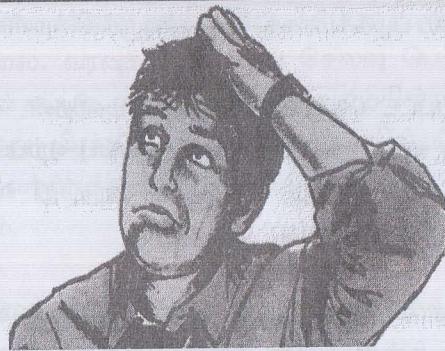
எப்படியாவது கடன் இன்றிவாழ குறுக்குவழியாக வஞ்சம், ஏமாற்று வழிகளை நாடும் பேர்வழிகளும் உளர். பிள்ளைகளின் கல்வி, விவாகம் போன்ற விஷயங்களில் குடும்பத்தலைவன் படும் சிரமங்கள் எவ்வளவு இருந்தாலும்

அவற்றில் இருந்து மீளுவது திட்டமிட்ட வாழ்வு முறையில் தான் தங்கியுள்ளது. பிரச்சனைகள் தீர் வாயால் சொல்வது சுலபம். ஆனால் இவற்றை யதார்த்தத்தில் தீர்த்து கொள்வது சிரமானதுதான்.

காலத்தை விரயமாக்காமல் உழைப்பு, பொறுமை, தியாகம், விடா முயற்சியினால் மனிதன் தன்னைப் பலப் படுத்தியாக வேண்டும். எமது சுமையை நாமே சுமக்க வேண்டியுள்ளது. எமக்காக பொறுப்புக்களை நாம் உழைக்கும் காலத்தில் நாம்தான் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். சுகதேகியாக உழைக்கும் திறன் இருந்தும் மற்றவர்களை நம்பி வாழ என்னுதல் கண்ணியமல்ல. இதுவே பழக்கமாக்கினால் சமுகத்தில் அவன் தலை நியிர்ந்து வாழ இயலுமா? ஒருவனது உழைப்பை இலவச மாகக் கேட்பதும், யார் மீதாவது பொறுப்பை சுமத்துவதும் கூட ஒரு தன்னலமான திருட்டுப் புத்திதான்.

நித்திய கடன்காரர்களாக எப்படி நிம்மதியாக வாழ இயலும்? எங்களுக்கான கொள்ளளவை நாம் அறிந்து கொள்வோம். எங்கள் நிதி ஆதாரங்களைப் பலமேற்றுவோம்! உழைக்கும் காலத்தில் நிரம்ப உழைப்போம்! அப்புறம் என்ன, “கடன்” என்ற சொல்லே, உடைந்து நொருங்கும்.

தினக்குரல்
(ஞாயிறு மஞ்சளி)
21.09.2008

சலிப்பு

வாழ்க்கை என்பது தேய்மானமல்ல.

உழைத்து நல்லலோராய் வாழ்ந்தால் என்றும் விலை சொல்ல வொண்ணா பெறுமானம் வல்ல மனிதா! சலிப்பின்றி வாழ்ந்து காட்டு!

சலிப்பு உணர்வு தலை தூக்கினால் செயல்களில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டு விடும். தொடர்ச்சியாக ஒரே காரியத்தை திரும்பத் திரும்பச் செய்யும் போது சலிப்பு ஏற்படுவது இயற்கை.

எனினும் எக் காரியத்தையும் விருப்பமின்றிச் செய்தால், சலிப்பு எளிதில் பற்றும். சிலர் ஒரு சின்ன காரியத்தைச் செய்யு முன் இதனை எப்படிச் செய்வேன், இது மிகப் பெரிய காரியமாயிற்றே என்று சலிப்புடன்

சொல்வதையே பழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளால் மனிதன் அவதி யறும் போது எந்த காரியத்திலும் ஸிப்பு ஏற்பட்டுவிட இயலாது. அமைதியற்ற விதத்தில் இருந்து விடுபட முதற்கண் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

தன்னால் செய்யப்பட வேண்டிய கடமையுணர் வினைப் பின் தள்ளி உடன் தேவையற்ற விடயங்களுள் மனத்தினை உட்செலுத்தினால்எதுவிதபயனும் ஏற்பட்டுவிட போவதில்லை.

- தேகஅசௌகரியம்
- குடும்ப சுமை
- மற்றவர் முன்னேற்றங்களைக் கண்டு காழ்ப்பு அடைதல்
- தாழ்வுச் சிக்கல்

போன்ற காரணங்களால் மனம் சலிப்படைகின்றது. என்றும் மகிழ்ச்சியான இயல்புட்டயோருக்கு இந்திலை ஏற்பட்டு விடாது.

எப்போதும் பிறருடன் தம்மை ஒப்பீடு செய்து கொள்வதால் பயன் ஏதுமில்லை. இதனால் சில சமயங்களில் ஆற்றாமை பொறுமையுணர்வு தான் உள்ளத்தை ஆட்டியபடியே இருக்கும்.

“அட... என்ன வாழ்வு இது...? எப்படி உழைத்தாலும் பயனில்லை. வரவுக்கு மிஞ்சிய செலவு பெருகின்றது அவனவன் எப்படி எப்படியெல்லாம் வாழுகின்றான். என்று தான் எனது பிரச்சனை தீர்ந்துவிப் போகின்றதோ!” என நடுத்தர வர்க்கத்தினர் புலம்புவதை நாம் கேட்டிருக்கின்றோம்.

இவர்களின் கூற்றுக்கள் சில சரியாகவும் இருக்கலாம். அவ்வளவு தூரம் இன்று பொருளாதாரச் சுமைகள் மனிதர்களை விரட்டி வீழ்த்தினால் சலிப்பு ஏற்படாதா என்ன...?

தொடர்ச்சியான தோல்விகள் ஒருவரை தாழ்வுச் சிக்கல்களுள் நிறுத்தி விடலாம். இது மிகவும் பரிதாபத்திற் குரியது. எழுச்சி மிகு எண்ணங்களை உள்ளத்தில் நிலை நிறுத்துவதே இந்த நிலையிலிருந்து மீள்வதற்கான ஒரே வழியாகும்.

துன்பமிகு எந்திலையிலும் மீண்டு வர வேண்டியது கட்டாய நிலை என்பதையும் உனர் வேண்டியுள்ளது. எப்படியும் இந்த உலகில் வாழ்ந்து எமக்குரிய கடமைகளை நாம் தான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

முடங்கினால் காரியங்களைத் தொடர்ந்து முன்னெடுப்பது எங்ஙனம்? கலங்குவது மனித சுபாவம். ஆயினும்

பகுர்யூப் வா. உருவந்து

எந்தவித துன்பமுட்டல் உணர்வுகளுக்கும் ஒரு முற்றுப்புள்ளி உண்டு.

ஏதாவது அற்புதங்களை எதிர் நோக்கிக் காத்திருப்பதை விட இப்பொழுதே எழுந்தியங்குவதே அற்புதத்திலும் பேரதிசயமான காரியங்களை ஒப்பேற்று வதற்கான ஏற்ற நல் வழியாகும்.

கற்பனையுடன் சீவிப்பதை விட காரியமாற்றுவது எப்பொழுதும் சிறப்பானதாகும். நிச்சயமற்றதில் புலனைச் செலுத்துவதை விட இயலக்கூடிய விடயங்களில் அதித்தீவிர மாகப் புலனைச் செலுத்தினால் நினைத்தவை ஈடேறும். சலிப்பு, அலுப்பு தொட்டு விடாது விலகும்.

அவசர அவசரமாகத் தீர்மான முடிவு எடுக்காமல் செயல்களைச் செய்தால் அது பன்மடங்கு கஷ்டப்படும் நிலைக்கு எம்மை உட்படுத்தி விடுகின்றது. இது மனிதன் தானாகவே உருவாக்கும் அர்த்தமற்ற செயலாகும்.

எமது செயலைக் கரிசனையுடன் செய்யும் போது ஏற்படும் அனுகூலங்கள் எமக்கு வழங்கப்படும் நீதியு மாகும்.

இதனால் கலகலப்பான? சலிப்பேயற்ற, நிரந்தர மான களிப்பட்டும், எழுச்சி பெறும் வல்லமையினையும் பெற்று விடுகின்றோம்.

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

ஸ்பிளார்ந்த பூங்காவில் சஞ்சாரம் செய்துகொண்டே அந்தரங்க இருள் பற்றி மனதினுள் உருப்பெருக்கி எண்ணுவர்கள் வாழ்வில் மலர்ச்சி முகிழ்வது எப்படி?

ஆரம்பத்தில் வருகின்ற இடர்கள் யதார்த்தமான நிகழ்வு என ஏன்தான் பலரும் உணர்வதேயில்லை? எல்லாமே எனிதாக இருந்தால் பெறுகின்ற “வருமதி”களின் பெருமை அருமைபற்றித் தெரியாமலே போய் விடும்.

நாமாக முயற்சி செய்து பயிரிட்டு அதன் மூலம் பெறும் காய், கனிகளைச் சுவைப்பது போல் சந்தோஷம் வேறு ஏது உள்ளது?

எனவே சலிப்பற்று முயன்று பெறும் சுகம் அலா தியானது

சின்ன சின்னச் செடிகளுக்கு நீருற்றி, பராமரித்து அது பூக்களைச் சொரியும் போது எமது மனம் பெறும் நெஞ்சத்து நிறைவை காசுக்குக் கடைத்தெருவில் வாங்கும் மலர்கள் மூலம் பெற்று விட முடியுமா?

அனுபவங்களைப் பெறுவதே மகிழ்ச்சியுட்ட வல்லது என்பதை உணர்ந்து கொள்க! சோம்பேறிகளே அடிக்கடி மனம் சோர்ந்து சலிப்பான வார்த்ததைகளைக் கோரவை யாக வெளியிடுகின்றார்கள்.

ஏற்றியும் மல. அர்ஜுனாசு

மனம் வெண்மையாக இருக்க வேண்டுமே தவிர
வெளிநிலை இருத்தலாகாது. நல்லதே என்றும் நடக்க வேண்டும்
என என்னும் மாந்தர் வல்லமை சேர்ந்திட சலிப்பு
உணர்வை தூர வீசி எறிந்தால் ஏது சோர்வு, துன்பம்
ஏற்பட்டு போகின்றது?

“எமது தூது”

வார மலர்

09-09-2011

அற்றலை வரப்பதே வரத்தகை

சேற்றைத் தாண்டி செந்தாமரை மலரும்.
தூற்றுதல் தொல்லைகளால் துவளாது எழுக!
நேற்றைய பொழுதிலும் இன்றைய வரவிலும்
நாளைய உலகை ஆக்கிடு தோழா!

எல்லா வரவுகளுக்கும் எல்லா விதமான இழப்பு
களுக்கும் தயாராக இருத்தல் வேண்டும் கிடைக்கும்
வரவுகளுக்காகப் பெருமிதம் கொள்வதோ, இழப்புக்களுக்
காகச் சிறுமைப்பட்டு விட்டோம் எனக் கருதுவதோ தவறு.

எல்லாமே இயல்பு, உண்மையான இயல்பு நிலை
களே தத்துவமாகின்றன. எனவே எதனுள்ளும் அமுங்கி

யிருக்கும், சுதந்திரமற்ற நிலை எமக்கு வேண்டாம். ஒருவன் தனக்குள்ளும் புறதாக்கங்களுக்கும் உட்புகுந்து கொள்ளும் போதுதான் “அடிமை” நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றான்.

எதுவுமே கிடைக்கும் என்பதில் உறுதியாக இருப் பவர்கள் தோற்றுப் போனதுமில்லை. எதனையுமே நாமாக வரவழைக்கும் வரை எதுவும் வந்து விடுவது மில்லை. ஆனால், எதிர்பாராத விளைவுகள் எம்மை ஆட்கொள்ளும் போது தான் பரிதாப நிலை எமக்கே என எண்ணிக் கொள்கின்றோம். இந்தப் பலவீனத்திலிருந்து எப்படி விலகுவது?

உள்ளவை, உள்ளபடியே இருக்கின்றன என்பதைப் புரியாத வரை தெளிவென்பதேது? சத்தியத்தையும் அதனைச் சார்ந்த சங்கதிகளையும் புறம் தள்ளினால் மாயமான எண்ண வலைக்குள் அமிழ்ந்திருப்பதே இன்பமாகத் தோன்றும்.

உண்மை இயல்புகள் கூட சில சமயம் புறதாக்கங்களால் சமையாகத் தோன்றலாம். சூது, வாது, பொய், வஞ்சகம், காழ்ப்பு, சூழ்ச்சி, கடும் பகை, விதண்டாவாதம் எல்லாமே தெய்வ தண்டனைக்குரியன.

சந்தோஷம் எனும் குளிர் அருவியில் எங்ஙனம் ஜலக்கிரீடை செய்வது? கடும் குளிர் காலத்தில் குளிப்பது கவ்டம். இதற்காக கம்பளி போர்வையைச் சுற்றியபடி தண்ணீருடன் சங்கமமாக எண்ணுவது அறிவினம்.

குளிராக இருக்கின்றதே எனக் கருதாது உடைகளை தாக்கி எறிந்து கொஞ்சம் நீரில் நனைந்து கொண்டால் மீண்டும் ... மீண்டும் கொஞ்சம் தொடர்ந்து நீருடன் இணைந்து கொண்டால் ஆஹா.... அதுவே சந்தோஷம்! இது போல், சற்றே கஷ்டமானவைகளுடன் போராடினால் அவை விலகிப் போகும். உண்மையான இதழுட்டும் ரசனைகள், தெம்பு, தானாகத் தொற்றி நின்று புதுப் பலத்தை உண்டு பண்ணும்.

முயற்சியினுள் மூழ்காதவர்கள் காலப் போக்கில் தங்களாலேயே தாங்கள் இகழப்படும் தூர்ப்பாக்கிய அனுபவங்களைப் பெறுவார்கள்.

உடல் பாரத்தை விட மனப்பாரமே அதிகமாக அழுத்துகின்றது இரண்டையுமே துண்டிக்க முடியுமா? கொஞ்சமாகவேனும் குறைக்க முயற்சி செய்க!

கண்ணாடியில் நாம் பார்ப்பது எமது முகத்தை மட்டும் தான். நெஞ்சுக்குள் நெஞ்சுபவை எவருக்கும் புரியுமா? இது விலகும் வரை முகத்திற்கு வெளிச்சம் வராது. துண்பத்துடன் தங்கள் முகத்தை தரிசிப்பதற்கே பலரும் விரும்புவதில்லை.

அழகான முகம் தெரிய மனதில் சோகம் சுரண்டப்பட வேண்டும் என்பதைவிட அவை பூரணமாகத் துடைக்கப்படல் வேண்டும். தற்காலிகமாக மெல்லிய

குற்றுப் பா. அர்ஜுன்

கீறல்களாகக் கவலைகளைத் தேய்த்து எடுத்தாலும் முழுமையாகப் போகாத வரை அவை மீண்டும், மீண்டும் சிரசு கொய்யப்பட்டும் உயிர்த்தெழும் அசுரன் போல விழித்தெழும். கூற்றி எறிக தோழர்களே!

வாழப் பிறந்த பின்னர் அனல் எனப் புழுங்குதல் இழிவு. எந்த நேரமும் விழுந்து விடுவோம் என்கின்ற நிலை அழகு அல்ல. பூமியில் பரந்து வளர்வது மட்டுமல்ல, ஆழமாக வேர் ஊன்றுவதே தாவரங்களின் எண்ணமா யிருக்கின்றன.

இவை நல்ல காற்றை, ஓளியை, நீரை நின்ற நிலை யில் உறிஞ்சியெடுக்கின்றன. ஹே....மனிதா ஓடவும், நிற்கவும், படுக்கவும் பின்பு ஒடி ஆடவும் திறன் கொண்ட வர்கள் நாம் அல்லவா? அசைகின்றவன் ஆற்றல் மிகுந்த வன். ஓளியை, ஓளியையிட வேகமாகச் செயல்படுக!

ஒரு பொழுதிலும் ஓராயிரம் சாதனை செய்! இயங்காதவன் அடிமை நிலையில் உள்ளவன். ஆயினும் அதனை விடக் கேவலமான நிலையில் உள்ளவன் என்றே கூறலாம். ஆற்றல் இருந்தும் செயலற்றவர்கள் பற்றியே கூறுகின்றேன். இவர்கள் நாறு ஆண்டுக்கு ஜீவனம் செய்தும் ஏதுபயன்? வலு இழந்தவர்கள், பலமிழந்த முதியோர்கள் என எவரையும் எங்கள் உற்சாக வார்த்தை களால், அரவணைப்பினால் செயலில் ஆர்வம் கொண்டவர் களாக்க முடியும்.

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

ஆற்றல் வாய்ந்தவர்களிடம் தன் வலிமையைக் காட்டிடக் கூற்றுவனும் அஞ்சவான். பலம் மிக்க மனமே, எந்த சவாலையும் நீக்கும் நல் மருந்து.

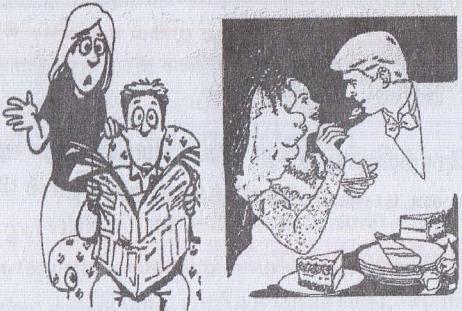
எந்த நேரத்திலும் எந்த இடர் வரும் குழலிலும் மனம் புழுக்கமடைய இடம் கொடுத்தால் இடர் தான் தேடி வரும்.

எளிதாகக் கிடைத்து விடும் என்பதற்காக அவை எம்மைத் தேடி வருவதில்லை

உடன் அதனை நாடிக் காப்பாற்றுவதே புத்திசாலித் தனமானது. பலரின் துன்பங்களுக்கும் முதல் காரணம் எளிதான் அனுகூலங்களை சுபலமாக இழந்து விடுவது தான்.

எமது ஆயுள் காலத்தில் ஒவ்வொரு மணித்துளியுடன் எமது பாரிய முயற்சிகள் இணைந்திருக்க வேண்டும். இவை இந்த யுகத்திற்கான சாதனையாக அமைந்து விடும். காரியம் ஆற்ற ஆயுளின் நீளம் கூடிய படியே இருக்கும். சாதனை புரிபவருக்கு என்றும் தீர்க்காயுசு.

தினக்குரல்
நிறப்பிரிகை
01-03-2012

கணவன் மனைவி பொருத்தம் என்பது என்ன?

கணவன் மனைவியிடே குடும்ப வாழ்வு நல் என்னெங்களுடன், தெளிந்த நிரோடைபோல் அமைதல் வேண்டும். இரு மனைகள் இரண்டாக்கலந்த கணவன் மனைவி உறவு நன் மக்களைப் பெறுவது மட்டுமல்ல, உலகை உய்விக்கச் சமுக நலனிலும் அக்கறை செலுத்த வேண்டும். மஸப் பொருத்தம் என்பது, ஒருவரை ஒருவர் பிற்புதூண்டுவதன், செயல்படுத்துவதாகும். இந்தப் பொருத்தம் என்றும் நற்காரியங்களுடன் ஒன்றித்து நிற்கவும் வேண்டும். கணவன், மனைவி சதா முரண் பாடுகளுடன் வாழ்ந்தால், குடும்ப உறவு மட்டுமல்ல, இவர்களுக்குச் சமுகத்தின் மீதான அக்கறையும் அருகிலிடும். நல்ல குடும்பம் எதையும் சாதிக்கும், வேதனைகளைச் சாதனைகளாக மாற்றும்.

திருமண பந்தத்தில் ஆண், பெண் இருவரும் இணைவது ஏன் என்பது பற்றி எமது முன்னோர்கள், அவர்கள் படைத்த இலக்கியங்கள், சமயங்கள் வாயிலாக நாம் பலவிதமான உண்மைக் கருத்துக்களைப் படித்திருக்கின்றோம்.

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

கணவன், மனைவி இருவருமே ஒருவருக்கொருவர், ஆதாரமாக இருந்து குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்த்துப் போவிப்பது மட்டும் தான் திருமண பந்தத்தின் முழு நோக்கமும் ஆகுமா?

“சாடிக் கேற்ற முடி” என்று எம்மில் சிலர் கணவன், மனைவி பொருத்தம் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்வார்கள் கணவன் ஒருவன் சகல நற்குணங்கள் பொருந்திய வனாகவும், மனைவியும் அவ்வன்னை அமைந்தி ருந்தால் அது நல்ல ஜோடிப் பொருத்தம் தான்.

கணவனும் ஆழகன், அவனுக்கு வாய்த்த மனைவியும் ஆழகி, என்றால் அது சூட நல்ல ஆழகுப் பொருத்தம் தான்!

ஆனால், கணவன், மனைவி இருவருமே நல்ல குணங்களைத் தமுவாது, சமூகத்திற்கு ஒவ்வாது வாழ்ந்தால். அவர்களை பொருத்தமான ஜோடி என்று சொல்ல முடியுமா? வேண்டுமென்றால் கேளிக்காகச் சமுகம் அப்படிச் சொல்லிக் கொள்ளும்.

தூர்ப்பழக்கம், சமூக விரோதப் போக்குகளுடன் இணைவர்கள் நல்ல பங்காளிகளையாக இருக்க மாட்டார்கள். இவர்கள் எக்கணமும் ஒருவரை ஒருவர் விரோதித்துக்கொள்ளலாம். மனதுக்குள் ஒன்றும் வெளியே வேறு நினைப்புடனும் சதா வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

ஏந்தியர் ஈரை. உருவாற்றி

வெறும் சுய நலம் ஒன்று தான் ஒரே குறிக் கோளாகும்.

எனவே, கணவன், மனைவி பொருத்தம் என்பது நல்ல குணங்களுடன் சங்கமிக்கும் இணைப்பாக அமைய வேண்டும்.

கணவன் சில சமயங்களில் தவறான மாறுபாடான வழிகளில் சென்றால் மனைவி அவனை, அன்டுடன் நல்ல வழியில் திருப்ப முனைய வேண்டும். அவ்வண்ணமே, மனைவியின் செயலில் தவறுகள் இருந்தால் கணவன் முரண்பாடமல், பக்குவமாகச் சொல்லி நல்வழிப்படுத்த வேண்டும்.

கணவன் மீது மனைவியும், மனைவி மீது கணவனும் விசுவாசம் கொண்டு விட்டால். ஒருவர் பேச்சை இன்னும் ஒருவர் கேட்டே தீருவார்கள். மனம் ஒத்த தம்பதிகள் தமக்குள் விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும், நல்லனவற்றைச் செவி மடுப்பதிலும். எவ்வித தயக்கமும் காட்டவே மாட்டார்கள். ஆன்மார்த்த ரீதியில் ஒன்றுபட்ட நற் தம்பதிகள் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஒரே சிந்தனையினையே அதே கணத்தில் என்னுவார்கள்.

எனவே, கணவன் மனைவியா் குடும்ப வாழ்வு எவ்விதமான சிக்கலின்றி தெளிந்த நீரோடை போல செல்ல நல்ல மனங்கள் ஒரு நிலைப்பட வேண்டும்.

கொழைகளாய் வாழுவதோ...?

ஒரு குடும்பம் சதா பிரச்சினைகளுடன் வாழ்வதற்கு என்ன காரணம் என்கின்ற விடயத்தினை ஆராய்ந்தால், ஒருவர் கருத்தை மற்றவர் ஏற்றுக் கொள்வதுமில்லை, அவைகளை நிராகரிப்பதுடன், ஒருவரை ஒருவர் தூஷிப்பது மாகும். இந்நிலை மிகவும் ஆபத்தானது.

நல்ல விஷயங்களில் ஒன்றுபடுதல் வேண்டும். நல்லன இல்லாத விஷயங்களைத் தூக்கி எறிதல் வேண்டும். புருஷனின் கெட்ட நடத்தைகளைக் கண்டும் காணாதது போல் இருப்பது மட்டுமல்ல, எப்படியாவது இவர் பணம் சம்பாதித்துத் தன்னையும், தங்கள் பிள்ளைகளையும் நன்கு பராமரித்தால் சரி என என்னுவது போல் மட்டமைத்தனம் வேறு என்ன உண்டு?

“கால் காசு என்றாலும் நேர்மையாக உழைத்து வாழ்வோம், எல்லோரிடமும் அன்புடன் வாழுவோம், வன்மம் பாராட்ட வேண்டாம்” எனக் கேட்டுக் கணவனைத் திருத்த முனைந்தால் அவளது எண்ணம் ஈடேறியே தீரும். திடமான என்னங்களுடன், நல்லதை மட்டுமே என்னுபவர்களின் போராட்டங்கள் தோற்றுவதா?

அதீதமான கற்பனைகளையும், ஆலோசனை களையும் வளர்த்து அவை நிறைவேறாது போனால் இல்லத்தரசி, இல்லத் தலைவனுடன் முரண்பட்டுக் கொண்டிருக்கலாகாது.

என்னங்கள் நிறைவேற தங்கள் குடும்பம் மோலோங்க இரு சாராரும் உழைக்க வேண்டும். அரசாங்க வேதனம் தங்கள் குடும்பச் செலவுக்குப் போதுமானதாக இல்லை என்பதனால், மனைவியும், கணவனும் இணைந்து மன்னை நம்பி தோட்டம், வயல் என்று ஒடியாட உழைத்து நல்ல விவசாயம் மூலம், பெரும் வருமானம் பெற்ற தம்பதியினரை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். ஆரம்பத் தில் மிக சாதாரணமாகத் தொடக்கப்பட்ட தொழில் படிப்படியாக இருவர் முயற்சியால் விஸ்தீரணமாகி உயர்ந்த கதைகளை நீங்கள் கேட்பதில்லையா?

மனைவி தொட்டதெல்லாம் துலங்கும் என்று அவளைப் பாராட்டும் கணவனை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். இது தான் கணவன், மனைவி உறவும், அதன் அபரிதமான வளர்ச்சியுமாகும்.

குடும்ப உறவு அந்தியோன்யமாகவும், அதே வேளை எதிர் காலத்தை நன்கு சிருஷ்டிக்க வல்லதாகவும் இருக்க வேண்டும். முன்னேற ஒரே வழி, சரியான வழியில் ஒரே பார்வையில் கை கோர்த்து இணைந்து நடப்பது தான். ஒருவரைத் தமது பக்கம் மட்டும் வளைத்து மற்றவர் பார்வையை மறைத்து ஒருவரை ஒடுக்குவது அல்ல, “கருத்து ஒருமித்தல்” என்பது நல்ல கருத்துக்களுடன் ஒன்றிப்பது மட்டும் தான்.

தினகுரல் ஞாயிறு மஞ்சரி

09.01.2011

அயலரோடு மனஸ்தாபம் கொள்ளற்க!

நாங்கள் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டுமானால் வாழும் மனையில் அன்பும், சாந்தியும் குடிகொள்ள வேண்டும். அத்துடன் நாம் எமது வீட்டின் அருகேயுள்ள அயலவர்களுடனும் நட்புள்ள பழகவும் வேண்டும். எவரையும் வெறுத்து நோக்காது, அரவணைக்கும் பண்பை வளர்த்தால், எமக்கு பகை எனும் துன்பம் நிகழ்ந்து விடாது. எம்மைச் சுற்றிப் பல்வேறு குணாம்சங்களுடன் பலரும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். நல்லவர்களும், கெட்டவர்களும் குழ்ந்த உலகில் நாம் மனம் தழும்பாமல் சர்வ ஜாக்கிரதையுடன் கீவிக்க வேண்டும். கண்பாடி வார்த்தை பேசி, முரண்பாடுகளை வளர்த்தால் ஏது பயன்? புக்கத்து வீட்டுகாரருடன் பகைத்தால், நிம்மதி போவதுடன் பொழுதுகள் தீயந்தும் போகும். அன்பை பரல்பரம் பகிள்ந்தால் சந்தோஷம் என்றும் சால்வதும்!

இல்லங்கள் தோறும் அமைதியும், அன்பும் குடிகொண்டாலே இங்கு சந்தோஷங்கள் களிந்தனம் புரியும். ஒவ்வொருவரும் தமது இல்லங்களில் மட்டுமே அன்பை, ஆதரவைப் பகிள்ந்தால் மட்டும் போதுமா?

அயலவர்கள் மற்றும் சுற்றத்தினர் அனைவரிடமும் தங்கள் அன்பை வெளிப்படுத்துதல் அத்தியவசியா மாகின்றது.

அதிலும் முக்கியமாக அண்டை வீட்டார்களுடன் குரோதம் கொள்வது ஆகவே ஆகாது. இது மிகவும் பாரதராமான பின் விளைவுகளுக்குள் இட்டுச் சென்று விடும்.

நாம் சாதாரண விஷயமாக எடுத்துக் கொண்ட சின்னக் கோபங்களைக் கூட, சிலர் பெரிதாக எடுத்துப் பழி தீர்த்துக்கொள்ள எத்தனிக்கலாம். நாம் அன்பினால் எதனையுமே வென்று கொள்ள முடியும். இதனைப் புரிந்து கொள்ள இதோ ஒரு படிப்பினையுட்டும் சின்னக் கதை!

இப்படியான சம்பவங்களை நீங்கள் கேள்விப் பட்டிருக்கலாம். ஏன் சில சமயம் நீங்களே கண்டும் இருக்கலாம். நல்லவர்களும், பொல்லாதவர்களும் வாழும் பூமி இது.

ஒரு நல்ல குடும்பத் தலைவன், தலைவி இவர்களுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். முத்தவனுக்குத் திருமண வயதாகிவிட்டது. பையன் கல்லூரியில் படித்து வருகின்றான்.

ஒரு நாள் இவர்கள் வீட்டு வளவினுள், பக்கத்து

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

வீட்டாரின் ஆடுகள் புகுந்து அங்குள்ள தோட்டத்தை மேய்ந்து விட்டது. இதனால் ஆத்திர முற்ற இந்த மனிதர். அடுத்த வீட்டுக்காரியையும், அவரது ஆடுகளையும் திட்டித் துரத்தி விட்டார்.

இவர் திட்டியதை பக்கத்து வீட்டுக்காரப் பெண்மணி கேட்டதும் சண்டமாருதம் கொண்டு வெகுண்டெழுந்தார். முடிவு இரு வீட்டாருக்கு மிடையே வாக்கு வாதம். சாதாரணமாக எழுந்து. அது முற்றி நீண்ட சச்சரவுக் குள்ளாகி, எப்படியோ அக்கம் பக்கத்தார்கள் வந்து சமரசம் செய்து வைத்தார்கள்.

இந்தச் சம்பவம் நடந்து ஓரிரு மாதங்கள் கடந்தன. இரு வீட்டாரும் ஏற்கனவே ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்வதை நிறுத்திக் கொண்டனர். கொஞ்ச நாளில் இருசாராருமே அமைதியாகவே இருந்தார்கள்.

இந்தக் கால இடைவெளியின் பின்னர் முன்னர் குறிப்பிட்ட குடும்பத்தினரின் மகளுக்குத் திருமணப் பேச்சு நடந்தது. மனமகன் வீட்டாருக்கும் பெண்ணைப் பிடித்துப் போக உடனே சம்மதம் தெரிவித்துத் திருமண நாள் நிச்சயம் செய்வதாக உறுதி கூறி சென்றனர்.

மனமகன் வீட்டார் பெண்ணைப் பார்த்துச் சென்ற சில வாரங்களின் பின்னரும் பதில் ஏதும் தெரிவிக்க வில்லை. இதனால் மிகக் ஆவலுடன் அவர்களுடன்

தொடர்பு கொண்டு தாமதத்திற்கான காரணம் கேட்டன். அப்போது அவர்கள் சொன்ன பதில் இவர்களுக்கு பேரதிச்சியைத் தந்தது. என்ன நடந்து விட்டது, சந்தோஷ மாகத்தானே சென்றார்கள். இடையில் என்ன மன மாற்றும்? குழம்பினார்கள்.

“உங்கள் குடும்பத்தில் சம்பந்தம் வைக்கத் தற்போது இஷ்டமில்லை. கொஞ்சக் கால அவகாசம் எமக்குத் தேவை தப்பாக எடுத்தக் கொள்ள வேண்டாம்” என்பதே அவர்கள் சொன்ன பதிலாகும். இவர்களுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை தமது நன்பர்கள், உறவினர்களுடன் கலந்து ஆலோசனை செய்தார்கள் ஏன், எதற்காக இவர்கள் மன மாற்றும் கொண்டார்கள் என்று ஒருவருக்குமே புரியவில்லை.

ஆயினும் இதன் விபரம் இவர்கள் உறவுக்காரர் ஒருவர் மூலம் புரிந்தது. ஏற்கனவே பக்கத்து வீட்டுக்காரர் இவர்கள் மீது கொண்ட பகை காரணமாக மனமகன் வீட்டாருக்கு ஏதோ தவறான அபிப்பிராயங்களை ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். எனவும், மேலும் அவர்களுக்கும் மனமகன் வீட்டார்க்கும் ஏற்கனவே பழக்கம் இருந்தது எனவும் நம்பத் தகுந்த விதத்தில் தகவல்கள் கிடைத்து விட்டது. பாவும் அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? எனினும் கொஞ்ச நாள் போகட்டும் பார்க்கலாம் என மனவியைச் சமாதான ப்படுத்தினார் கணவர்.

கோழைகளாய் வாழுவதோ...?

இந்தச் சமாச்சாரம் நிகழ்ந்து ஒரு மாதம் கழிந்தது. தின் என சற்று விதத்தியாசமாக பக்கத்து வீட்டில் இருந்து ஏதோ ஆரவாரமும், அழுகுறும் கேட்டது. அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை. ஒரே எட்டில் வீட்டின் வெளிப்புறமிருந்து பார்த்தார்.

“ஜயோ என்ன நடந்தது...? விழுந்து கிடக்கிறாரே...!! நெஞ்க வலிக்கிறது... வலிக்கிறது.... என்று சொல்லிக் கஷ்டப்படுகின்றாரே... என்ன செய்கிறது ஜயோ...!!” என்றபடி அந்த வீட்டுக்கார பெண்மணி கத்திக் குழறினார். அவர்களின் பிள்ளைகள் பேந்தப் பேந்த விழித்தபடி செய்வதறியாமல் தவிர்த்தார்கள்.

இதற்கிடையில் இச்சம்பவத்தைக் கண்ட பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் மனைவி “என்ன பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், உடனே போய் எங்காவது ஒரு கார் பிடித்து வாருங்கள்.” எனச் சொல்லி அவர்கள் வீட்டினுள் சென்றார். அவர் ஓரிரு நிமிடங்களுக்குள் ஒரு வாகனத்துடன் வந்தார். பக்கத்தில் உள்ள பிள்ளைகளின் உதவியடன் வந்த வாகனத்தில் உடனே அவரை வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் சென்றார். உரிய நேர சிகிச்சையின் பயணாய் அவர் உயிர் பிழைத்துக் கொண்டார். இந்த பக்கத்து வீட்டுக்காரப் பெண்மணிக்கு இவர்களைப் பார்க்கவே வெட்கமாக இருந்தது பேச வார்த்தைகளே வரவில்லை.

அன்று மாலை வைத்தியசாலைக்குச் சென்றவரைக் குணமாகிய மனிதர் பார்த்ததுமே கண்கலங்கியபடி சொன்னார்.

“நாங்கள் தெரியாத்தனமாக ஓர் அற்ப விஷயத்துக்காக மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொண்டோம், அதனால் மிகக் கீழ்த்தரமான காரியம் செய்து ஒரு குமர் காரியத்தைக் கெடுக்க எத்தனித்து, அதை பெரிய காரியம் என என்னி விட்டேன். ஆனால் எல்லாம் தெரிந்த நீங்கள், எங்கள் பகைமையை மறந்து மனிதாபினமாக என்னை காப்பாற்றி விட்டார்கள்” என்றவர் “இப்பவே நான் உடனே நீங்கள் திருமணம் பேசிய எனது நண்பர் வீட்டுக்குப் போய் உண்மைகளைச் சொல்ல வேணும்” என்றார்.

ஒரு சின்ன விஷயத்துக்காக தம் வசம் இழந்து அடுத்த வீட்டுக்காரருடன் கண்ட படி முரட்டுத்தனமாகப் பேசும் போது, அதன் எதிர் விளைவுகளைப் பற்றி என்னாமல் நியாயங்களைப் பேசும் போது தங்களை மறந்து உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாதல் ஆகாது.

அன்பர்களே!

மேலே சொல்லப்பட்டவை வெறும் கதையல்ல! யதார்த்த பூர்வமான அனுபவப்பதிவுகள்! இந்த உலகில் நல்லவர்களும் இருப்பார்கள், அல்லாதன செய்யவர்களும் இருப்பார்கள். தீயவர்களைத் தூயவர்களாக மாற்ற முனைவோமாக!

எங்கள் குடும்ப உறவுகள் மட்டுமே உறவுகள் அல்ல. எம்மைச் சார்ந்து, சாராத அனைவருமே எமக்கு வேண்டியவர்களே!

கணவன், மனைவி இருசாராருமே செய்யும் நல்ல காரியங்களுக்கு பரஸ்பரம் ஊக்கமளிக்க வேண்டும். தகாத காரியங்களைத் தடுக்க முனைதல் வேண்டும்.

கணவன், மனைவி இருவருமே தங்கள் குடும்பங்களில் சில சமயங்களில் சதாரண விஷயங்களில் ஏற்படும் கருத்து முரண்பாடுகளை எவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்து போகிறார்களோ அவ்வள்ளுமே எமக்கு உறவே இல்லாத ஏனையோர். செய்யும் தவறுகளைத் தூக்கிப்பிடித்துப் பேசக் கூடாது.

சில சமயங்களில் எம்மை சுற்றி என்ன நடக்கின்றது என எமக்குப் புரியாமல் இருக்கின்றது. இது ஒன்றும் ஆச்சியமும் அல்ல. கண்டபடி வாயாடுதலால் நாம் சில வேளை படுகின்ற அவஸ்தைகள் கொஞ்சம் நஞ்சமா?

எமது பக்கத்தில் நியாயம் இருக்கும். அதை அடுத்தவனுடன் சண்டை போட்டா நிருபிக்க வேண்டும்?

எக்காலத்திலும் எமது மன அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிக்காது நாம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மனஸ் தாபப்படுவதால் ஏது பயன்? லாவகமாகப் பிரச்சனைகள் கையாளப்படல் வேண்டும். மனதை உறுத்தி, வருத்தி எந்தப் பிரச்சினைக்கும் தீர்வு எட்ட முடியவே முடியாது. பொறுமை, நிதானம் அவசியம். இதனாலேயே குடும்பம் நித்ய சந்தோஷமடையும். இல்லத்திற்குள்ளேயும், வெளியேயும் இந்த நல்ல இயல்பை கடைப்பிடிப்போமாக!

ஏற்றுவர் மலை. வர்ஷாநாயகி

“மாஸ்தாபம்” எமது ஸ்திர நிலையை இழுக்க வைக்க முனையும். அமைதி குறைந்தால் உடல் உறுதி குறையும் பிறர்மீது பகை வலுக்கும். கோபம் வரும் போது மமதையை நீக்கி, பரஸ்பரம் பேசி தோழுமை கொள் ஞதலே நல்லது. இதனால் விலை மதிக்க இயலாத நிலைத்த உறவு மேலோங்கும் வேறென்ன வேண்டும் நமக்கு?

தினக்குரல்
நிறப்பிரிகை
08-03-2012

நூலாசிரியர் மனித மனங்களின் செயற்பாடுகளை ஆராயவல்ல ஒருவர். மனம் பண்பட பல வழிகளை பொருத்தமான உதாரணங்களுடன் விளக்கி எழுதி யுள்ளார். இன்று பணம், பதவி, அரசியல் அதிகாரம், இவற்றிக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டு உண்மையாக, நேர்மையாக வாழ்ந்து வருபவர்கள் புறக்கணி க்கப்பட்டு அலட்சியம் செய்யப்படுவதை பார்த்து அவரின் மென்மையான மனம் வாடுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. படிப்பதற்கும், சிந்திப்பதற்கும், கடைப்பிடிப்பதற்கும் நிறையக் கருத்துக்கள் இத்தொகுப்பில் உண்டு. பெற்றோர் கட்டாயம் தமது பிள்ளைகளுக்கு இவற்றைப் படிப்பிப்பதற்கும் இணங்கியோழுகுவதற்கும் சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும். பால், வயிரவநாதன் இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட நீண்ட ஆயுள் பெற்று வாழ இறைவன் திருவருள் துணை நிற்க அவன் திருவடிகளை இறைஞ்சுகின்றேன்.

உபார் திரு. ஜ. விஸ்வநாதன்

கௌமாலி நிதிமன்ற ஆணையாளர்

இறைவனுடைய படைப்பினாள் சிந்திக்கும் தீரன் மனித இனத்திற்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ள வரப்பிரசாதமாகும். அவர்களுள்ளும் ஒரு சிலர் தான் சதா சிந்தி த்துக் கொண்டே, தேடுதலைச் செய்து கொண்டே இருக்கின்றனர். தம்மைச் சுற்றி யுள்ள உலகத்தை ஊன்றி நோக்குகின்றனர். பருத்தியூர் பால், வயிரவநாதன் சிறந்த சிந்தனையாளர். சிந்தனையை எழுத்தில் வடிப்பவர். புதையுண்டுள்ள பல உண்மைகளைத் தோண்டி எடுத்து தூசித்தடி மேருகூட்டி மக்களின் முன் வைப்பவ வர். இவற்றைப்படித்துப் பயன்டைவது நம்மவரின் பொறுப்பு.

“அருள்மொழி அரசி”

திருமதி. வசந்தா வைத்தியநாதன்

ISBN 978 955 0469-05-5

9 789550 469055

வினாவில்